

MICHAEL RICHE-VILLMONT

SPIRITUL TEMPLIERULUI

Roman de dragoste și acțiune

Michaël Riche-Villmont

Spiritul templierului

Copyright©2016.Toate drepturile aparțin autorului Michael Riche-Villmont
ISBN - 978-606-30-0562-6.Publicată de Editura Sf.Ierarh Nicolae, Brăila,
2016 pe [www.Librăria scriitorilor.ro](http://www.Librăria_scriitorilor.ro)

Mulțumiri soției mele, Cornelia, pentru că m-a
ajutat și m-a inspirat pentru scrierea acestui
roman.

Michaël (Miguel) Riche-Villmont, autor hispano-francez, a scris lucrări și articole istorice, având ca subiect cavalerismul medieval francez și iberic și ordinele cavalerești. El este și autor de romane polițiste, de dragoste și acțiune, bine cunoscute datorită stilului inconfundabil de a crea o succesiune logică și coerentă între evenimentele și acțiunile petrecute în evul mediu și urmările lor din zilele noastre. În cărțile lui, personajele medievale interacționează, prin mijloace misterioase, uneori magice, cu eroi de astăzi, generând întâmplări deosebite, iar aventurile cavalerești determină, peste timp, desfășurarea unor acțiuni polițiste, în zilele noastre. Recurgând la ficțiune, el descrie evenimente și personaje reale din perioada medievală, utilizează expresii verbale adecvate epocii, ceea ce face ca cititorul să trăiască atmosfera vremurilor de mult apuse. Iar misterul și neprevăzutul fac aproape normală călătoria imaginară din lumea secolelor trecute, în lumea noastră, cu bunele și relele ei. Totodată, logica și naturalețea acțiunilor eroilor cărților sale îl fac pe cititor să pătrundă firesc în lumea spiritelor, să le înțeleagă prezența în lumea materială ca pe un fapt firesc. Deși spiritele misterioase, fantomele care se materializează, induc teamă, în cărțile autorului spiritele sunt benefice, luptă cu răul pentru salvarea celor în primejdie.

Și, folosind ca pretext prezentarea unor aspecte de viață din zilele noastre, ale urmașilor vechilor cavaleri, autorul pune în oglindă valorile spirituale și modul de viață tradiționale, cu cele

din zilele noastre, lăsând cititorul să le aprecieze, să le accepte sau să le respingă.

Păstrând caracterul de romane polițiste și cavalești, autorul descrie adevărate povești de dragoste, cu eroi cavaleri și castelene, cu urmașii lor, povești misterioase, în care, din nou, apar magia și paranormalul.

Multe din întâmplările descrise în cărți, multe din personajele istorice, au o bază reală, ceea ce face romanele și mai atractive. Astfel, autor pune în evidență istoria bogată, eroică, a ținuturi iberice și france, a locuitorilor acestora, a familiilor nobiliare care au participat la scrierea istoriei.

Și nu în ultimul rând, mulți din eroii cărților lui Michaël (Miguel) Riche-Villmont sunt animăluțe, simpatice, iubitoare, care luminează și însuflețesc atmosfera domestică a prietenilor lor, oamenii.

Interesante, atractive, chiar documentare, romanele autorului te cuceresc de la primele pagini, iar surprizele și neprevăzutul te țin în tensiune, purtându-te de la sentimente și trăiri dramatice, la mari satisfacții, alături de eroii principali. Eroii care devin parte din trăirile și amintirile tale și după ce ai terminat de citit, oricare din cărțile acestui autor.

Deși romanele autorului sunt cărți de ficțiune, prin elementele documentare, istoric atestate, ele se constituie o cronică a primei cruciade creștine, a înființării ordinilor cavalești (Ordinul templier și Ordinul cavalerilor de Malta), fiind cărți de referință în acest domeniu.

Cărți de viață, de dragoste și acțiune, ce determină sentimente și trăiri profunde, romanele autorului Michaël

(Miguel) Riche-Villmont devin parte a vieții sociale din locurile unde se desfășoară acțiunea. „Fantomele din Tarragona”, de exemplu, a determinat organizarea unor trasee turistice în provincie, care se derulează pe urmele eroilor Melissa și Lòpez. De asemena, „Dragoste și mister în Barcelona” se constituie ca un adevărat ghid la frumosului și misteriosului oraș Barcelona, cu legendele lui urbane.

De aceea, cărțile lui Michaël (Miguel)Riche-Villmont nu trebuie să lipsească din biblioteca personală, ele devin, prin personajele lor, parte din trăirile cititorului oriunde s-ar afla el, frumoase, misterioase, pline de neprevăzut.

*

Capitolul 1.

Primăvara anului 1315, Tarragona

Pe la mijlocul lunii martie, vremea a început să se schimbe, pe neașteptate, norii groși apropiindu-se de țărm dinspre nordul Africii. Nori care întotdeauna aduceau ploaie și vânt. Schimbarea aceea bruscă i-a surprins pe locuitorii provinciei Tarragona, obișnuiți cu vremea blândă, uneori chiar prea caldă pentru acele zile de dinaintea mării sărbători a Paștelui. Nu numai surprinși, dar și nemulțumiți de schimbarea vremii erau pescarii de pe țărmul provinciei catalane, care s-au văzut nevoiți, cu o zi în urmă, să se întoarcă de pe mare și să se îndrepte spre porturile din Barcelona, Tarragona, Salou, Cambrils, unde se simțeau în siguranță. Fiindcă semnele pe care le vedeau pe mare și pe cer anunțau furtună. Dar câte zile va ține vremea rea, nimeni nu putea spune, de aceea nemulțumirea lor era și mai mare. Și furtuna s-a dezlănțuit.

Cavalerul Raymond de Saguàrdia, comandant adjunct al comanderiei Montesa, se afla, împreună cu aproape cincizeci de luptători ai noului ordin de Montesa, pe malul înalt, stâncos de la sud de Tarragona și abia putea privi, neputincios, la cele două corăbii ale corsarilor mauri, ce tocmai s-au desprins de țărm și se îndreptau spre sud. Vântul puternic și ploaia îi împiedica pe cavaleri să urmărească, din priviri, corăbii ce pluteau pe valurile uriașe, aruncate dintr-o parte în alta, gata să fie înghițite în orice moment de apa furioasă a mării.

Apoi, la fel de greu au văzut cum a apărut, adusă de rafalele de ploaie, o altă corabie, o galeră, navă militară, ce

venea dinspre nord, din portul Barcelona. Iar când galera a ajuns în dreptul lor, comandantul Raymond de Saguàrdia a văzut flamura cu crucea templierilor pe catarg. Era un semn Dumnezeiesc, ce purta crucea atât de dragă lui.

- Faceți semne, cum știți mai bine și mai vizibile, ca cei de la bord să vină aici, la țärm. Cum noi îi vedem, ne văd și ei, nu sunt departe de țärm.

Luptătorii și-au scos matiile lor albe și le-au fluturat, făcând semne celor de pe corabie. Și, la câteva momente după ce au început să facă semne, au văzut corabia care, luptând cu valurile, a ocolit promotoriul stâncos Punta Grossa din Salou și s-a apropiat de țärm, în golful Cala Font.

- Să mergem la galeră, domnilor, a strigat comandantul și s-a îndreptat, dând pinteni calului, spre golf.

În scurt timp a ajuns la țärmul golfului, odată cu barca trimisă de căpitanul galerei.

- Cavalerie, i s-a adresat unul din cei trei marinari din barcă, am venit, trimiși de căpitan, să vă întrebăm de ce ne-ați făcut semne. Ne grăbim, domnule, în urmărirea celor două corăbii de corsari.

- Sunt comandant la castelul Montesa și vreau să urc la bord, împreună cu luptătorii mei, pentru a-i prinde și pedepsi pe acei corsari. Cu ajutorul Domniilor voastre.

- Căpitanul meu era sigur de asta, cavalerie, dar puteți urca doar treizeci de oameni, fără armuri.

- De acord. Așteaptă câteva momente și ne poți duce, pe rând, la bordul galerei. O scurtă comandă și cavalerii au descălecat, și-au scos mantiile și armurile și s-au pregătit să urce

la bord. Cei rămași, au luat caii și mantiile celor care plecau pe mare și s-au îndepărtat spre comenduirea lor.

Ajunși la bord, cavalerii de Montesa au fost întâmpiați de căpitanul navei, cavalerul Gothier de Albalot.

- Bine ați venit la bord, domnilor cavaleri. Chiar aveam nevoie de ajutor și m-am rugat Domnului să mă întărească pentru a lupta cu ticăloșii de corsari.

- Și eu m-am rugat Domnului să mă ajute să-i prind pe corsari și, iată. În mare bunătatea Lui, ai ajuns cu galera exact în locul în care eram noi. Dar îi putem ajunge pe vremea atât de rea?

- Îi ajungem, cavalerie. Vremea este rea și pentru ei. Dacă era vremea bună, nu știu ce șanse aveam să scufund două corăbii, dar pe vremea rea, valurile îi despart și le voi scufunda corăbiile lor pe rând.

Încrederea căpitanului Gothier l-a încurajat pe cavalerul Raymond, care se cam îndoia de reușita acțiunii lui, datorită, mai ales, furtunii. Puteau fi înghițiți de valuri în orice moment, iar dacă galera lor va rezista, trebuia să vadă și dacă luptătorii lui se simțeau bine în acel tangaj îngrozitor. Dacă mai erau buni de luptă.

Dar, l-a neliniștit altceva din spusele căpitanului.

- Cum să le scufunzi corăbiile? La bord sunt prizonieri.

- Cum vrea Domnul, cavalerie. Intenția mea este să salvez prizonierii, dar nici nu-i pot lăsa să scape pe corsari. Peste o lună, vor ataca din noi așezările regatului. Acum, să ridicăm pânzele și să ne grăbim să-i ajungem, i-a spus căpitanul, strigând poruncile către marinari și strângând în mâini timona.

Raymond de Saguàrdia a înțeles că trebuia să-l lase pe comandant să-și conducă nava, așa că s-a retras sub punte, alături de oamenii lui.

Câteva felinare luminau spațiul de sub punte, destinat mărfurilor și prizonierilor. Era o zăpușeală de nedescris, accentuată de umezeală. De câte ori trecea un val peste galeră, apa se scurgea peste ostași, astfel că hainele acestora erau ude de le puteai storce.

Tangajul era, într-adevăr, îngrozitor, mulți din oamenii săi aveau rău de mare și vomitau. Galbeni la față, pierduți de spaimă, în câteva minute de la plecarea din golf erau distruși, dar numeni nu se plângea de situația în care erau. La fel de rău se simțea și Raymond și la fel ca ei, se străduia să suporte cu bine mișcările dezordonate ale vasului.

Dar cum au ajuns, cavalerul Raymond de Saguàrdia și oamenii lui, pe o astfel de vreme, pe galeră? Tocmai la asta se gândea cavalerul, ca să treacă timpul mai ușor. Erau amintiri care-i aduceau bucurie, ori în acele momente avea nevoie de gânduri bune, care să-i aducă speranță, pe acea mare învolburată.

Cu vreo doi ani în urmă, prin vara anului 1313, el, comandorul templier Raymond de Saguàrdia se înapoia la castelul Tortosa, venind de la Nice, de la castelul Saint-Paul de Vence, al seneșalului Roland de Gervémont. Seara i-a prins pe el și pe cei zece însoțitori ai săi, la intrarea în așezarea Tarragona și, obosiți după atâta drum, au hotărât să înnopteze în oraș. Situația lor, a cavalerilor templieri era incertă, în acel an,

ca și în anii precedenți, începând cu 1307. Atunci, regele Filip al Franței și Papa Clement au ordonat arestarea tuturor templierilor, sub acuzații false de necredință. Tocmai pe ei, care de două sute de ani se sacrificau pentru apărarea credinței creștine. Regele James II, știind că acuzațiile erau false, i-a protejat pe templieri și, ca să-i apere de papa, a hotărât să înființeze un nou ordin cavaleresc religios, ordinul de Montesa, după urmele castelului pe care l-a donat noului ordin. Acest nou ordin era format din foștii templieri, cavaleri, sergenți și capelani, care purtau vechea uniformă, doar crucea de pe mantii era de altă formă. Și totuși, templierii nu prea se simțeau în siguranță, regii își schimbau politica de la o zi la alta, după cum le dictau interesele.

Tocmai de aceea Raymond de Saguàrdia a hotărât să nu meargă la fostul castel templier, situat aproape de mare, ci să înnopteze la castelului seniorului Gomez de Alpineda, aflat pe domeniul din estul orașului Tarragona. Raymond l-a ajutat de mai multe ori pe seniorul de Alpineda în lupte purtate împotriva corsarilor arabi, care atacau periodic ținuturile de lângă mare, așa că între ei s-a cimentat o frumoasă prietenie.

Întâlnirea cu seniorul și familia lui, pe care nu i-a văzut din 1308, a fost mai mult decât prietenoasă, cu toată diferența de vârstă dintre cavaler și senior. Raymon avea vreo douăzeci și șapte de ani, de statură înaltă, brunet, binefăcut, ca un adevărat ostaș călit în permanentele lupte împotriva necredincioșilor mauri. Seniorul Gomez de Alpineda avea vreo patruzeci și trei de ani, de statură medie, brunet și el ca un adevărat localnic și trupul ceva mai plin. Anii și viața sedentară de senior a început

să-și spună cuvântul.

Doamna de Alpineda, blondă, ceva mai tânără decât soțul ei, a fost și ea bucuroasă de oaspeți, oaspeți care întotdeauna le-a adus siguranță prin prezența lor pe domeniu.

Obișnuit altădată cu familia seniorului, de data aceasta Raymond a fost surprins de apariția fiicei acestuia, seniora María Luisa, o tânără de o frumusețe răpitoare. Ultima dată când a văzut-o, cu cinci ani în urmă, aceasta era o fetița și a tratat-o atunci ca atare. Acum însă, în fața lui se afla o tânără blondă, de înălțime medie, cu fața ovală, roșie de emoție, ochii negri plini de focul tinereții, într-un cuvânt, o întruchipare a zeiței frumuseții.

Cu un salut de o politețe desăvârșită și un zâmbet răpitor, seniora Maria Luisa l-a lăsat pe Raymond fără cuvinte. A salutat-o și el, la fel de amabil și prietenos ca și pe părinții ei, dar privirea i-a întârziat asupra ei ceva mai mult decât s-ar fi cuvenit. Dar acest lucru a trecut neobservat de părinți, însă remarcat de tânără cu o satisfacție și plăcere evidente.

Mai târziu, masa de seară a durat mult, musafirul și gazdele având multe lucruri să-și spună, doamnele bucurându-i cu prezența lor până aproape de miezul nopții. Abia după plecarea lor, seniorul Gomez de Alpineda și cavalerul Raymond de Saguardia au putut vorbi și despre treburile militare și politice.

- Raymond, i-a spus seniorul Gomez, papa Clement a făcut o mare greșală desființând ordinul templier. Domnia ta știi foarte bine că noi suntem în plin război cu maurii și templierii ne-au fost de mare ajutor. Acum, le simțim absența pe

câmpul de luptă, iar asta a avut consecințe dintre cele mai rele pentru noi.

- Cred că regele James nu a avut ce face, i-au fost potrivnici Papa Clement și regele Filip al Franței. S-a comportat, totuși, destul de bine cu noi, deși am luptat împotriva armatei aragoneze. Eu am luptat, după cum știi, la castelul Miravet, în 1308, refuzând să ne predăm regelui. Dar ne-a iertat, apreciindu-ne curajul.

- Noi, seniorii catalani l-am sfătuit să ajute ordinul pentru a-și continua existența, măcar în Peninsula Iberică, iar Majestatea sa a găsit ca variantă înființarea ordinului de Montesa, format din templierii care mai voiau să lupte pentru creștinătate.

- Asta și facem, Gomez, luptăm pentru creștinătate, dar cel mai rău lucru a fost că ne-au luat cetățile și bunurile comanderiilor, lăsându-ne fără aprovizionare. Este ca și cum ai trimite la luptă un cavaler fără arme, fără cal și hrană. De aceea nici jumătate din templieri nu au mai vrut să lupte. O mare pierdere pentru întreaga creștinătate. Istoria îi va judeca pe cei vinovați, fiindcă Domnul deja i-a judecat pe rege și pe papa Clement. S-a împlinit blestemul maestrului de Molay.

Cuvintele și înfățișarea cavalerului Raymond exprimau tristețea și nemulțumirea tuturor templierilor, învinși pe nedrept și unii chiar uciși, doar pentru ca regele Filip al Franței să le ia banii și proprietățile.

- Plecarea templierilor din castelul Tarragona este o pierdere și pentru noi, seniorii locului. S-au înmulțit atacurile corsarilor asupra așezărilor de pe țărm și nu are cine să le țină

piept. Din nefericire. Am cerut regelui să le doneze cetatea Tarragona cavalerilor de Montesa, dar spunea că nu are atâția luptători ca să mai facă o comenduire și aici.

- Are dreptate, suntem puțini cavaleri și sergenți. Și, până la această dată, ordinul de Montesa nici nu a fost recunoscut de papa. Suntem o mână de luptători, un ordin cavaleresc al regelui, ordin încă în formare. Dar, cu ajutorul Domnului, ne vom dezvolta și vom deveni ceea ce a fost ordinul templier.

- Să dea Domnul, Raymond.

Cavalerul Raymond de Saguardia și-a amintit cu plăcere acea vizită și discuțiile purtate cu Gomez de Alpineda timp de două zile. Atunci, parcă nu-i mai venea să plece din Tarragona și asta numai datorită ochilor fermecători ai tinerei de optsprezece ani, care i-a furat inima. Cu toată modestia, trebuia să recunoască faptul că, după semnele numai de el înțelese, seniora Marí Luisa l-a plăcut și ea, la rândul ei. Nu s-ar fi convenit, după regulile ordinului, să se îndrăgostească, a depus doar jurământ de obediență și castitate, dar inima lui a uitat acel jurământ. Iar el a săvârșit păcatul de a o încuraja.

Plecarea din Tarragona i-a adus destule regrete, dar gesturile tinerei, gesturi de față îndrăgostită, au șters regretele, înlocuindu-le cu speranță și fericire, cum Raymond nu a mai cunoscut până atunci.

La nici o săptămână de la sosirea lui și a însoțitorilor săi la castelul din Montesa, curierii au adus vestea teribilă că pe țărmul mării, de la Tarragona până la Cambrils, au debarcat corsarii arabi, care atacau și jefuiau satele. Iar apărarea

localnicilor era aproape ca și inexistentă.

Înspăimântat de ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu familia prietenului său, seniorul Gomez de Alpineda, cu încuviințarea comandantului comanderiei, Raymond de Saguàrdia a luat cincizeci de cavaleri și sergenți și a plecat în goana cailor spre Tarragona. Din nefericire, au ajuns prea târziu, cele două corăbii ale corsarilor tocmai se îndepărtau de țărșm, după ce au jefuit domeniile senioriilor și au răpit câteva zeci de femei, pe care urmau să le țină ca sclave. În plus, o furtună teribilă mătura țărșmurile catalane. Îndurerat, s-a rugat Domnului să-l ajute cum știa El ca să-i prindă pe corsari. Și rugămintea i-a fost ascultată, corabia templieră tocmai atunci a ajuns în dreptul promotoriului din Salou, ca trimisă de divinitate.

*

Seniora María Luisa de Alpineda a început să-și revină abia după ce a fost adusă la bordul corabiei corsarilor, alături de mai multe alte fete. Totul s-a petrecut pe neașteptate și atât de rapid, încât nici nu și-a dat seama ce se întâmpla cu ea. Își amintea doar câteva lucruri disperate. În miezul nopții, s-au trezit cu corsarii în castel, urlând și strigând, iar cei care au avut neșansa să le stea în cale, au fost tăiați fără milă.

Câteva corsari, care purtau haine arabe, au intrat în dormitorul ei și au luat-o pe sus, ducând-o în curtea castelului, unde mai erau aproape zece slujnice. Nu a durat mult și fetele au fost urcate pe cai, ținute bine de călăreți arabi și au fost duse

unde va, pe malul mării, apoi urcate pe corabie.

Cu ochii în lacrimi, speriată de moarte, Maria Luisa a privit în jurul ei, la lumina felinarelor: aproape treizeci de fete se aflau sub puntea corabiei, păzite de vreo cinci pirai. Majoritatea plângeau în tăcere, speriate de ceea ce li s-a întâmplat. Iar nava se clătina îngrozitor, deși era ancorată la țarm. Zgomotele vântului și ale valurilor ce loveau nava și țarmul întregea acea atmosferă sinistă, din care fetele nu aveau scăpare. Le aștepta robia sau moartea pe mare, dar până atunci momentele de groază le aduceau în pragul disperării.

„Doamne ajută-ne, că nu ți-am greșit atât de rău încât să ne pedepsești cu robia. Toate suntem prea tinere și nevinovate ca să pierim în chinuri. Sau, dacă vrei să ne iei la Tine, ia-ne fără să ne chinuim. Iar dacă ne încerci numai, încercarea noastră să ia sfârșit, ajută-ne să ne salvăm!”

Gândul la salvare i-a adus în minte un chip, chipul unui cavalier pe care l-a întâlnit de curând și care i-a rămas în minte și în inimă. Chipul cavalerului ei, despre care nu a avut timp și curaj să le spună mamei și tatălui. Ce n-ar da ea ca acel cavalier să fie aproape, să o salveze. Sau să meargă la Domnul împreună cu el. Atunci nu ar fi avut teamă de nimic.

După un timp, a simțit cum corabia se pune în mișcare, cu zgomote sinistre și mișcări dezordonate, ca și cum s-ar fi dezmembrat din toate încheieturile. Stomacul i s-a strâns, apoi tot ceea ce a mâncat cu o seară înainte a aruncat lângă ea. Simțea că leșină și ultimul gând a fost ca Domnul să o ajute să-i revadă pe dragii ei părinți. Măcar odată, pe toți cei dragi. Și pe cavalerul ei, care, în acele clipe de disperare, i-a apărut, câteva

secunde, într-o lumină albă, strălucitoare, undeva sus, ca venită din cer. Dar era doar în mintea ei, răvășită de spaimă.

Anul 1315. O lună mai târziu

Cavalerul Raymond de Saguàrdia, însoțit de doi scutieri, a ajuns la poarta castelului Alpineda, la orele după amiezii. Era îmbrăcat lejer, peste hainele obișnuite purta doar un pieptar din piele groasă. Pentru prima dată în ultimii zece ani nu purta uniforma templieră și acest lucru i-a creat o stare contradictorie. Pe de o parte, îi părea rău că a părăsit ordinul templier, care devenise casa și familia lui. Era ca un orfan, singur, fără sprijinul fraților săi templieri. Pe de altă parte, se simțea eliberat de rigorile vieții de templier, rigori pe care singur a ales să le suporte. Mai mult, nu se simțea numai eliberat de privațiunile care-i deveniseră un mod de viață, ci știa că viața lui va lua, din acea zi, un alt curs, va redescoperi, încetul cu încetul, modul de viață al nobilului catalan. Da, pentru că în acea zi, era primit în familia seniorului Gomez de Alpineda, ca fiul al acestuia, logodnic al seniorei Maríá Luisa.

Mai era, însă, un lucru pe care doar el și câțiva dintre comandanții templieri îl cunoșteau: Raymond de Saguàrdia era un *apărător* al Templului și spiritului templier, al credinței, un *paladin* templier, cum li se mai spunea *apărătorilor*. Acest lucru însemna că întreaga lui viață pământească va fi dedicată apărării templierilor și a familiilor acestora, a templului creștin. Iar când va trebui să treacă în Împărția Domnului, va deveni *spirit paladin*, *spirit templier*, care va veghea din lumea de dincolo asupra templierilor din lumea pământească. Acesta era secretul și

destinul lui, secret bine păstrat. Un destin pe care foarte puțini templieri îl aveau. Asta însemna, pentru el, că nu era rupt de viața templierilor, ci doar că a fost trecut la un nivel superior de cunoaștere spirituală, cu misiuni mai restrânse, dar foarte dificile, subtile și mai periculoase decât oricare alte lupte la care el a participat până atunci.

Oboseala drumului dar, mai ales, durerea provocată de rănilor care încă nu s-au vindecat deplin, l-au făcut să se oprească în fața porții castelului și să privească flamurile cu însemnele heraldice ale stăpânului castelului și ale domeniului: leul cu scutul și sabia, pe fond verde, cu o cruce roșie.

„Trebuie să-mi reiau geraldica familiei mele, dacă-mi permite mi padre, dacă nu, voi cere regelui încuviințare pentru un nou semn heraldic.”

Raymond a simțit cum i se strânge inima gândindu-se că a renunțat la tot ce însemna pentru el cel mai important lucru: rangul explicit, vizibil de cavaler templier, exprimat nu numai prin modul de viață specific, ci și prin uniformă și flamura alb-negru cu acea cruce roșie inconfundabilă. A renunțat atât datorită rănilor primite în lupta cu pirații arabi pentru eliberarea fetelor creștine, cât și datorită dragostei sale pentru María Luisa. A jurat, înainte de luptă, că dacă vor scăpa cu viață el și María Luisa, îi va dedica viața ei și copiilor pe care-i vor avea, îi va crește în credința creștină, slăvind numele Domnului.

Și tocmai asta urma să facă acum, venind la domeniul Alpineda.

Strigătele care s-au auzit din curtea castelului l-au făcut să tresară. Seniorul Gomez de Alpineda, doamna lui, însoțiți de o

mulțime de servitori, se îndreptau spre poartă pentru a-l întâmpina pe cavalerul salvator, care le-a eliberat fiica din mâinile corsarilor. Din urmă i-a ajuns María Luisa, care a alergat spre Raymond, coborât deja de pe cal în poarta castelului.

- Cavalerul meu, cavalerul meu drag! i-a strigat ea, aruncându-se în brațele lui, fără a mai ține cont de reguli și de protocol.

„Mulțumesc, Doamne, pentru această clipă fericită! Abia aștept să vină și părinții mei de la domeniul din Perpignan, ca să fie martori la această fericire!!

Capitolul 2.

În zilele noastre, la mijlocul lunii iunie, în Barcelona și Tortosa

Luisa a privit lung după medicul de gardă. Cuvintele medicului îi răsunau încă în urechi: „*îmi pare rău, domnișoară, dar nu poți fi externată. Va trebui să rămâi internată în spital încă trei, patru zile, pentru continuarea analizelor și tratarea contuziilor. Cred că nu este nimic grav, dar vreau să fiu convins că organismul nu a fost grav afectat în urma accidentului pe care l-ai suferit. Răbdare, așadar, răbdare și optimism. Bine?*”

Apoi, văzând înclinarea din cap a pacientei, medicul a strâns-o de mână încurajator, a consemnat câteva observații pe fișa personală a acesteia și s-a îndreptat spre ușa de ieșire din salon.

Luisa, nemulțumită de hotărârea medicului, și-a întors privirea spre pacienta aflată în patul din dreapta ei. Tânăra colegă de salon a privit-o încurajator, cu un zâmbet vag pe față.

- Are dreptate doctorul Gomez, Luisa, ne trebuie multă răbdare și optimism. Mai ales mie, care sunt pentru prima dată internată în spital. Am ajuns aici acum două zile, când am fost internată și încerc să mă adaptez programului și atmosferei de spital.

Luisa a privit-o tăcută, mulțumindu-i în gând pentru încurajare. Și ea era pentru prima dată internată în spital. Fusese adusă ieri seară, în urma unui accident de circulație. Un șofer grăbit a lovit-o cu mașina pe trecerea de pietoni și a lăsat-o

aproape inconștientă pe asfalt, fugind de la locul accidentului. Cel puțin așa i-a spus medicul de gardă, în acea dimineață. În sinea ei era mulțumită, dacă putea spune așa, că nu avea răni grave, doar simple comoții, dar procedura medicală cerea, după cum a înțeles ea, să continue investigațiile medicale pentru a depista eventualele traume interioare, poate chiar grave. Șocul pe care l-a avut a început să treacă, dar începea rutina spitalicească. *„Vor trece și aceste zile de internare”, s-a gândit ea resemnată, „mai greu, dar vor trece. Vor veni mama și mi padre în vizită, poate și prietenele mele, așa că nu mă voi plictisi. Mai ales că și colega mea de salon pare a fi o fată de treabă. Răbdare și optimism, cum a spus medicul”.*

- Mulțumesc de încurajare, i-a răspuns Luisa, încercând să zâmbească. Mă voi obișnui și eu cu această situație neașteptată. Încerc să mă ridic din pat.

- Să te ajut?

- Nu, mulțumesc. Mă simt destul de bine și vreau să-mi verific reflexele, a încercat ea o glumă, care a binedispus-o.

Prudentă, cu mișcări încete, a dat pătura la o parte și s-a ridicat destul de ușor, spre bucuria ei.

- Foarte bine, mă bucur pentru tine, a încurajat-o Maria Sántatos, colega de salon.

Luisa s-a îndreptat spre una din cele două ferestre ale salonului și a privit orașul, Barcelona. Putea vedea pantele Sants-Montjuïc, cu pădurea de un verde plăcut și câteva din clădirile ce păreau a se ascunde după copaci. Orașul ei drag, căminul ei, ce strălucea în soarele dimineții. Și s-a simțit fericită. *„Dacă aș fi avut accidentul într-un alt loc? Ce m-aș fi*

făcut? Aici, simt că-mi revin atât de repede”.

S-au auzit două bătăi scurte în ușa salonului, ușa s-a deschis și doi bărbați, însoțiți de o asistentă, au intrat cu mers hotărât, de oameni ce știu cum să se impună în fața celorlalți.

- Domnișoara Luisa Mandolez, domnii sunt de la poliție și vor să discute cu dumneavoastră, i-a spus asistenta. Eu vă las, a continuat ea întorcându-se spre polițiști.

Luisa i-a privit curioasă. Unul din polițiști era slab, de statură potrivită, cu tenul închis și fața prelungă, de vreo patruzeci de ani, iar celălalt era mult mai tânăr, înalt, bine făcut. Ambii purtau costume și cravată. Reci, politicoși, își făceau meseria.

- Vă ascult domnilor, le-a spus Luisa. Vreți să discutăm despre accident?

- Domnișoară Tòssa, i-a răspuns cel mai în vârstă, putem discuta într-un alt salon? Sunt lucruri confidențiale.

- Nu știu unde în altă parte am putea discuta, dar ce poate fi confidențial în privința accidentului? Și, ca să știți, nu-mi amintesc nimic despre acel incident, așa că nu am ce să vă spun.

- Bine, discutăm aici, în salon. Avem câteva lucruri de clarificat. Cine este persoana care v-a lovit cu mașina?

- De unde să știu eu acest lucru, domnilor, a răspuns Luisa uimită de întrebarea polițistului. Dumneavoastră ar trebui să știți cine este autorul.

- Nu-l cunoașteți? Era rândul polițistului să fie surprins.

- V-am spus acest lucru.

Tonul hotărât al tinerei l-a făcut pe polițist mai precaut.

- Din declarațiile martorilor oculari apare suspiciunea că autorul accidentului ar fi acționat cu intenție. Mai mult, ar fi vorbit cu dumneavoastră sau, cel puțin, vi s-a adresat.

- Nu-mi amintesc nimic, domnule. Dar dacă-mi voi aminti, vă voi relata cum s-a produs accidentul. Sper însă că-l veți prinde cât de curând și vă veți convinge că a fost un simplu accident. Din fericire, fără urmări grave, după cum mă simt eu acum.

- Ne bucură acest lucru, domnișoară. Vă las cartea mea de vizită și vă rog să mă sunați dacă aveți vreo idee în privința autorului accidentului. Bine?

- Desigur, domnule, dar puțin probabil să-l cunosc. Dacă-mi voi aminti ceva, vă voi suna.

- Mulțumim, domnișoară, i-a spus polițistul întinzându-i cartea de vizită, după care cei doi au părăsit salonul

- Interesant punct de vedere, a remarcat, cu voce tare, Maria. Polițistul mai tânăr nu te-a scăpat din priviri, a continuat ea. Așa sunt polițiștii, mereu suspicioși, neîncrezători. Chiar nu-ți amintești nimic?

- Chiar nu-mi amintesc, i-a răspuns Luisa, oarecum iritată de remarcile colegei sale de salon.

- Nu trebuie să-ți faci probleme în privința lor, îl vor găsi pe autor.

- Nu-mi fac probleme, i-a răspuns Luisa, de-a dreptul enervată. Nu am de ce. Sunt o persoană normală, anonimă, nu văd de ce m-ar ataca cineva, a remarcat ea cu un ton ce putea însemna sfârșitul acelei conversații.

Luisa Tòssa se considera, așa cum a spus, o persoană normală, modestă. Avea nouăsprezece ani și, după terminarea liceului în urmă cu mai puțin de doi ani, s-a angajat ca stewardesă pe nava de croazieră „Meduza”, tatăl său fiind marinar pe aceeași navă. Mama era funcționară la oficiul naval, astfel că familia nu era una de notorietate, dimpotrivă. Atât tatăl, cât și mama, proveneau din familii spaniole foarte vechi, dar modeste, care respectau legile, tradițiile și valorile iberice. Deci, era exclus ca să aibă vreun dușman ce le-ar fi dorit moartea. „*Subiectul este închis*”, a gândit Luisa.

- Ai spus ceva? s-a auzit vocea Mariei.

- Nu, nimic, i-a răspuns Luisa mirată. „*Am gândit cu voce tare. Ar trebui să-mi găsesc o preocupare cât timp stau în spital*”.

- Maria, prevăd că mă voi plictisi zilele acestea. Ai vreo revistă să-mi împrumuți?

- Îmi pare rău, nu am. Dar eu folosesc tableta pentru a citi reviste sau cărți. Își pot împrumuta tableta mea, dacă vrei. Sau folosește telefonul mobil și internetul.

- Până acum nu am avut prea mult timp liber să citesc revistele pe telefon, prefer formatul clasic, pe hârtie. Dar ideea este excelentă. O sun pe mama să-mi aducă o tabletă.

- Foarte bine, așa poți descărca și o mulțime de cărți. Până când vine mama, folosește tableta mea.

- Mulțumesc, dar mama poate veni destul de repede. O vei cunoaște, este o mamă tare scumpă.

Stând întinsă comod pe pat, Luisa a început să caute cărți

în format electronic. Erau mii și mii de cărți pe cele mai cunoscute platforme, de la Amazon și Google, până la site-uri mai puțin cunoscute, astfel că alegerea uneia din cărți pentru a o citi, era foarte dificilă.

- Maria, îmi poți recomanda vreo carte?

- Din ce categorie? De dragoste, istorică, polițistă?

- De dragoste, bineînțeles, i-a răspuns Luisa, mult prea repede.

- Înțeleg că domnișoara caută iubirea și pe Internet o găsește mult mai repede decât în realitate. Greșesc? Maria avea un zâmbet insinuant, sigură că a ghicit trăirile colegei sale.

- Ei, să spunem... i-a răspun Luisa evaziv.

- Draga mea, îmi vine greu să cred că o fată ca tine, frumoasă, inteligentă, nu și-a întâlnit sufletul pereche.

- Nu am avut timp pentru viața sentimentală, Maria. Aproape mereu pe navă, ocupată tot timpul, când aș putea întâlni iubirea? Și când aș avea timp pentru o relație permanentă? Relație de dragoste adevărată?

- Timp găsești pentru iubire, îți spun eu din proprie experiență. Filosofic vorbind, poate nu a venit încă timpul să te îndrăgostești cu adevărat. Dar iubirea va veni când te aștepți mai puțin.

- Ai dreptate și în acest caz, nu trebuie nici să caut, nici să mă grăbesc. Așa este, Maria?

- Așa este, doar filosofic vorbind. Viața reală, însă, îți cere altceva.

- Bine, cum spui. Îmi recomanzi vreo carte?

- Sunt câteva romane clasice de dragoste foarte bune.

Caută recenziile și astfel te hotărăști mai repede.

După un timp, Luisa a exclamat:

- Iată, am găsit recenzia unei cărți de dragoste, cu acțiune în Tarragona. Descrie viața de familie medievală, iubire și mult mister¹. O marchează ca interesantă și o voi căuta.

- Caută și cartea „Dragoste și acțiune la Barcelona”², dacă-ți plac astfel de cărți, i-a sugerat Maria. Am citit-o și am plâns de câteva ori. Vei fi și tu impresionată de acțiune, sunt sigură.

- Am marcat și această carte. Le voi descărca imediat pe amândouă.

*

Raul Gautier și-a privit satisfăcut bagajul, pregătit pentru voiajul în Spania. Șoferul familiei trebuia să sosească în câteva minute și apoi să-l conducă la aeroportul Perpignan–Rivesaltes. Sejurul în Spania, așteptat cu nerăbdare, îi provoca, înainte de plecare, sentimente bucurie, dar și de neliniște. Și avea toate motivele să aibă acele sentimente: Raul terminase ultimul an al facultății de istorie din Perpignan și-și pregătea lucrarea de licență, iar documentarea s-a gândit să o facă la Tortosa, în Spania. Era bucuros să plece în splendida Spanie, dar va găsi suficient material documentar pentru lucrare? Subiectul lucrării era cel puțin ciudat pentru un student eminent ca el: Cavalerii

¹ Vezi Michael Riche-Villmont, *Fantomele din Tarragona*, 2015,

² Michael Riche-Villmont, *Dragoste și acțiune la Barcelona*, 2016

templieri din regatele Iberice după anul 1307. Subiectul lucrării doar părea ciudat, la prima vedere, dar tema existenței templierilor după desființarea oficială a ordinului cavaleresc era aproape necercetată de istorici. Și asta, mai mult datorită lipsei materialului documentar autentic. Dacă Raul Gautier ar fi reușit să prezinte o lucrare bine documentată, ar fi primit pe loc o recunoaștere internațională de expert în materie. Lucru la care visa orice absolvent de facultate, în domeniul lui de activitate.

De aceea avea emoții în privința reușitei cercetărilor sale din Tortosa, fostă cetate templieră.

Șoferul a venit la timp, astfel că sosirea la aeroport și îmbarcarea în avionul spre Valencia s-au desfășurat conform programului. Odată instalat pe locul său, Raul s-a grăbit să-și deschidă laptopul și să aleagă una din cărțile de documentare despre cetatea Tortosa. Avea descărcate pe laptop vreo zece cărți istorice despre templieri și regatul de Aragon și două despre cetatea Tortosa, pe care, de altfel, le studiasse în cursul anului școlar. Însă de fiecare dată când le restudia, aprecia altfel datele și informațiile citite.

Și totuși, parcă nu avea predispoziția pentru studiu, mai ales că pasagerii avionului, aproape în totalitate erau turiști. Veseli și degajați de griji. Iar atmosfera de vacanță îl influența, treptat și pe el, aducându-l într-o stare plăcută de relaxare. Distrat, a căutat pe internet cărți beletristice ușoare, relaxante, despre Tortosa și Costa Dorada, iar pe ecranul laptopului au apărut o mulțime de cărți tentante. A început cu una dintre acestea, care se referea la două familii de francezi ce-și petreceau sejurul de primăvară în Salou, Costa Dorada. „*Interesant, este vorba de*

sărbătoarea San Jorge, când se fac, tradițional, cadouri. Ca și la noi, în Perpignan”. Apoi, a tresărit. Cartea descria istoria medievală a provinciei respective, cuprinzând aspecte dramatice despre eliberarea cetății și a orașului...Tortosa. Fără să stea pe gânduri, a cumpărat cartea și a început să o citească. A fost atât de prins de acțiunea cărții, încât a tresărit atunci când în difuzoarele avionului se anunța pregătirea călătorilor pentru aterizare pe aeroportul din Valencia. Și-a închis cu regret laptopul, gândindu-se să-și facă timp cât de curând pentru a continua lectura cărții.

Studentul Raul Gautier a început documentarea sa despre cetatea Tortosa, cu studierea arhivelor cetății și cele ale orașului, căutând manuscrise cu referiri la perioada în care fortul a fost, o bună bucată de timp, în administrarea templierilor.

Câteva din datele esențiale despre cetatea Tortosa, Raul le știa încă din anul doi de studii. Tocmai de aceea a ales cetatea Tortosa pentru documentare, i s-a părut a fi pentru el o adevărată comoară de date și informații templiere.

Orașul Tortosa se afla la aproape treizeci de kilometri nord de litoralul mării, pe râul Ebre, dominat de vârful munților Beseit. Istoria așezării este foarte veche, datând din antichitate. Imperiul roman și-a înființat mai multe garnizoane militare în regiune, printre care și în Tortosa, căreia i-au pus numele de Derttosa.

După invazia arabă din anii 700 d.Hr., aceștia au ocupat locul strategic, ridicând fortul Zuda pe dealul ce domina așezarea, iar localitatea a fost numită Țurțușah. Influența

stăpânirii arabe s-a făcut simțită secole la rând, cu referire doar la începuturile cultivării orezului în zonă, deși stăpânirea acestora a durat vreo patru sute de ani. Ca să nu mai vorbim de influențele arhitecturale și culturale, de dezvoltarea economică a zonei în secole de stăpânire arabă. În anul 1148, contele de Barcelona, Berenguer IV, a cucerit cetatea și întreaga regiune, pe care a divizat-o și a dat-o spre administrare cavalerilor templieri și renumitei familii Montcada. După numai câțiva ani, templierii au contribuit substanțial la apărarea ținutului împotriva maurilor, multe din construcțiile defensive ridicate de ei sunt vizibile și astăzi.

Raul era interesat să găsească elemente de documentare despre perioada în care templierii au stăpânit zona, până prin 1291, când mamelucii au cucerit, temporar, așezarea și cetatea. Voia să găsească date inedite despre organizarea comanderiei locale și dezvoltarea urbanistică a localității în stilul gotic cistercian al călugărilor lui Saint Bernard de Clairvaux, protectorul ordinului templier și al altor ordine cavaleriești iberice. În acest sens, a solicitat consiliului de administrare a patrimoniului istoric, permisiunea de a deschide câteva din mormintele templierie din cetate. Spera să primească avizul cât de curând.

Deși înțelegea limba latină și vorbea bine limba spaniolă, a angajat un ghid turistic local, care să-l ajute pentru orientarea la fața locului și înțelegerea textelor din manuscrisele redactate în dialectul local catalan. Fapt ce s-a dovedit a fi benefic pentru cercetările lui istorice. La fel de benefică s-a dovedit a fi cartea despre eroii din Tarragona, un adevărat ghid care i-a dezvăluit

lucruri necunoscute din timpul luptelor duse de catalanii lui Berenguer pentru eliberarea castelului Suda.

În cea de-a treia zi de documentare, spre seară, Raul se afla singur în capela castelului și studia cu atenție cele trei pietre funerare ce acopereau vechile cripte. Înscrierile cioplite în piatră se vedeau destul de greu și erau și mai greu de înțeles, fiind scrise cu secole în urmă, în latina medievală, folosită de ordinele cavalierești. După vreo oră de încercări fără rezultat de a înțelege cuvintele latine, Raul a găsit soluția: aceea de a copia pe coli de hârtie fiecare cuvânt în vederea consultării ulterioare a unui expert în domeniu.

Obosit, și-a privit ceasul, pentru a nu depăși programul de vizitare a obiectivului turistic. Și poziția în care stătea era obositoare, fiind nevoit să se așeze în genunchi în fața uneia din pietrele funerare.,, *Am timp încă o oră. Perfect, le copiez până la terminarea programului*". În timp ce copia cuvintele latine, s-au auzit pași pe dalele din piatră ale holului din fața capelei. După câteva minute, zgomotul pașilor anunța că o persoană a intrat în capelă, ceea ce l-a făcut pe Raul să-și întrerupă lucrul și să-și ridice curios privirea spre acea persoană, oprită lângă el. Era un tânăr de vreo treizeci de ani, suplu ca un sportiv, de statură medie, ce purta un costum ușor, de vară, din bumbac. Sub sacou i se ghiceau mușchii bine lucrați prin sălile de antrenament. Ochii lui negri, ce contrastau cu părul blond, tuns scurt, îl priveau pătrunzător pe Raul. Fără a scoate nici un cuvânt, a continuat să-l privească momente bune pe tânărul așezat în genunchi în fața pietrei funerare, apoi s-a întors brusc și s-a îndreptat spre ieșire. Raul a rămas nemișcat, uimit de

comportamentul aceluia tânăr. I s-a părut ciudat faptul că acesta l-a privit fix, pătrunzător, calm și tăcut, dar și mai ciudat i s-a părut faptul că la plecare nu s-au auzit zgomotul pașilor acestuia. „*Curios, am impresia că mi-a transmis un mesaj. Dar în ce constă mesajul? Și mersul lui, parcă nu ar fi atins dalele din piatră. Oameni ciudați sunt peste tot și cel care a fost aici face parte din rândul acestora.*”

Cu acest gând, și-a continuat munca până aproape de ora terminării programului de vizitare a obiectivului istoric Tortosa, când a părăsit cetatea, îndreptându-se spre hotel. Cum hotelul nu era departe de cetate, a preferat să meargă pe jos, încercând să-și limpezească gândurile. Și să facă programul pentru ziua următoare. Atunci și-a amintit că nu și-a sunat părinții din seara precedentă, așa că a apelat-o-o pe mama. Convorbirea i-a făcut mare plăcere, așa că a prelungit-o un timp, până la intrarea în hotelul unde era cazat. Ajuns în holul hotelului, nehotărât ce să facă, s-a scuzat, a închis telefonul și, simțind un discret miros de mâncare, s-a gândit:

„*Ce să fac, iau o gustare acum, la restaurantul hotelului, sau fac un duș mai întâi și apoi merg în oraș, la o terasă?*” Tot mai nehotărât, a privit spre ușa de intrare în restaurant. Era obosit după ziua petrecută în cetate, ar fi vrut să ia cina dar, în același timp, se gândea că poate un duș i-ar fi îmborsădit forțele.

- Bună seara, domnule, s-a auzit o voce lângă el.

Și-a întors capul și a privit persoana care-i vorbise. A rămas surprins să-l vadă pe tânărul care venise în capela cetății Tortosa, care-l privea acum calm, dar pătrunzător. Voia, parcă,

să-i citească gândurile și, în același timp, să-l intimideze, arătându-i prin privire, puterea lui dominatoare. Și a reușit acest lucru. Raul i-a simțit privirea pătrunzătoare și o forță de neoprit a început să pună stăpânire pe el. Și-a coborât privirea câteva clipe, acceptând să se supună acelei forțe interioare deosebite, apoi l-a privit din nou:

- Bună seara, domnule.

- Observ că ești nehotărât în privința cinei, așa că te invit să o luăm împreună, i-a spus necunoscutul, fără a se prezenta. Era o abatere de la normele cele mai simple de politețe, dar în acel moment gestul necunoscutului i s-a părut lui Raul a fi normal. Forța pe care acesta o emana făcea prezentarea inutilă.

- Mulțumesc, de ce nu? a acceptat Raul fără a se mai gândi. Oricum, îmi este foame și nu eram hotărât dacă să iau o gustare aici sau în oraș, i-a explicat el, desigur, inutil.

- Te înțeleg, de multe ori mi se întâmplă și mie. Mergem în salon?

DE data aceasta, privirea necunoscutului era complet schimbată, devenise caldă și un zâmbet discret i-au însoțit cuvintele. Vocea plăcută, baritonală, a accentuat încrederea pe care necunoscutul i-a câștigat-o instantaneu. Raul l-a urmat pe acesta în salonul restaurantului ca și când s-ar fi cunoscut de mult timp, bucuros oarecum că nu cină singur. *„Parcă este profesorul meu de istorie antică, Mateax. Cult, politicos, apropiat de studenți și, în același timp, impunea respect prin personalitatea sa puternică,”* a făcut Raul asocierea celor două persoane. Și totuși, simțea că ceva nu era în ordine cu acel

necunoscut. Avea ceva neomenesc în el³, ceva care-i permitea să-și scimbe expresia și atitudinea instantaneu. Și o putere a privire aproape hipnotică.

- Eu aș lua fructe de mare, a spus necunoscutul după ce s-au așezat la o masă situată lângă ușa mare, de ieșire spre terasă.

- Și eu, la fel, i-a răspuns Raul. Se comporta ca eu elev în fața profesorului său. Instinctiv, l-a asociat pe acesta, deși nu-și dădea seama din ce motiv.

Necunoscutul a comandat meniul ospătarului, a cerut un vin alb, produs local, dar apreciat de cunoscători și, privind-l pe Raul pătrunzător, a deschis discuția:

- Spune-mi câteva cuvinte despre dumneata, te rog. I-a cerut acest lucru imperativ, fără nici o explicație, cu un ton care nu accepta nici un refuz.

Și Raul s-a conformat.

- Mă numesc Raul Gautier, am absolvit universtarea de istorie din Perpignan și am venit la Tortosa pentru a-mi pregăti lucrarea de licență.

- Aici? Ce-ți poate oferi orașul atât de interesant pentru lucrarea de licență? s-a arătat intrigat necunoscutul.

- Tocmai elementele esențiale ale subiectului lucrării: cavalerii templieri din regatul Aragon.

Vorbind despre istorie, Raul s-a simțit pe ternul său și a reacționat la atitudinea necunoscutului față de el.

- Dar de ce să vorbim despre mine și nu despre dumneavoastră, domnule? Ați venit la mine într-un mod

³ Vezi „Chemarea templului secret”, 2015, ed. Sf. Nicolae.

nepoliticos, aş spune chiar agresiv. Aţi fost şi la cetatea Suda, unde eu studiam obiecte arheologice. Mă urmăriţi! De ce? Cine sunteţi?

Pe măsură ce vorbea, iritarea lui devenea tot mai vizibilă. Cu privirea aţintită asupra necunoscutului, aştepta un răspuns din partea acestuia, un răspuns imediat. Necunoscutul, la rândul lui, îl privea tăcut, calm şi cu un zâmbet uşor, aproape cu simpatie.

„Are personalitate tânărul, începe să-mi placă. Nu are nici un sens să-l mai țin în tensiune.”

- Raul, numele meu este Alain de Gervémont şi sunt arhitect. Arhitect specializat în construcţii medievale, forturi, castele, biserici. Ai făcut o solicitare pentru deschiderea mormintelor templierie din capela fortului Suda şi vreau să aflu cine eşti, de ce te interesează criptele templierie şi dacă nu au intenţii frauduloase în legătură cu patrimoniul istoric al cetăţii. Criptele nu au fost deschise niciodată şi nici nu dorim să fie vreodată profanate. Fiindcă aşa se poate considera, profanare a mormintelor vechilor cavaleri templieri. Simplu, nu?

Raul l-a privit uimit, nu se aştepta ca autorităţile care răspund de patrimoniul cultural să procedeze în acest fel.

- Dar de ce nu m-aţi chemat la autoritatea de resort pentru a da explicaţii?

- Voiam să te cunosc în afara cadrului oficial. Te deranjează?

- Nu. Nu am nimic de ascuns. Spuneţi-mi, de ce aţi venit în capela unde eu cercetam înscrisurile de pe morminte? Ce rol

aveți dumneavoastră referitor la cetate? Sunteți francez ca și mine, cred. Lucrați în Tortosa?

- Da, lucrez și în Tortosa. Sunt francez și am un anumit rol în protejarea construcțiilor templiere. Iar la capelă, nu am fost, și s-a părut. M-am gândit doar să trec pe acolo, să văd ce anume te interesează. Repet, acele locuri de odihnă ale templierilor nu au fost deschise niciodată, în opt secole.

- Am solicitat deschiderea criptelor, în mod oficial, deoarece mă aștept să găsesc obiecte specifice templierilor, poate chiar manuscrite, care să mă ajute la întocmirea lucrării mele științifice. Fiindcă vreau să scriu o lucrare cu valoare științifică semnificativă. Lucram la descifrarea înscrisurilor când ați venit lângă mine în capelă. De ce negați prezența dumneavoastră, doar v-am văzut.

Raul era intrigat de negația domnului Gervémont. Doar l-a văzut cu ochii lui în capelă. *„De ce să nege un lucru evident? Are o așa mare importanță pentru el prezența în cetate?”*

- Bine, am fost la capelă, a admis, cu jumătate de voce, domnul Gervémont. Te pot ajuta și eu la documentarea pentru lucrare, dar trebuie să renunți la cererea de a deschide mormintele. Oricum, nu se va aproba.

- Desigur, pot retrage solicitarea, dacă asta vă face plăcere, s-a arătat de acord Raul. Nu țin neaparat să fac eu valuri în această privință. Mulțumit?

- Da, foarte mulțumit. De ce nu mănânci?

Tânărul student, concentrat asupra discuției cu domnul Gervémont și, trecând prin stări de curiozitate sau iritare, uitase

de mâncare, iar atenționarea necunoscutului l-a readus la realitate.

- Discuția cu dumneavoastră este mai mult decât interesantă. Mi-ați promis ajutor în activitatea mea de documentare, dar nu știu cum să vă găsesc. Îmi dați un număr de telefon?

- Desigur, poftim cartea mea de vizită.

Raul a luat cartea de vizită și a privit-o. Era una simplă, din hârtie cerată, albă, cu numele și numărul de telefon al persoanei din fața sa. Fără domiciliu, adresă electronică, profesie, loc de muncă. „*Mult prea simplă, ca și cum nu ar vrea să fie găsit. Mă rog, ciudățenia persoanei. Sau dorința de a rămâne anonim*”.

- Da, ai dreptate, este o carte de vizită simplă, i-a ghicit gândurile necunoscutul. Mă găsești foarte ușor, deși mai tot timpul sunt plecat la diferite obiective istorice. Este munca mea, dar telefonul îl folosesc mereu, așa că pot fi găsit ușor. Povestește-mi, cum ai ajuns așa interesat de cavalerii templieri? Sau este doar o curiozitate?

- Sunt interesat de istoria lor, dar nu vă pot spune care este motivul. Poate nici nu am un motiv anume. Pur și simplu vreau să știu cât mai multe lucruri despre ordinul templier, i-a răspuns Raul, după câteva momente de gândire. De ce mă întrebați? Reticența lui de a discuta această problemă era evidentă, iar domnul Gervémont nu a mai insistat. Dar și-a propus să acorde atenție aspectului.

- Nici eu nu am un motiv anume. Doar din curiozitate. Meniul a fost bun, iar conversația foarte interesantă, a continuat

domnul Gervémont. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Poți conta pe ajutorul meu, Raul. Aștept un telefon dacă ai nevoie de mine. Ai fost invitatul meu, a încheiat Gervémont, zâmbind și a lăsat banii pe farfurioara ospătarului. La revedere, Raul și succes la documentare.

Raul a rămas tăcut, surprins de plecarea intempestivă a domnului Gervémont. L-a urmărit cu privirea și a remarcat mersul elastic al acestuia, mers de sportiv, ușor, degajat, parcă abia atingând podeaua.

„Ce persoană ciudată. De fapt, întâlnirea și conversația au fost ciudate. Stranie apariție, ca a unui spirit!” Nici nu-și închipuia Raul Gautier cât de aproape de adevăr erau gândurile lui.

*

Luisa Tòssa terminat de citit cartea despre eroii legendei din Trragona și a rămas întinsă pe pat, gânditoare. Avea atâtea lucruri la care să se gândească, influențată de subiectul cărții. *”Dragostea de părinte a fost la fel de puternică în întreaga istorie a omului, poate mai puternică în veacurile trecute. În zilele noastre, modernismul exacerbat a schimbat setul de valori morale, când drepturile depășesc și eclipsează responsabilitatea, când ipocrizia a devenit cea mai răspândită boală socială, când toți cer și nimeni nu dă. Nici măcar frumoasele sentimente de dragoste. Da, fiindcă dragostea a rămas, din fericire, un frumos sentiment, o trăire, un instinct benefic. Foarte profund subiectul cărții... Ar trebui să-mi spun*

păreră și pe site-ul editurii, să o cunoască și alții.” Și, după ce s-a gândit cum să formuleze frazele, le-a consemnat pe site. Mai erau destule opinii consemnate de alți cititori și majoritatea acestora coincideau cu părerea ei. A citit cu plăcere celelalte opinii și și-a spus că ar putea, mai târziu, să comenteze unele din acele opinii, mai mult decât interesante. Una, cel puțin, i s-a părut de bun simț, semnată de un anume Raul, care accentua pe latura educațională a relației părinți-copii. După ce a recitit cele scrise de Raul, i-a răspuns acestuia apreciindu-i opinia.

Peste vreo trei ore, când a intrat din nou pe site, a găsit răspunsul lui Raul, care, în plus, îi cerea adresa electronică pentru un schimb direct de opinii. Și, bineînțeles, că i-a trimis-o, gândindu-se că după unul, două mesaje, corespondența se va întrerupe. Mai ales că ea urma să fie externată a doua zi și, apoi, să continue munca pe vasul de croazieră.

*

După întâlnirea ciudată cu domnul Alain de Gervémont, Raul Gautier, stăpânit de un sentiment confuz de nedumerire și intrigare, a urcat în camera de hotel și s-a grăbit să facă un duș. Știa bine ce efecte benefice are dușul asupra lui, mai ales atunci când era obosit sau tensionat. Și, i s-a confirmat din nou acest lucru. Mult mai relaxat, s-a gândit la momentele întâlnirii cu Gervémont. A remarcat din nou personalitatea extrem de puternică a acestuia, forța lui interioară și, în general știința lui de a-i domina pe cei din jur. Apoi, nu părea a fi o persoană periculoasă fiindcă forța lui interioară nu exprima agresivitate și

nu genera sentimente de teamă. Dimpotrivă. Cel mai surprinzător era faptul că apăsarea și dispărerea instantaneu, ca o fantomă. *„Așa a făcut și la castel, dar a negat prezența lui acolo. Și la hotel, a apărut dintr-o dată lângă mine, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Cel fel de expert este acesta? Și motivul prezenței lui este pueril. Pur și simplu putea să refuze deschiderea criptelor cavalerilor templieri, fără explicații. Voia să mă cunoască. De ce?”*

A lăsat întrebarea fără răspuns, convins că dacă era ceva important, domnul Alain de Gervémont va apare din nou sau, cel puțin, va explica interesul lui față de el, de Raul.

Și-a suna din nou părinții și a vorbit ceva mai mult și cu tatăl său, Lambert Gautier, despre programul lor și despre afacerea cu vinuri, pasiunea și preocuparea lor principală. De fapt, familia Gautier erau de generații cunoscuți ca foarte buni producători de vin, afacere transmisă din generație în generație de aproape patru sute de ani.

După ce a închis telefonul, s-a gândit să o sune și pe Laurette, prietena lui sau, mai bine spus, fosta lui pretenă, dar s-a simțit prea obosit să susțină o conversație tensionată, în contradictoriu. S-au despărțit de vreo două luni, dar au rămas în relații bune, deși discuțiile lor erau mai tot timpul în contradictoriu. *„Din orgoliu”*, s-a gândit Raul, renunțând la a-i mai asculta reproșurile.

„Cartea”, și-a reamintit el, *„cartea care descrie și cetatea Suda, cu subteranele ei.”* A luat cartea de pe noptieră și a început să citească, tot mai interesat de istoria personajului principal, Melissa și aventurile ei în cetate. Când și-a întrerupt

cititul, era deja miezul nopții, dar acțiunea cărții devenise tot mai atractivă. *„Nu, este târziu, trebuie să mă odihnesc. Măine am mult de lucru, așa că trebuie să mă culc”*. Ca o concesiu, a intrat pe site, să vadă comentariile altor cititori ai cărții. Dintre toate comentariile postate, a remarcat ceea ce a scris Luisa. Observațiile ei, pline de sensibilitate, profunde, trăda o persoană deosebită. Nu s-a abținut să facă o remarcă asupra comentariului Luisei și, fără să știe de ce, i-a cerut adresa mesageriei electronice. *„Oricum nu va remarca cele scrise de mine, chiar dacă va mai intra pe site-ul editurii. Așa că, noapte bună!”*

A închis tableta și a adormit aproape instantaneu, oboseala și întâmplările ciudate din timpul zilei spunându-și cuvântul. Și, mai târziu, a visat, un vis la fel de ciudat. S-a văzut în subteranele castelului Tortosa, el și ghidul, căutând urme alăstate de vechii templieri din vremea când stăpâneau castelul. Căutau însemne lăsate pe pereți, luminând grota cu lanterne puternice, căutau morminte, ceva inedit despre stăpânii medievali ai fortului. Și, dintr-o dată, părea că totul, tavanul și pereții se prăbușea asupra lor. Speriat, s-a trezit din somn, privind în jurul lui. Era în camera de hotel, în siguranță, dar inima îi bătea în piept ca și când atunci ar fi ieșit din grote. S-a ridicat din pat și s-a apropiat de fereastră, privind strada bine luminată, râul Ebro și, dincolo de râu, cetatea luminată difuz de proiectoare. După un timp, s-a întors în pat, încercând să adoarmă din nou. Refuza să se gândească la acel vis, știind că nu ar mai fi adormit până dimineața. Era tentant să rememoreze visul. Oricum, nu credea în vise premonitorii, așa că visul nu ar fi putut avea altă explicație decât întâmplările din timpul zilei. Mulțumit de

explicație, într-un târziu a adormit. Din nou s-a visat, ca erou al altor întâmplări. Se afla pe o terasă, împreună cu o tânără blondă. Nu-i putea vedea detaliile feței, însă i se părea drăguță și-i făcea plăcere să stea cu ea, privind orașul ce se întindea, frumos luminat, undeva sub ei. Cu o splendidă biserică. „*Sagrada Familia?*” Scenele se schimbau destul de repede și s-a văzut, împreună cu tânăra blondă, pe un vas de croazieră. Erau veseli, râdeau și priveau marea în lumina strălucitoare a soarelui. Dintr-o dată, parcă cerul s-a prăbușit asupra lor și i-a învăluit întunericul.

S-a trezit speriat, transpirat și s-a ridicat din pat ca și cum ar fi vrut să fugă de acel coșmar. Avea o senzație acută că ceva rău și necunoscut îl pândea, iar el era neputincios. Nu știa de unde venea pericolul. Și-a turnat apă într-un pahar și a băut încet, încercând să se liniștească. Ceasul arăta ora patru dimineața și Raul știa că nu va mai putea dormi. Neliniștea i-a alungat somnul, ceea ce l-a făcut să se așeze în fotoliu și să rememoreze ambele vise. „*Sunt un om normal, rațional, cum să cred că aceste vise îmi trimit un semn de pericol? Un coșmar, asta am avut, cum se întâmplă de multe ori la majoritatea persoanelor. Dacă ar fi să iau în considerație fiecare vis pe care-l am în somn, nu aș mai face altceva și mi-aș organiza munca după așa zisele semne astrale. Sau din lumea viselor? Aberații!*” Și totuși, undeva, în subconștient avea o urmă de teamă. Ar fi vrut să vorbească și cu mama, dar la acea oră din noapte? Ar fi râs de el. „*Mai stau două zile aici, în Tortosa și plec acasă. Nu am suficiente date inedite pentru lucrare, dar le completez cu ceea ce mai găsesc prin biblioteca universității.*” Cu acest gând

încurajator, s-a liniștit și a luat tableta, începând să citească romanul care i-a plăcut atât de mult. Romanul despre Melissa, despre catalani, despre eroii-fantome. *„Oare există fantome, spirite? Există o lume a lor? Dacă ar exista spiritele, ar interacționa cu noi, oamenii? O temă interesantă pentru cărțile de ficțiune, destinată celor care cred în spirite și magie. Pentru mine, prezintă doar curiozitate. Sau și un început de interes?”*. Dimineața l-a găsit citind cartea și întrebându-se, din nou, dacă există spirite. Spiritele templierilor, ale lui Melissa și Lopez. *„Trebuie să merg, obligatoriu, în Salou și Tarragona, să simt atmosfera acestei legende!”* Cu acest gând a coborât în restaurant pentru a lua micul dejun, înainte de a se îndrepta spre cetate.

Ghidul Manuel a intrat primul pe ușa subteranei, urmat de Raul, după ce unul din administratorii cetății a descuiat grilajul uriaș ce bloca intrarea.

- Autorizația de prospectare a grotii expiră la ora 3 după amiază, le-a reamintit administratorul. Până la această oră să fiți aici, vă rog. Nu aveți voie să atingeți sau să alterați nici un obiect sau înscris de pe pereți și nici să luați ceva cu dumneavoastră. Ținem legătura prin stația radio pe care v-am dat-o. Vă doresc succes în documentarea dumneavoastră. Grilajul va fi închis, dar nu încuiat, ca să puteți ieși când doriți. Doar să mă anunțați.

- Am înțeles totul, domnule și vă mulțumesc, i-a răspuns Raul, impresionat de grija administratorului față de ei.

- Raul, stai aproape de mine, i-a spus Manuel. Facem întreg

circuitul subteranelor, permis de administrație, a continuat el, ținând atent în mână planul primit de la biroul administrativ. Lumina suficient de puternică a instalației electrice din subterane le asigura o bună vizibilitate pentru deplasare, dar Raul folosea și o lanternă puternică pentru a lumina pereții și diferitele intrânduri laterale, în căutarea unor inscripții sau cripte, ceea ce era, de fapt și scopul incursiunii lor sub cetate. Pe planurile administrației erau consemnate locurile de interes documentar, dar tânărul student voia să vadă cu ochii lui totul, pereții, tavanul și podeaua din pământ nisipos.

- Mergem acum spre ieșirea secretă din tunel, i-a spus Manuel după vreo două ore de cercetare a locurilor. Este ieșirea folosită de Melissa pentru evadare. Dar înainte de asta, ne vom opri la criptele cavalerilor.

- Sunt și templieri înmormântați acolo?

- Nu știu exact. Dar știu că acolo au fost depuse trupurile cavalerilor comandanți, timp de vreo două secole. Poate și templieri, nu știu. În câteva minute ajungem acolo și vei vedea cu ochii tăi.

Partea din subterane deschisă publicului vizitator, era foarte bine marcată și luminată, sub forma unui circuit, cu plecare și sosire la poarta principală de intrare. Dar pentru cercetători, era permis accesul și în tunelurile laterale, marcate și acestea și iluminate prin circuite electrice separate. Manuel și Raul au ajuns, mergând prin tunelul principal, în dreptul unui lateral, închis cu un grilaj. Manuel s-a oprit în fața grilajului și l-a deschis cu ușurință, astfel că au putut intra în acel tunel secundar. Imediat după grilaj, pe partea dreaptă, se afla

întrerupătorul electric, iar după ce a aprins becurile instalației, au avut o priveliște de ansamblu asupra tunelului. Pe laturile din dreapta și stânga tunelului erau nenumărate cripte, fiecare criptă acoperită cu câte o piatră funerară mare, grea de câteva tone probabil.

Raul s-a oprit în dreptul grilajului deschis, uimit de ceea ce vedea. „*Este imposibil să nu gădesc pe aceste pietre inscripții sau desene din perioada templieră a castelului*”, s-a gândit el și s-a îndreptat spre prima criptă din dreapta. Nu a apucat să facă decât un pas și, într-un mod inexplicabil, ușa grilaj a ieșit din balamale ca ridicată de o uriașă forță nevăzută și aruncată spre cei doi, Raul și Manuel. Sfârșitul previzibil i-a făcut să rămână nemișcați, încremeniți de spaimă. Timpul s-a comprimat și Raul vedea micarea grilajului cu încetinitorul, zborul obiectului greu, din bare de metal, spre el și Manuel. Se apropia și urma să-i zdrobească. A închis ochii, așteptând tragicul deznodământ, cu gândul nu la el, ci la mama și *papá*, distruși de pierderea fiului. În acea stare de abandon total și acceptare a inevitabilului, a simțit forța care l-a învăluit și l-a aruncat câțiva metri în tunel, departe de locul unde urma să cadă grilajul. Întins pe pământ, l-a simțit pe Manuel căzând peste picioarele lui, ceea ce i-a provocat o durere acută. De durere, a deschis ochii și l-a văzut pe Manuel întins pe pământ, lângă el, iar ceva mai departe, spre intrarea în tunelul secundar, era grilajul, aruncat pe pământul nisipos. La intrare, unde fusese ușa grilaj, două, trei umbre se mișcau haotic, parcă alergând una după alta. Manuel a scos un strigăt scurt și a început să-și facă semnul crucii, fără a avea curajul să se ridice în picioare.

Umbrele păreau că și-au terminat joaca, s-au apropiat de perete deasupra criptelor și au dispărut. O pată de lumină fusiformă a apărut în locul unde umbrele au dispărut în perete și Raul s-a înfiorat, ca străbătut de un curent de aer rece. I s-a părut că în partea superioară a petei de lumină vede trăsăturile unui chip omenesc, trăsături ce semănau, vag, cu...necunoscutul care l-a căutat, domnul Alain de Gervémont. „Doamne, sper că nu înnebunesc!”

Confuz, Raul s-a ridicat încet, în picioare, apoi l-a ajutat și pe Manuel să se ridice.

- Raul, ce a fost asta? Tu înțelegi ceva din tot ce s-a întâmplat? Vocea acestuia tremura de emoție, sau de spaimă. Îmi este teamă, să mergem afară.

- Mai stăm câteva minute, încerc să fotografiez câteva din pietrele funerare, Manuel, i-a răspuns Raul, pregătindu-și aparatul de fotografiat.

- Nu, te rog!

Abia a rostit Manuel aceste cuvinte, că aparatul de fotografiat a fost smuls din mâinile lui Raul și aruncat în perete, zdrobindu-se.

- Doamne, ocrotește-ne! a strigat Manuel. L-a prins de mână pe Raul și l-a tras spre ieșirea din tunelul lateral, unde erau criptele, apoi a continuat să meargă, grăbit spre ieșire, continuând să-l trăgă pe Raul după el.

Starea de spaimă a lui Manuel i s-a transmis și lui Raul. Au aruncat lanternele și au început să alerge, neoprindu-se decât la ieșirea din grotă. Acolo, Manuel l-a chemat prin stația radio pe administrator, care a sosit în câteva minute.

- Manuel, s-a întâmplat ceva? Ați terminat documentarea? Domnul Antonio, administratorul, i-a privit curios.

- Nu, domnule Antonio, nu am terminat documentarea. Dar ni s-a întâmplat ceva incredibil: am fost atacați de fantome, în tunelul cu cripte.

Administratorul i-a privit contrariat, neâncrezător.

- Poftim? Povestiți-mi ce s-a întâmplat.

- Am intrat în tunelul secundar, gândindu-mă să studiez pietrele funerare, i-a răspuns Raul cu vocea tremurând de emoție. Dintr-o dată, ușa din zăbrele a zburat spre noi, gata să ne lovească. Norocul nostru a fost că ne-am ferit la timp. Apoi, după ce am pregătit aparatul de fotografiat să fac poze, mi-a fost smuls din mână.

- Poate că ușa a căzut singură când ați deschis-o? Aparatul nu v-a scăpat cumva din mână?

Cei doi l-au privit intrigati pe administrator, apoi de-a dreptul iritați. Era clar că nu-i credea și voia să-i liniștească.

- Domnule Antonio, mă cunoașteți bine, doar nu sunt nebun? Știți că se vorbește în rândul angajaților că cetatea ar fi bântuită.

- Da, se vorbește acest lucru de secole. Eu, unul nu am văzut niciodată fantome și am circulat destul prin cetate. Zvonul acesta ne avantajează totuși, atrage o mulțime de turiști, de aceea îl lăsăm să circule. Dar, cum noi ne cunoaștem, îmi exprim deschis rezerva față de astfel de afirmații.

- Aveți tot dreptul, domnule, i-a răspuns Raul. Dar vă rog să mergeți în tunel și să vedeți unde este ușa aruncată, la ce

distanță de intrare. Doar nu am aruncat-o noi. Și veți găsi și aparatul de fotografiat distrus.

Administratorul l-a privit tăcut, negăsind nici o replică. Sau poate că le-a crezut povestea despre acea întâmplare misterioasă?

- Voi trimite doi lucrători să vadă despre ce este vorba, a răspuns el după destule momente de gândire. Când veți intra din nou în subterane, vă voi da însoțitori.

- Vă mulțumesc, domnule Antonio, dar cred că voi pleca în Franța. Cu datele pe care le-am găsit aici, în Tortosa, cred că pot întocmi o lucrare destul de bună.

- Mă bucur să știu că vizita dumneavoastră a fost cu folos. Când veți publica lucrarea, vă rog să ne dați și nouă un exemplar, pentru a fi expus în biblioteca muzeului.

- Cu mare plăcere. Și, dacă voi avea nevoie și de alte date, voi apela la amabilitatea dumneavoastră.

- Desigur, vă răspundem cu mare bucurie. Suntem la dispoziția dumneavoastră.

După schimbul de amabilități, Raul și ghidul lui, Manuel, au plecat spre hotel. Era deja ora amiezii, iar un prânz bun, cu siguranță le readucea buna dispoziție.

Capitolul 3

Mijlocul lunii iunie, Perpignan

Întors acasă, în orașul lui de suflet, Perpignan, Raul Gautier s-a relaxat câteva zile cu familia și pretenii, uitând aproape complet de întâmplările din Tortosa. Domeniul Gautier se întindea în partea de nord-vest, la vreo treizeci de kilometri de oraș, pe pantele line, cultivate cu viță de vie și avea tot confortul pentru ca familia să locuiască și să se relaxeze acolo, fără a mai fi necesar să meargă în oraș.

Nu a uitat nici de documentarea sa pentru lucrare. Și-a catalogat notițele și pozele făcute pe timpul documentării în arhivele și muzeul din Perpignan și la Tortosa, a mai citit una din cărțile scrise de autorul abia descoperit de el și, spre bucuria lui, a primit câteva mesaje electronice de la Luisa, tânăra care-i împărtășea părerile despre cartea fantomelor din Tarragona. Evident, i-a răspuns la fiecare mesaj primit de la aceasta și, surprinzător, chiar i-a făcut plăcere să-i scrie mesajele. La un moment dat, i-a cerut numărul de telefon, dar nu s-a hotărât încă să o sune. Poate mai târziu.

Încă de la sosirea acasă, Raul a încercat să evite să le povestească părinților săi amănunte despre voiajul la Tortosa, considerând acele întâmplări prea ciudate pentru a fi crezute. Oricum, erau de domeniul trecutului. Dar nu i-a reușit stratagema, cu simțul lor de părinți, doamna și domnul Gautier și-au dat seama că acolo, în Tortosa, s-a întâmplat ceva. Ceva

care, într-un fel sau altul, le-a afectat fiul, sesizând la el un sentiment ascuns de teamă, o încercare de a trece singur peste fapte ce nu le putea controla. Și, cu tact, răbdare și experiența lor de viață, au reușit să poarte o discuție cât de cât lămuritoare cu Raul.

- Dragul meu, când eram la gimnaziu și apoi, studentă la economie, eram foarte voluntară, voiam să-mi domin prietenele, chiar și pe unii dintre profesori. Credeam că știu ce vreau de la viață și că pot ieși din orice situație, oricât de delicată ar fi fost. Până într-o zi, când un complot nedemn, după cum credeam atunci, m-a detronat din postura de lider al clasei. Chiar mă consideram persecutată de unii colegi și profesori de la facultate. Știi care a fost norocul meu?

Vocea doamnei Gautier era caldă și rostea cuvintele cu intonație, ca și cum ar fi spus o poveste despre altcineva, nu despre ea. Iar întrebarea a fost retorică, fiindcă nu a așteptat răspunsul lui Raul.

- Norocul meu a fost că mama, bunica ta, m-a obligat, efectiv, să purtăm o discuție ca de la mamă la fiică. Fiindcă eram destul de refractară la sfaturile celor din jur, inclusiv ale mamei și ale tatălui meu. Iar după primele discuții, m-am simțit atât de bine că mama era o adevărată confesoare pentru mine, încât am plâns. Am lămurit toate lucrurile de actualitate pentru acel moment, iar de atunci, mi-am schimbat comportamentul complet, am devenit un om sociabil, conștient de responsabilitățile mele. Parcă m-am trezit dintr-un somn, somn în care fusesem o altă persoană. Și asta, datorită faptului că am discutat cu cineva care avea o experiență de viață mai mare

decât mine.

În timp ce doamna Caroline Gautier vorbea, parcă retrăind acele momente, domnul Lambert Gautier o privea zâmbind, un zâmbet de aprobare, plin de dragoste. Din când în când, sorbea din pahar unul din vinurile produse pe domeniu, White Dom Gautier. Doamna Gautier uitase de paharul ei cu vin, la fel și Raul. Se aflau într-una din rarele seri pe care familia Gautier le petrecea fără musafiri și stăteau la masă pe terasa piscinei, înconjurată de palmieri, beneficiind de boarea răcoroasă ce venea dinspre munții Pirinei. O seară minunată, liniștită. Raul și-a privit mama surprins, auzea pentru prima dată lucruri oarecum intime despre personalitatea ei de când era studentă. El o cunoștea așa cum era ea, amabilă cu toată lumea, foarte bine educată, educație primită în vechea familie de origine franceză și catalană, din care provenea. S-a așternut tăcerea, fiecare dintre ei cu gândurile lui.

După un timp, domnul Lambert Gautier a întrerupt tăcerea.

- Credeam că te-ai schimbat atunci când te-ai îndrăgostit de mine, i-a spus el bine dispus, cu un zâmbet larg pe față.

- Dragostea pentru tine m-a făcut și mai bună, dragul meu, i-a răspuns ea, iar afirmația ei a sunat ca o declarație de dragoste.

- Voi găsi oare o femeie ca tine, mama, de care să mă îndrăgostesc?

Domnul și doamna Gautier l-au privit surprinși. Se așteptau ca Raul să le spună ceva despre activitatea sa de cercetare și întâmplările petrecute în Spania, iar el, după cum se părea, era preocupat de găsirea sufletului pereche. Sau l-a găsit în Spania?

Ca și cum le-ar fi ghicit gândurile, Raul a continuat.

- Nu, mama, nu m-am îndrăgostit în Spania dar, asultând cele spuse de tine, m-am gândit ce minunat ar fi să găsesc și eu o femeie responsabilă și bine educată. Până acum, nu am întâlnit încă persoana care să-mi placă.

- O vei găsi mai devreme sau mai târziu, atunci când nu te aștepți la asta. Poate este una dintre prietenele tale.

- Despre ele vorbim mai târziu, te rog, mama.

- Bine, bine. Povestește-ne ce ai făcut la Tortosa, cum a fost sejurul. Ai fost și prin alte locuri?

Raul a înțeles că a sosit momentul destăinuirilor, așa că a început să le povestească despre Tortosa, le-a descris orașul și cetatea La Suda, le-a expus o parte din datele de documentare pe care le-a găsit la fort și la arhive, într-un cuvânt, le-a prezentat o frumoasă expunere a ceea ce a făcut în Spania.

- Am avut și câteva întâmplări mai...ciudate, dacă pot spune astfel. Prima întâmplare a fost întâlnirea cu un francez, membru al comisiei de patrimoniu din Tortosa. Apoi, le-a povestit despre întâlnirea cu tânărul Alain de Gervémont, comportamentul straniu al acestuia și întrebările lui indiscrete.

Domnul Lambert Gautier l-a privit pe Raul curios când acesta a început să le povestească întâmplarea, iar când acesta l-a descris pe francez și, mai ales, când i-a pronunțat numele, a tresărit. S-a străduit să-și ascundă interesul deosebit pe care l-a avut față de acea întâlnire a lui Raul cu Alain de Gervémont, dar dacă cineva l-ar fi privit cu atenție, ar fi observat că s-a albit la față. A continuat să-l asculte pe Raul cu tot mai mare interes, fără să spună nimic, dar gândurile i s-au îndreptat spre lucruri

știute numai de el, lucruri care l-au făcut să se încrunte.

- Ne-am despărțit în relații bune, a încheiat Raul povestirea. Mai mult, mi-a promis că mă ajută în documentarea mea, având destule posibilități de informare.

- Da, compatriotul nostru, dacă era într-adevăr francez, a avut un comportament oarecum straniu, dar mulți oameni sunt ciudați și se poartă ca atare. Iar dacă te ajută, cu atât mai bine. Ce spui, Lambert? i s-a adresat doamna Caroline soțului, privindu-l întrebător.

Domnul Lambert a tresărit, revenind la realitate și i-a răspuns zâmbind.

- Da, binețles.

- Vezi, Raul? Și papá are aceeași părere.

- Sunt de acord cu voi, dar să vă spun o altă întâmplare stranie, petrecută în subteranele cetății Tortosa.

Pe măsură ce Raul le povestea întâmplarea cu fantomele, doamna Caroline era tot mai prinsă de ceea ce s-a întâmplat, iar când Raul le-a povestit despre ușa grilaj aruncată spre el, și-a dus mâna la gură și a scos un strigăt.

- Doamne, dar este posibil așa ceva? Cum să zboare ușa prin aer singură?

- Foarte ciudat, într-adevăr, a admis și domnul Lambert. Sper că nu vei mai merge acolo, i s-a adresat el lui Raul.

Tonul domnului Lambert era aproape poruncitor, trădând tensiunea nervoasă care-l stăpânea.

- Papá, totul s-a terminat. Sigur, nu mai merg acolo, nici nu mai am nevoie de documentare. Și eu am fost speriat, dar acum

îmi spun că poate totul a fost doar o părere, este imposibil, illogic să zboare obiectele prin aer singure.

- Da, este logic ceea ce spui. Și eu cred la fel. Bine că ești acasă, teafăr și nevătămat.

Vocea domnului Lambert era liniștitoare, dar în sinea lui abia își stăpânea tensiunea nervoasă.

„*Dacă a intervenit Alain de Gervémont, înseamnă că pericolul este foarte serios pentru Raul*”, s-a gândit el.

- Draga mea, mă scuzați câteva minute, trebuie să merg în casă, a spus domnul Lambert, apoi s-a ridicat de la masă și a intrat în vilă.

Și-a scos telefonul mobil și a format un număr.

- Bună seara, Monseniore⁴, l-a salutat el pe interlocutor...Voiam să vă anunț un atac asupra fiului meu în Tortosa... Știți deja?

A ascultat câteva momente ceea ce-i spunea interlocutorul, apoi i-a răspuns:

- Vă mulțumesc, Monseniore. Da, voi sta departe de aceste evenimente, acum sunt liniștit. Desigur, vă voi anunța dacă survine ceva neobișnuit. Mă va căuta Excelența sa? Bine, am înțeles. O seară bună, Monseniore. Îi voi transmite soției urările dummneavoastră.

A închis telefonul și s-a înapoiat pe terasă. Starea de spirit i s-a schimbat complet, părea liniștit și chiar bine dispus.

- Lambert, pari mult mai liniștit?

- Draga mea, sunt liniștit pentru că Raul este aici, cu noi,

⁴ Vezi „Chemarea templului secret”, ed 2015

sănătos. Și foarte liniștit. Știi, am vorbit și cu Monseniorul, care îți transmite toate cele bune. Omul acesta are în permanență o mare doză de optimism, pe care o transmite și celorlalți.

- Știu asta. I-ai mulțumit pentru urări în numele meu, da?

- Bineînțeles. Ce program ai în continuare, Raul? a schimbat vorba domnul Lambert Gautier.

Raul și-a privit părinții purtând scurta lor conversație, fericit, ca întotdeauna, că are o astfel de familie fericită. L-a surprins puțin schimbarea produsă cu tatăl său și a înțeles că acesta nu acorda importanță acelor întâmplări stranii. Iar dacă el nu acorda importanță evenimentelor, însemna că acestea erau chiar de neglijat. De-a lungul timpului, s-a convins că părinții săi aveau, amândoi, o capacitate enormă de a înțelege lucruri de neînțeles, o putere de a discerne pe cele importante de fapte ne semnificative și un discernământ rar întâlnite. Și nu erau singurii cu astfel de trăsături. Prietenii și anturajul părinților săi, ca și ei înșiși, făceau parte din ceea ce se spune „vechii seňori”, descendenți din vechile familii catalane și franceze cu strămoși ce au făcut istoria locurilor Toți erau adevărați catalano-francezi, cu tradițiile, obiceiurile, cultura și credința celor ținuturi de veacuri, reuniți în cluburi și asociații exclusiviste, bazate pe o distinsă educație, pe valorile spirituale ale vechilor *caballeros hidalgos*. Fiindcă aceste familii puneau accent pe buna educație și cultura din acele ținuturi, mai mult decât pe orice altceva. Știa și el că educația și cultura sunt căile de dezvoltare personală a omului și prin cultură și educație, nu prin averi, faci parte sau nu din elita socială. Lumea celor care administrează ținutul, provincia, pentru a duce mai departe

vechile tradiții și obiceiuri, vechile valori morale și spirituale care au asigurat și asigură prosperitatea locuitorilor. Unii descendenți din vechile familii nobiliare făceau parte din cluburile și ordinele cavalierești, elitiste, discrete, dar deosebit de puternice.

Raul a văzut și a înțeles aceste lucruri mergând, împreună cu părinții săi, în vizită la prietenii și cunoștințele acestora care, la rândul lor, îi vizitau și ei la domeniu. Tânărul era prea bine educat ca să nu-și cunoască locul, așa că nu punea întrebări și nu comenta ceea ce observa și auzea la întâlnirile celor maturi. Probabil, se gândea el, cu timpul, va avea acces în rândul acelor oameni, ca egal al lor. Și mai știa că pentru asta trebuia să învețe, să devină prin el însuși unul dintre elite. Pentru a putea ocupa funcții înalte, în domeniul privat sau social, Raul știa că mai întâi trebuia să se maturizeze, să capete experiența vieții și să fie recunoscut de ceilalți ca o adevărată valoare. Poate acesta a fost și unul dintre motivele pentru care și-a ales ca subiect al lucrării de licență, cavalerismul templier, domeniul în care se putea consacra ca un expert, o valoare științifică. Ceva legat de activitatea strămoșilor săi. Instinctiv, sau poate intuitiv, simțea că strămoșii săi din partea ambilor părinți aveau ceva în comun cu templierii, mama sa provenind din vechea și renumita familie *de Sarbadó*.

La întrebarea tatălui său despre programul acelor zile, nu prea știa ce să-i răspundă.

- Nu am un program deosebit, papá. Îmi studiez și actualizez notițele făcute pe timpul sejurului la Tortosa și vreau

să mă odihnesc. Ies cu grupul la terasă, poate și cu barca. Cam asta am în plan.

- Și cu Claudine? Mama, ca orice mamă, era curioasă și afle ceva mai multe lucruri despre relația fiului ei cu prietena sa.

- Nu știu, rămânem prieteni. Mă cam obosește, simt că-mi ia din independență.

- Te iubește prea mult, te vrea mereu lângă ea.

- Nu am ce să-i reproșez. Dar, revenind la discuția de mai înainte, nu știu dacă ea este sufletul pereche. Aștept să văd dacă este ea sau alta.

- Vei afla la timp, dragul meu și ne vei face fericiți și pe noi cu alegerea ta, sunt convinsă de asta.

Și, privindu-l cu drag, mama i-a strâns mâna încurajatoare.

- Voi sunteși comorile mele, mama, papa, și fericirea voastră este la fel de importantă ca și a mea.

Orele au trecut pe nesimțite pentru familia Gautier, vorbind și râzând până după miezul nopții. Una din menajere le-a adus cina pe terasă și, la lumina difuză a proiectoarelor colorate din piscină, s-au delectat cu meniul din pește și fructe de mare. Stropit cu bine cunoscutul lor vin alb, White Dom Gautier.

*

Luisa Tòssa a părăsit spitalul, fiind însoțită de părinții săi, bucuroși că accidentul nu a avut nici un fel de urmări asupra sănătății fiicei lor.

Odată urcați în mașină, domnul Alvarez Tòssa a ieșit din

parcare și a intrat în aglomerația obișnuită pe străzile Barcelonei, mai ales în sezonul estival.

- Luisa, draga mea, vrei să mergem să luăm prânzul? Ai vreă preferință? s-a întors el spre fetele care stăteau pe bancheta din spate.

- Papá, aș mânca un calamar, undeva pe faleză. Dacă și mama vrea, desigur, s-a întors Luisa, zâmbind fericită, către mama, doamna Isolda Tòssa.

- Acum, cu tine, aș mânca orice, i-a răspuns mama, ținându-i trâns mâna.

- Mă bucur că ești bine. Cum s-a întâmplat accidentul?

Domnul Alvarez Tòssa o întâlnea prima oară pe Luisa după accident, până atunci fusese plecat pe mare. Abia a reușit să obțină aprobarea comandantului de pe „Meduza” pentru o permisie de trei zile, urmând să se reîntoarcă la bord acolo unde va fi nava la prima ei escală. Funcția lui de ofițer principal, șef al echipajului, făcea necesară prezența la bord și în afara voiajelor, ca unul din cei mai importanți oameni de pe vas.

- Alvarez, poate nu-i face plăcere să vorbească despre accident, l-a muștrat doamna Isolda.

- Nu, mama, nu mă deranjează să repovestesc incidentul. Nici nu am prea multe de povestit. Începusem să traversez strada ca să ajung pe La Rambla, când una din mașini m-a izbit cu aripa din dreapta. Am căzut și m-am lovit, din fericire nu prea rău, de asfalt. Știu doar că cineva m-a dus din stradă pe trotuar, apoi a ajuns imediat mașina salvării. A venit și poliția la spital și m-au întrebat dacă-l cunosc pe șoferul care a provocat

accidentul. Polițiștii au suspiciunea că accidentul ar fi fost provocat intenționat, ceea ce eu nu cred.

Dacă doamna Isolda și-ar fi văzut soțul în acel moment, ar fi fost surprinsă să-i vadă fața: s-a îngălbenit și a simțit un frison în tot corpul. Un frison de teamă, neliniște, apoi de furie. „*Ticălosul, criminalul. Îl voi distruge.*” Apoi, a încercat să se calmeze, să-și controleze reacțiile, fiindcă ar fi putut fi văzut de seție. „*Ce bine că fetele stau pe bancheta din spate și vorbesc una cu cealaltă. Cred că s-ar fi speriat văzându-mi fața. Dar voi rezolva eu situația, cât de curând!*” Și, cu acest gând, controlându-și vocea, le-a spus privindu-le în oglinda retrovizoare:

- Aleg eu restaurantul unde luăm masa, sau aveți vreo preferință? Ajungem pe faleză în câteva minute.

- Alege tu, papá, i-a răspuns Luisa. Vreau să privesc marea în timp ce mâncăm.

- Perfect. Mergem la „Peixos d'or”. Pregătesc cel mai bun este.

- Știu localul, au spus, amândouă odată, după care au zburat în râs.

- Sigur că știți, doar am mâncat acolo de câteva ori. Gata, am ajuns.

După ce au parcat mașina, au luat loc la una din mese și, în așteptarea preparatelor, au continuat să vorbească, bucurându-se de acea zi splendidă. Marea liniștită își trimitea valurile mici la țărnul afat la doar câțiva metri de terasă, iar strigătul pescărușilor completa zgomotul apei care lovea uscatul. O simfonie pe care marea le-o oferea, gratuit, celor îndrăgostiți de

ea, în decorul nesfârșit al întinderii marine care și-a luat culoarea de la azurul cerului senin. Culoare neschimbată din vremurile când Hercules a acostat în căutarea celei de-a noua corăbii, plecată după lâna de aur și a strigat *Barca Nona*, atunci când a găsit-o.

Profitând de faptul că vasul „Meduza” era la începutul unei noi croaziere pe Mediterana, Luisa Tôssa a cerut prelungirea concediului medical, astfel că a plecat pe vas doar tatăl ei, domnul Alvarez. I-ar fi plăcut și ei să se întoarcă pe vas, era îndrăgostită de mare și de navigație, dar parcă nu se simțea în apele ei, nu-și recăpătase întreaga putere și voința de a lucra non stop pe navă. Nu se simțea capabilă încă să stea la dispoziția pasagerilor pentru a le îndeplini cerințele, de multe ori simple mofturi. Și mai voia să stea cu mama, liniștită, fără griji, nu între două voiaje, stresată de timp.

Auzindu-i hotărârea Luisei de a rămâne acasă cu ea, doamna Isolda a îmbrățișat-o și i-a mulțumit cum numai ea știa să o facă, astfel că Luisa era fericită atât pentru ea însăși cât, mai ales, pentru mama.

Iar dimineața, când mama era la serviciu, Luisa ieșea în oraș cu prietenii, reluându-și legăturile cu foști colegi, legături pe care le-a cam neglijat datorită lungilor voiaje pe mare. Pe lângă asta, și-a procurat și câteva cărți bune de pe Internet, pe care le citea cu plăcere. L-a găsit, pe site-ul unei edituri, când era internată în spital și pe un anume Raul, care îi împărtășea, surprinzător de bine, părerile ei literare. Au continuat să

corespundeze prin poșta electronică, mesajele devenind, pe zi ce trecea, tot mai consistente, mai lungi și mai diversificate. Și, într-o bună zi, a constatat că-l cunoștea, cel puțin din mesajele lui, destul de bine pe Raul, studentul în ultimul an la universitatea de istorie din Perpignan. Mesajele lui au devenit o necesitate pentru ea, abia aștepta să le citească, iar pentru asta și-a cumpărat o tabletă performantă.

Când Raul i-a cerut numărul de telefon, credea că o va suna imediat, dar au trecut destule zile fără să primească apelul lui. Deși știa că Raul era doar o persoană invizibilă, mai bine spus un corespondent pe poșta electronică, simțea că ar vrea să-l cunoască mai bine, să se convingă dacă, într-adevăr, aveau atâtea lucruri în comun, de la preferințele literare, până la pasiunea pentru frumos, pentru perfecțiune și cunoaștere. Dar acum era și va rămâne o simplă cunoștință, un om întâlnit pe Internet.

„Este o mare deosebire între noi, în timp ce el termină deja universitatea, are o profesie, eu mi-am întrerupt studiile. Dar și eu am o profesie și pot deveni, cu timpul, ofițer de marină. Sunt în avantaj, îmi împlinesc și visul de a călători, de a vedea noi și noi locuri, am și o profesie pentru care primesc destul de mulți bani. Și cunosc oameni noi la fiecare voiaj. De fapt, astea sunt și motivele pentru care mi-am ales această meserie, steward pe vas de croazieră.”

Deși se gândea la Raul, a evitat să discute despre el atât cu mama, cât și cu prietenele ei. Vorbeau despre băieți, despre foștii colegi de care au fost, fiecare din ele, îndrăgostite la un

moment dat, dar și despre alții noi, abia cunoscuți, poate prea mult lăudați de ele ca să fie ceva serios.

Grupul lor de prieteni obișnuia să meargă la plajă pe renumita La Playa de Icària, foarte aproape de Port Olimpica, unde nisipul era fin, apa clară, albastră și atmosfera de permanentă vacanță. Așa s-a întâmplat și în acea zi. În timp ce unii se răcoreau în apa mării, alții stăteau pe nisip, la paljă, într-o atmosferă veselă, de invidiat.

Luisa, ca de obicei, era în apă, bucurându-se de răcoarea mării, împreună cu José, unul din băieții care o curta asiduu. Frumușel, spiritual, de familie bună, José avea toate șansele să-i cucerească inima Luisei, care era încântată de atenția acestuia.

- Luisa, i-a spus José la un moment dat, am impresia că fetele te strigă.

Într-adevăr, Analía, cu telefonul celular în mână, îi făcea semn să meargă la șezlonguri.

„ *Mă caută cineva la telefon? Papá?* ”

Ajunsă la șezlongul ei, și-a pus un prosop pe umeri și a luat telefonul de la Analía.

- Da? Papá?

- Îmi pare rău, nu este tatăl dumneavoastră, i-a răspuns o voce de bărbat, calmă, serioasă, poate puțin ezitantă. Sunt Raul Gautier, domnișoară.

- Raul? Nu știa de unde să-l ia, nu-și amintea să fi cunoscut pe cineva cu acest nume.

- Da, Raul, corespondentul de pe Internet.

S-a îndepărtat câțiva pași de grupul ei de prieteni.

- Doamne! Scuză-mă, Raul, sunt la plajă și după cum se vede, puțin distrată. Drept să spun, nu mă așteptam să mă mai suni.

- Da, înțeleg, au trecut câteva zile de când mi-ai dat numărul de telefon. Iată că te sun.

- Mă bucur. Ce faci?

- Mulțumesc, bine, în vacanță. Spuneai că ai ieșit din spital și m-am gândit să vin pentru o zi, două în Barcelona. Te găsesc zilele acestea în oraș?

Luisa a făcut o pauză, surprinsă de întrebarea lui Raul.

- Da, sunt în oraș. Mai stau câteva zile în concediu medical, după care mă reîntorc pe vapor. Vii aici, în Barcelona?

A pus întrebarea pe un ton care se voia a fi neutru, ca o simplă curiozitate, dar se putea chici ușor speranța că-l va întâlni pe corespondentul necunoascut și bucuria de a-l vedea în persoană.

Raul a simțit sentimentele pe care Luisa i le-a transmis involuntar și a râs ușor când i-a spus:

- Sunt aici, în Barcelona!

Din nou, Luisa a fost luată pe nepregătite.

- Vai, ce bucurie! Unde ești?

- La muzeul de istorie, caut manuscrise vechi pentru documentare.

- Eu sunt lângă Port Olimpica. Ne putem vedea și acum dacă ai timp.

- Să spunem, în jumătate de oră, la terasa portului, este bine?

- Perfect, ne vedem acolo, Raul. Și... mulțumesc. A închis

repede telefonul pentru ca Raul să nu o întrebe pentru ce-i mulțumește. Nu ar fi știut ce să-i răspundă. Poate i-a mulțumit că a venit să se cunoască personal, în sfârșit. Sau pentru un început?

- Îmi pare rău, fetelor, le-a spus ea în timp ce se apropia de grup, trebuie să plec. Vă sun dacă mai revin aici.

Luisa era schimbată la față, încerca în zadar să-și ascundă bucuria și de aceea s-a grăbit să se ștergă cu prosopul și să-și pună șortul.

- Fata noastră are întâlnire, a strigat Analía. Îl cunoaștem?

Toți cei din grupul lor, vreo șase băieți și fete au privit-o pe Luisa, care se înroșise la față.

- O simplă cunoștință a venit într-o vizită și ne întâlnim jumătate de oră. Nimic serios, credeți-mă!

Însă toți și-au dat seama că Luisa încerca să ascundă ceva față de ei. Doar José a încercat să-și salveze reputația.

- Ce aveți cu ea? Nu are voie să-și vadă cunoștințele? Succes, Luisa.

- Mulțumesc, José, înțelegător ca întotdeauna. Hola, dragilor.

Luisa a plecat pe jos spre portul olimpic, nu era mai mult de zece minute de mers până acolo. Ajunsă în port, s-a îndreptat spre terasa restaurantului, privind atentă persoanele așezate la mese și pe cele care stăteau lângă marginea digului, privind apa mării. Nici una nu părea a fi Raul, așa că s-a așezat și ea la marginea falezei, privind la cei care treceau prin fața ei. După vreun sfert de oră, a remarcat pe alee un tânăr de înălțime medie, subțire, dar nu slab, dimpotrivă, cu un corp bine lucrat,

cu părul șaten tuns scurt, îmbrăcat cu o cămașă din mătase, de culoare albastru azur și pantalon alb, din doc. Atât înfățișarea lui, cât și mersul sportiv contrastau cu ceilalți turiști, cu atmosfera degajată, de vacanță.

„*El este, oare?*”

Luisa l-a privit pe acel tânăr uimită, în timp ce se apropia de ea. A făcut ochii mari, așteptând confirmarea că este, într-adevăr, Raul.

- Luisa? Bine te-am găsit! i-a spus el în spaniolă.

Raul s-a oprit în fața ei, privind-o amuzat de uimirea care a lăsat-o fără cuvinte.

Nici Raul nu era prea stăpân pe el, cum lăsa să se vadă. Tânăra care aștepta privind curioasă trecătorii, avea înălțimea medie, poate ceva mai scundă decât el, purta șort alb și o bluză galbenă. Părul blond, ondulat natural, îi cădea pe umeri și încadra fața ovală, bine bronzată. Ochii negri îl priveau cu uimire, fără nici un motiv, credea el.

În sfârși, Luisa și-a revenit din uimire, a zâmbit și două gropițe fermecătoare au apărut în obraji. A fost rândul lui Raul să o privească și el cu ochii mari.

- Bine ai venit, Raul.

Vocea caldă, melodioasă întregea impresia generală de față frumoasă, mai frumoasă decât s-ar fi așteptat el.

Apoi, pe neașteptate, a prins-o de umeri și a sărutat-o pe obraji. Gestul a împietrit-o pe Luisa.

- Știi, așa obișnuim noi, francezii, să ne pupăm când ne întâlnim.

Singurul lucru pe care Luisa a reușit să-l spună a fost:

- Vorbești foarte bine catalana. Cum așa?

- Din familie, părinții mamei mele sunt catalani. Vrei să luăm loc la o masă? Sau mergem în altă parte?

- Nu, este perfect aici.

Raul a condus-a la o masă liberă, i-a ținut scaunul să se așeze, după care a ocolit masa și s-a așezat în fața ei.

- În sfârși, ne întâlnim, a remarcat el.

- Și mă bucur, fiindcă am observat că avem multe lucruri și preocupări în comun. Ce faci aici?

- Am venit la muzeu. Caut câteva documente medievale, ca să-mi completez materialul bibliografic pentru lucrare. Asta pe de o parte. Pe de altă parte, voiam să te cunosc și să văd cum te simți după accident.

Ochii lui căprui, strălucitori, o priveau calm, arătând că se bucura sincer de întâlnirea lor. Sub privirea lui, Luisa și-a plecat ochii, apoi și-a ridicat și ea privirea, o privire la fel de calmă, dar mult mai curioasă decât a lui.

- Mulțumesc, mă simt foarte bine, nu a fost un accident grav. Am profitat de ocazie ca să-mi prelungesc scutirea medicală și mi-am luat o vacanță, cum s-ar spune.

- Și eu mi-am luat o vacanță, scurtă este adevărat, pentru a veni aici, în Barcelona. Poate reușim să petrecem împreună una, două zile, dacă nu ai altceva în plan.

- Nu, nu am nimic deosebit de făcut. Cu grupul nostru și atât.

- Atunci, începem cu această după amiază. Să vedem ce putem vedea împreună din frumusețile și istoria orașului.

După jumătate de oră, păreau că se cunosc de ani de zile, iar

subiectele conversației nu lipseau. Abia după amiază și-au dat seama că le era foame, așa că au plecat pe La Rambla să mănânce renumitele preparate pescărești.

Seara, au fost la casa muzicii catalane, la un spectacol de excepție, care a ținut până târziu în noapte. A fost o seară frumoasă pentru amândoi și, fericiți, au luat un taximetru, Raul conducând-o pe Luisa spre casă.

Odată așezați pe bancheta mașinii, obosiți, au rămas tăcuți, fiecare cu gândurile lui.

„*Chiar este adevărat ce mi se întâmplă?*” s-a întrebat Luisa. „*Să mă îndrăgostesc așa repede de Raul? Nu-l cunosc decât din mesajele pe care mi le-a scris, dar se pare că tot ce mi-a scris este adevărat. Cred că sunt fericită că l-am întâlnit*”.

„*Presimțirile mele nu m-au înșelat*”, s-a gândit Raul. „*Dar abia am cunoscut-o, cine știe ce mai survine în viitor.*”

La un moment dat, Raul a simți cum oboseala pune stăpânire pe el și l-a cuprins o stare de somnolență. „*Ce obosită este și Luisa, a adormit deja*”. Apoi, a adormit și el, un somn adânc.

A doua zi dimineața. Poliția din Barcelona, apoi poliția din Perpignan, au fost se sizate de dispariția a doi tineri în cursul nopții și, ca urmare, dispozitivul polițienesc s-a pus în mișcare. Cu birocrăția și rutina, dar și cu eficiența specifică instituției.

Capitolul 4.

Mijlocul lunii iunie, Barcelona și Marea Mediterană

Zi frumoasă, însorită de iunie. Alain de Gervémont, îmbrăcat ușor, de vacanță, cu o cămașă subțire din bumbac și pantalon alb, lua masa de prânz pe tereasa hotelului „Manfred”, aflat chiar lângă Promenade des Anglais, în imediata apropiere a frumoasei clădiri Casino Du Palais De La Méditerranée, din Nice. A acceptat cu plăcere invitația unuia din colegii lui și a soției acestuia, veniți în vacanță din Roma, de a lua masa de prânz împreună. Relaxați, gustau din vinul alb de Provence și discutau, privind din când în când și turiștii care treceau fericiți prin fața lor, plimbându-se pe cunoscuta Promenade des Anglais. Dincolo de Promenade des Anglais, pe Plage Beau Rivage, câțiva turiști stăteau pe șezlonguri, sub umbrele. Plaja îngustă abia se vedea de la masa lor, fiind sub nivelul străzii, dar umbrelele colorate le încântau privirile.

Discutau despre programul din acea seară, Alain propunându-le o vizită la cazinou, unde musafirii și-ar fi putut încerca norocul la ruletă, ca distracție, cu o sumă minoră. Era un loc interesant și nu puteai trece prin Nice fără să faci o vizită de o seară la cazinou. Tocmai atunci a sunat telefonul lui Alain.

- Scuzați-mă, vă rog, le-a spus el și s-a ridicat de la masă pentru a vorbi în liniște.

„Telefonul albastru?!” Când suna telefonul albastru, anunța întotdeauna probleme.

-Bună ziua, Excelență, vă ascult.

- Tânărul Raul Gautier a dispărut, azi noapte, împreună cu o tânără, Luisa Tôssa. Aș vrea să te ocupi de asta, bine?

- Binenteles, Excelență. Chiar acum voi pune totul în mișcare.

- *Corpul Paladinilor* îți pune la dispoziție doi apărători, în cazul în care ai nevoie de ei. Unul, din lumea noastră.

- Mulțumesc, Excelență. La revedere!

Alain s-a înapoiat la masa prietenilor săi cu un aer preocupat, semn că a survenit o schimbare în programul lor comun.

- Trebuie să pleci, Alain, i-a spus Geoffrey, înțeleghător. Nu-i nimic, ne vom continua vacanța și când poți, treci pe aici.

- Cu mare plăcere și, mulțumesc pentru înțeleghere. Vă las, trebuie să fiu într-un loc în cel mai scurt timp.

După o scurtă discuție cu domnul Lambert Gautier, căruia nici nu era nevoie să i se mai prezinte deoarece se cunoșteau de zeci de ani, Alain de Gervémont a aflat în ce împrejurări a dispărut Raul, în Barcelona. Împrejurările dispariției acestuia au fost stabilite cu destul de multă exactitate de poliția locală care, din nefericire, nu avea indicii nici despre mașina taximetru, nici despre locul unde au fost duși cei doi tineri, în viață sau după ce au fost uciși. Cât despre eventuali suspecți, nici nu se putea vorbi în acest stadiu al anchetei.

- Lambert, te rog să ai încredere în noi, știi că ne implicăm total. Stai liniștit acasă, te rog și liniște-o și pe Caroline. Eu voi pleca la Barcelona și unde este nevoie. Îi voi găsi, te asigur de asta.

- Știu, dragul meu. M-a sunat și Excelența sa, dar să stau liniștit, nu pot.

- Bine, atunci stai încrezător în eforturile noastre. Când am noutăți, te sun.

- Mulțumesc, Alain. Salutări acasă.

Alain a închis telefonul, gândindu-se: „Deci, de la poliție, deocamdată, nici un indiciu. Ei au variantele lor de acțiune, cu suspecti interlopi, lupte între bande, etc. Noi, *paladinii*, avem altă mentalitate, mai puțin formală, birocratică. Așadar, pe Raul Gautier, cine și de ce ar fi avut interesul să-l răpească? Știu sigur că nu are dușmani. Și, oricum, nimeni nu ar fi îndrăznit să-i facă rău. Incidentul din Tortosa, intervenția celor de „dincolo” a fost doar o neînțelegere, l-am rezolvat deja. Domnișoara Luisa Tòssa? Să vedem cine este ea și cine sunt părinții ei. De aici ar putea veni o surpriză!”

După această scurtă analiză a situației, Alain știa că primul lucru pe care trebuia să-l facă, era să plece la Barcelona. Și-a privit ceasul, care arăta ora 2 după amiază. Avea timp să ia una din cursele de avion de după amiază.

Voia să meargă spre casă, la domeniul din Saint-Paul de Vence, în nordul orașului, dar ideea de a pleca imediat la Barcelona l-a făcut să întoarcă mașina și să plece spre aeroportul din Nice. Din mașină, l-a sunat pe telefonul obișnuit pe tatăl său, și l-a anunțat că pleacă în Spania, apoi, după ce a încheiat scurta convorbire, a închis telefonul personal și l-a luat pe cel albastru. A format un număr de telefon, și-a spus parola și a fost direcționat spre unul din cei doi *aparători*, Ernesto, căruia i-a comunicat că vor lucra împreună, lucru de care acesta a fost déjà

anunțat. Conversația lor a fost scurtă, stabilind doar ceea ce trebuia *apărătorul* să facă de urgență. Cu cel de-al doilea *apărător paladin* nu putea lua legătura, acesta era într-un loc ce se numea, uzual, «altă lume». Dar va veni în ajutorul lui Alain atunci când va fi nevoie. Tânărul Alain spera să nu fie nevoie de intervenția aceluia spirit justițiar, fiindcă rar se întâmpla acest lucru.

Ajuns la aeroport, și-a parcat mașina și a achitat taxa pentru o săptămână, după care și-a cumpărat bilet spre Barcelona, doar de plecare, fiindcă nu știa când se va putea înapoia.

Barcelona, același oraș cosmopolit, interesant și deosebit de frumos, l-a întâmpinat pe Alain cu un splendid apus de soare, pe care acesta l-a admirat privind peste aripa avionului. Întâlnirea dintre cer și mare, departe, pe linia orizontului, l-a făcut pe tânăr să uite pentru moment motivul sosirii lui în Barcelona. Abia șocul ușor al aterizării avionului pe pistă l-a readus la realitate, realitatea crudă și îngrijorătoare a dispariției misterioase a celor doi tineri, Raul și Luisa.

La ieșirea din aeroport l-a văzut pe Ernesto, care-l aștepta și după expresia feței, și-a dat seama că acesta avea noutăți interesante.

- Bine ai venit, Alain.

- Mulțumesc, Ernesto. Ai ceva noutăți? l-a întrebat în timp ce mergeau spre parcare aeroportului.

- Cum ai ghicit?

- Nu am ghicit. Știu cine ești, așa că nu am dubii în privința noutăților.

- Mulțumesc! Am făcut mai multe investigații prin oraș,

inclusiv în portul comercial și cel turistic, apoi în aeroport și autogări. În noaptea dispariției celor doi tineri, cincisprezece iahturi au ridicat ancora, din care cinci fără să fi anunțat acest lucru în ziua precedentă. Plecări neașteptate, cum se spune. Prin eliminare, m-am oprit la iahtul "Rândunica". De ce? Pentru că nu a avut decât patru călători care au urcat la bord, din care doi erau...sub influența alcoolului.

Ernesto îi povestea aceste lucruri în timp ce conducea atent prin traficul foarte aglomerat. Din când în când îi arunca o privire scurtă, să-i vadă reacția lui Alain. Iar acesta se arăta foarte mulțumit de ceea ce făcuse și stabilise Ernesto.

- Și acum, ce facem?

Întrebarea lui Alain era retorică, știau amândoi ceea ce urmau să facă.

- Am pregătit una din bărcile noastre, i-a răspuns Ernesto. Mergem direct în port, nu? Nu mai avem ce face aici, deocamdată.

- Foarte bine. Văd că am și ajuns.

Ernesto a parcat mașina în sectorul membrilor Yachting Club, după care, amândoi s-au îndreptat spre chei, mergând la pontonul șase. S-au oprit în dreptul unui iaht de clasă medie, cu o siluetă frumoasă, zveltă. Și cu un nume interesant: « Briell ». Era o ambarcațiune rapidă, cu echipajul format din trei marinari, în afara căpitanului. Iar căpitanul era chiar Ernesto.

Nici nu au apucat să pășească pe scara de acces, că cei trei marinari au și apărut pe punte, întâmpinându-i cu salutul marinăresc Doar fără fluieratul regulamentar.

- Căpitane, nava și echipajul sunt gata de plecare. Așteptăm

ordine!

Ernesto a urcat pe iaht, urmat de Alain și s-a îndreptat spre salonul vasului, folosit drept cabină a căpitanului. Din salon, printr-o ușă mică, se ajungea în cabina timonei.

- Așadar, Ernesto, în ce direcție a plecat iahtul pe care-l suspectezi ca aparținând răpitorilor celor doi tineri?

- Nu știi încă, de aceea te-am așteptat, să hotărâm împreună. Altfel, ți-aș fi dat întâlnire la destinație. Ce știm despre tinerii răpiți? Dar despre răpitori? Să o luăm sistematic și să analizăm faptele, după care vei decide tu.

- Căutăm pe Internet, mai întâi, date despre Luisa Tòssa și familia ei. Deschide, te rog, laptopul.

- Deci, Luisa Tòssa, nouăsprezece ani, absolventă de colegiu, steward pe vasul „Meduza”. Nimic negativ despre ea, a spus Alain, pe măsură ce citea datele de pe Internet. Mama, Isolda, funcționară la Administrația Navală, fără probleme cu legea. Tatăl, Alvarez, marinar, ofițer de punte, șeful echopajului pe „Meduza”. Nu apar date negative despre el.

- O familie normală, a remarcat Ernesto. De ce ar vrea cineva să le facă rău? Să fie în legătură cu serviciul lor?

- Cred că da, nu văd nici o altă pistă de urmărit. Un marinar sau un steward este cel mai bun contrabandist, nu? Nu crează suspiciuni în vamă. Să ne gândim, care ar putea fi implicat în contrabandă? Fiica sau tatăl?

- După mine, tatăl, a răspuns Ernesto cu un ton convingător. Tot el ar fi putut să o implice și pe fiică.

- Mi se pare credibil, a fost de acord Alain. Cu ce produse ar putea face contrabandă?

- Cu orice: droguri, pietre prețioase din orient, obiecte de artă, artefacte, poate chiar arme, dacă fac parte dintr-o bandă specializată.

- Mai concret, Ernesto, mai concret.

- Droguri, i-a răspuns repede Ernesto. Asta dacă mă gândesc la modul de operare a răpitorilor. Stai! Răpirea mă face să mă gândesc la șantaj.

- Șantaj sau modalitate de a trece ceva urgent prin vamă de către contrabandiști, cu ajutorul fetei. Plecăm, a spus Alain, pe un ton de comandant. Ridicăm ancora!

- Spre „Meduza”, au spus amândoi odată.

S-au privit reciproc, mulțumiți de similitudinea gândurilor și a concluziilor. O sincronizare perfectă. Ernesto a transmis comanda marinarilor, ocupându-și el însuși locul la timonă pentru a conduce vasul spre larg.

Apoi, a deschis stația de radio:

- Portul, portul! Sunt „Briell”, cerem permisiunea de părăsire a portului. Îmi puteți spune unde se află nava „Meduza”?

- Aveți permisiunea de plecare, „Briell”. Vânt bun la pupa! Care este destinația? Scopul?

- Destinația este Nice, agreement.

- Am notat. „Meduza” este în apropiere de Marseille.

- Mulțumesc! Terminat!

Ernesto i-a aruncat o privire lui Alain, mulțumit, apoi a accelerat ușor motoarele iahtului.

- Dorguri, Marseille. Avem motivul răpirii, a spus Alain. Pariez că „Rândunica” este în apropierea „Meduzei”. Ce spui,

Ernesto?

- Ai câștigat pariul. Și eu cred la fel.

Alain s-a așezat pe unul din scaunele din cabina mică a timonei și și-a luat telefonul albastru, formând un număr.. Când i-a răspuns cel apelat, a comunicat ceea ce au stabilit până în acel moment și faptul că sunt în drum spre Marseille. A avut o singură rugămintă: ca Excelanța sa să ceară date suplimentare despre familia Alvarez și Isolda Tôssa.

Terminând convorbirea, i-a spus lui Ernesto, cu un glas obosit:

- Ies pe punte, vreau să admir marea și cerul noaptea. Vii și tu?

- Să-l chem pe timonier la post și vin și eu.

Pe punte vântul se simțea destul de bine, fiindcă vasul mergea cu viteză și curentul de aer l-a făcut pe Alain să se înfioare. Era îmbrăcat doar cu o cămașă subțire, de zi, așa cum venise din Nice. De jur împrejurul vasului negura nopții era atotstăpânitoare, doar în depărtare se vedeau două, trei luminițe, ale altor vase aflate în mers. Și-a ridicat privirea și bolta înstelată, aproape strălucitoare de miliardele de stele ce se vedeau, multe părând că pulsează, totul arătând ca un acoperiș plin de viață deasupra mării, acoperiș ce se sprijinea la orizont de apa necuprinsă.

Ernesto și-a făcut apariția lângă el, aducând o scurtă marinărească impermeabilă.

- Îmbracă scurta, este destul de rece afară. Sau vrei să mergem în salon?

-Nu, rămân aici, pe punte. Mulțumesc pentru grijă.

- Îl apreciezi pe Raul Gautier, nu-i așa? I-a întrebat Ernesto.
- Da, îmi place tânărul. Bine educat, perseverent, știe ce vrea. Seamănă cu tatăl său, Lambert.
- Îl ai în vedere pentru corpul *paladinilor*?
- Este mult prea devreme să apreciez dacă este bun sau nu ca *apărăto paladinar*. Dar, oricum, trebuie pregătit și Excelența sa va decide la momentul oportun.
- Îmi amintesc ce neștiutor eram eu la vârsta lui. Tatăl meu nu mi-a spus nimic, întreaga pregătire prealabilă s-a făcut fără să ghicesc nimic. Și mă consideram un om inteligent, perspicace.
- Ești, Ernesto, așa cum ai spus. Unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care-i cunosc. Dar astea sunt regulile.
- Da, astea sunt regulile, a repetat Ernesto, cu gândurile departe, în altă lume. În lumea spiritelor, cele care le conduc pașii *paladinilor*.

*

Raul a simțit o vagă trepidație în întreg corpul, iar durerea de cap, slabă și persistentă, îi accentua senzația de greață. Încet, a deschis ochii și și-a rotit privirea. La lumina slabă a unei lămpi de tavan, a văzut că se afla într-o cabină mică, întins pe un pat metalic îngust. Pe cealaltă latură a cabinei, se afla un pat asemănător, pe care era întinsă Luisa. Părea că doarme. Primul lui gând a fost acela că se afla pe un vas, recunoscând zgomotul motoarelor și tangașul. „*Cum am ajuns pe vas? Ce vas este și unde mergem?*”

Gândurile i s-au limpezit treptat și și-a amintit de somnul care l-a cuprins în taximetru, în centrul orașului Barcelona. „Doamne, cum am ajuns aici?”

S-a ridicat de pe pat cu grijă și s-a apropiat de Lisa. Dormea adânc, liniștită.

Raul a privit atent cabina. „Două orificii de aerisire, fără ferestre, înseamnă că suntem sub punte. După zgomotul motoarelor, este un vas de mici dimensiuni, medii poate. Un iaht, după eleganța mobilierului. Cabină pentru echipaj.”

A privit-o din nou pe Luisa, dormind. „Am fost răpiți!” Gândul l-a speriat și l-a făcut să se așeze pe pat.”Dar de ce?” Era o întrebare fără răspuns.

S-a ridicat și s-a apropiat de Luisa, punându-i mâna pe braț.

- Luisa, Luisa! a strigat-o încet și i-a scuturat brațul.

Luisa a deschis ochii, dezorientată și l-a privit pe Raul întrebătoare.

- Mă doare capul. Unde suntem?

- Nu știu, undeva pe un vas. Durerea de cap îți va trece curând. Te ridici?

A ajutat-o să se ridice, dar a rămas așezată pe pat.

- Cum am ajuns aici? Nu-mi amintesc nimic.

- Nici eu. Bine că nu suntem răniți. Să vedem ce se va întâmpla. Sunt sigur că scăpăm noi cumva de aici. Ai telefonul la tine?

- Nu. Nu am nici telefonul și nici geanta. Tu?

- Nu-l am, înseamnă că ne-au fost luate. Măsură de precauție.

Nu a trecut mult timp și ușa cabinei s-a deschis, iar un bărbat de vreo treizeci de ani, brunet, solid, îmbrăcat îngrijit, cu haine de culoare albă, a intrat și i-a salutat.

- Căpitanul vă urează bun venit la bordul navei noastre. Ne pare rău că ați ajuns în acest mod, dar situația a impus astfel de măsuri.

- Unde suntem, domnule? Știu că navigăm, dar nu știm destinația. Ne puteți spune?

- Desigur, domnule. Mergem spre Marseille. Acum, suntem la câteva ore distanță de Barcelona. Căpitanul întreabă dacă vreți să serviți masa. Din motive de siguranță a dumneavoastră, veți servi masa în cabină.

- Da, aș vrea să mănânc ceva, a răspuns Luisa, dar mai întâi vreau la toaletă.

- Sigur, vă conduc eu la toaletă. Este chiar aici, sub punte. Ce doriți să mâncați?

- Un calcan, a spus repede Luisa, mai mult în persiflare.

- Desigur, domnișoară. Un steward vă va aduce meniul comandat. Domnul?

- La fel, mulțumesc!

În nici douăzeci de minute, un steward a intrat cu o tavă mare în mână, plină de bunătați culinare, meniul comandat de cei doi tineri, fructe, cafea și apă.

- Domnișoară, domnule, vă doresc poftă bună, le-a spus stewardul, lăsând tava pe mica masă din mijlocul cabinei.

Luisa și Raul s-au privit uimiți, unul pe celălalt. Erau serviți ca la cel mai elegant restaurant. Și aveau și un majordom personal.

- Mulțumesc, ne servim noi, i-a răspuns Raul.

După plecarea stewardului, Raul a invitat-o la masă pe Luisa.

- Nu înțeleg nimic din ceea ce se întâmplă, dar asta nu ne împiedică să mâncăm. Te rog, Luisa, ia loc. Și, gentil, i-a ținut scaunul să se așeze.

- Ceva nu este în ordine, Raul. Suntem răpiți, fiindcă acesta este cuvântul, apoi tratați ca musafiri exclusiviști. Este un iaht elegant, de clasă medie, cu echipaj format din cel puțin opt membri. Cine își permite așa ceva?

- Am recunoscut și eu clasa iahtului, i-a răspuns Raul. Contrabandiști sau traficanți de droguri, după modul în care ne-au răpit. Dar ce vor de la noi?

- De la noi, nimic, Raul. Este vorba de familia ta sau de familia mea, răscumpărare sau șantaj.

Raul a privit-o pe Luisa uimit. Raționamentul ei era de o logică imbatabilă. Numai așa se putea explica răpirea lor. Și tratamentul amabil de care beneficiau. La fel de uimit era și de calmul Luisei. El s-a străduit să-și păstreze calmul pentru a o încuraja pe Luisa, de la care se aștepta la o altfel de stare psihică. Teamă, isterie chiar, gesturi necugetate, plânsete. Ori ea analiza situația lor cu o calmitate și logică de invidiat. „Am considerat-o ca fiind o tânără destul de superficială, fără experiență și, în schimb, constat exact contrariul.”

Surpriza și, apoi, satisfacția față de comportarea ei i s-a citit în priviri, fiind rândul Luisei să-și arate surprinderea.

- De ce mă privești astfel, Raul?

- Mă așteptam să te văd speriată, în schimb tu ești foarte rațională.

- Am experiența vieții pe mare. Crezi că este ușor să faci față pretențiilor a mii de turiști? Pot spune că m-a călit în lucrul cu omul.

- Mă bucur să constat asta. O surpriză cu adevărat plăcută.

- Și eu mă bucur că poți aprecia acest lucru. Mulțumesc. Mâncăm?

După ce au terminat de mâncat, a apărut stewardul, ca și cum ar fi știut exact ce făc ei. Poate și știa tot ce se întâmpla în cabină, fapt pe care tinerii abia atunci l-au remarcat. Și amândoi s-au gândit că au vorbit prea mult. Acum, răpitorii știau ceea ce gândeau ei, dar continuau să se comporte normal, politicos și să-i considere musafiri, nu prizonieri.

După plecarea stewardului, a intrat în cabină majordomul și a pus pe masă un laptop. Calm, ca un adevărat profesionist, a instalat aparatul, a făcut conectarea la Internet și a verificat funcționarea webcamerei.

- Domnișoară, fiți amabilă și luați loc în fața aparatului. Avem o surpriză pentru dumneavoastră.

Luisa l-a privit nedumerită pe majordom, apoi s-a întors spre Raul. Acesta a făcut un semn din cap, abia perceptibil, de aprobare, iar Luisa s-a așezat pe scaun în fața ecranului aparatului. Majordomul-paznic a apăsă o tastă și pe ecran a apărut chipul domnului Alvarez Tòssa, tatăl ei. Surpriza a fost totală din partea ambilor, fiică și tată. Luisa nu și-a putut reține strigătul: *Papá!*

Imaginea era destul de bună și Luisa a văzut fața speriată a tatălui ei.

- Luisa! Draga mea, ești bine?

- Da, *papá*. Am fost răpiți, eu și Raul, din Barcelona. Suntem pe un vas, undeva pe mare.

Majordomul nu a intervenit în discuția lor, stătea lângă ușă, în afara razei webcamerei, atent la ceea ce vorbeau tatăl și fiica.

- Sunteți prizonieri? Cum vă tratează?

„*Interesant*”, s-a gândit Raul, „*tatăl Luisei nu a întrebat cine ne-a răpit, ci doar cum sunteți tratați*”.

- Bine, *papá*. Prea bine pentru niște prizonieri. Ce înseamnă asta?

- Nici eu nu știu, dar voi afla. Se va rezolva cât de curând și această situație, să nu fiți îngrijorați. Bine?

- Da, *papá*. Cred că mama este îngrijorată. Sun-o, te rog și liniștește-o.

Majordomul a făcut un semn că trebuie să încheie convorbirea.

- Să ai grijă de tine, *papá*. Te iubesc!

- Și eu, Luisa. Doar puțină răbdare, bine?

Legătura s-a întrerupt, dar Luisa a rămas pe scaun, tăcută. Lacrimile îi curgeau pe față și nu încerca să și le ștergă. Raul s-a apropiat de ea și a prins-o, ocrotitor, de umeri.

- Totul va fi bine, Luisa. Cât de curând.

- Domnișoară, domnule, dacă doriți, puteți dormi, în curând se va face dimineața. Atunci, puteți ieși pe punte, împreună cu mine. Așadar, vă doresc noapte bună, în continuare, le-a spus el după ce a închis aparatul și l-a luat cu el,

la ieșirea din cabină

Cuvintele au fost spuse normal, fără nici o urmă de ironie.

- Mulțumim, domnule, i-a răspuns Raul, la fel de politic.

Apoi, i s-a adresat Luisei:

- Ce facem, încercăm să dormim puțin?

- Nu cred că reușesc, dar mă întind pe pat. Mai sunt vreo trei, patru ore până dimineață.

Surprinzător, dar au reușit să adoarmă. A fost un somn adânc, binevenit pentru refacerea lor nervoasă și s-au trezit abia când paznicul lor, majordomul după cum se comporta, a bătut în ușă.

Dimineața, au luat din nou o gustare și s-au pregătit psihic pentru derularea evenimentelor, oricare ar fi fost acestea. Aveau nevoie de optimism și, psihic, nu se aveau decât unul pe celălalt.

- Domnule, am putea ieși pe punte? l-a întrebat Luisa.

Majordomul a privit-o atent câteva clipe, apoi i-a răspuns:

- Domnișoară, lăsați-mă câteva minute și vă voi da răspunsul, după care a ieșit din cabină.

Majordomul s-a înclinat destul de repede și i-a condus pe un hol, spre puntea laterală. Iahtul părea pustiu, nu se vedea nici un marinar. Probabil că membrii echipajului evitau orice întâlnire cu cei doi tineri, fapt care le-a dat oarecare speranțe acestora.

„Normal, nu vor să fie recunoscuți ulterior”, s-a gândit Raul. „Înseamnă că avem șanse să scăpăm cu viață din această încercare.”

Pe puntea îngustă au fost însoțiți de majordomul-pznic,

care stătea mereu în imediata lor apropiere, ca să împiedice orice tentativă de evadare. Se aflau la vreo jumătate de leghe de țarm, în apropierea portului. Portul Marseille, unde se vedeau acostate mai multe vase de croazieră, mari, impunătoare, etalându-și orgoliul de hoteluri de lux, cu întreaga lor eleganță în fața celorlalte vase, toate incomparabil mai mici.

- „Meduza”, i-a arătat Luisa vasul lui Raul. Ceva se întâmplă aici!

- Vom afla cât de curând, i-a confirmat Raul impresia, care părea destul de reală.

Au rămas tăcuți pe punte, îngrijorați de ceea ce-i aștepta în viitorul apropiat, cu privirile îndreptate spre biserica situată vârful muntelui ce domina orașul acela cosmopolit. În orașul cu destule cartiere rău famate, biserica Notre-Dame de la Garde, ridicată pe locul unde Sfântul Ioan Casian a construit o criptă, le părea celor doi tineri ca un loc luminos, la care se rugau pentru a primi ajutorul Divin. Turnul înalt, pătrat al bisericii, reprezenta legătura cu cerul, cașlea prin care rugăciunile și speranța lor ajungeu la Domnul. Ți s-au rugat, fiecare din ei așa cum știau, pentru viața lor, pentru ei și familiile lor. Apoi, la un moment dat, Luisa s-a apropiat de Raul și i-a luat mâna, lipindu-se de el. Iar el a prins-o ocrotitor și și-a lipit capul de capul ei.

- Me-a teamă, Raul. Mi-e teamă fiindcă este implicată și familia mea.

- Nu vor păți nimic, crede-mă. Dacă răpitorii ar fi vrut să ne facă rău, nouă sau părinților tăi, ar fi făcut-o. Dar tratamentul politicos pe care ni-l acordă înseamnă o ofertă de pace. Pentru ce? Nu știu, dar înțeleg că vor liniște și bună înțelegere. Dacă

voi sesiza că lucrurile se deteriorează, vom reacționa și noi.

- Te cred, dar tot îmi este teamă.

Raul a strâns-o și mai tare și a sărutat-o ușor pe buze. Nu știa nici el dacă a sărutat-o pentru încurajare sau fiindcă o iubea. De fapt, nici Luisa nu știa, dar nu și-a pus această întrebare. Erau unul lângă altul, unul pentru celălalt.

Iahtul „Briell” a ajuns în apropierea portului Marseille dimineața devreme, înainte de a se lumina. Vas de mare viteză, nu a avut nici o problemă să străbată distanța până la Marseille într-un timp relativ scurt, astfel încât odată cu răsăritul soarelui să fie în acea zonă de interes pentru urmăritori. Alain de Gervémont și Ernesto d’Aquilar au reușit să se odihnească vreo trei ore, iar la sosirea iahtului la destinație, apele portului Marseille, erau pregătiți să facă orice le stătea în puteri pentru a-i găsi pe cei doi tineri dispăruți din Barcelona.

- Să căutăm iahtul „Rândunica”, a spus Ernesto. Nu cred că a intrat în port, se menține la o oarecare distanță de „Meduza”.

- Așa cred și eu. Dar îl depistăm imediat. Alain avea toate motivele să fie optimist, trebuia doar să caute în jurul vasului de croazieră, la o distanță rezonabilă. Îl va ajuta omul lor din căpitania portului.

Și-a luat telefonul mobil personal și a format un număr, iar când persoana apelată i-a răspuns, i-a transmis rugămintea lui în privința iahtului. A rămas cu telefonul la ureche și, în mai puțin de un minut, a primit coordonatele navei căutate.

- Interesant, a remarcat Ernesto după ce a pus coordonatele

pe hartă. Este la mai puțin de jumătate de milă de noi. O putem vedea și din cabina superioară. Vino sus, i-a spus lui Alain.

În cabina superioară, marinarul de la timonă, care era de cart, le-a făcut loc și, privind fiecare din ei prin binoclu spre locul pe care l-a identificat Ernesto, au văzut iahtul „Rândunica”, ancorat în apropierea țărmului, printre alte câteva sute de bărci de agrement și iahturi. Doar era sezonul estival. Abia s-a luminat de ziuă, majoritatea proprietarilor bărcilor și iahturilor încă dormeau. Probabil și pe „Rândunica” liniștea dimineții era atotstăpânitoare.

- Stai cu ochii pe „Rândunica” și când vezi cea mai mică mișcare, ne anunți.

- Am înțeles, căpitane.

- Foarte buni oameni, a remarcat Ernesto, referindu-se la echipajul iahtului. Sunt toți de-ai noștri, a menționat el cu un orgoliu bine stăpânit.

Alain l-a înțeles, toți oamenii lor, *apărătorii*, *paladinii*, cum se mai numeau, erau oameni a căror pregătire pentru menirea ce o aveau, loialitate, curaj și sacrificiu nu se puteau descrie. Erau *paladini* pe viață, educați de mici pentru a face față cerințelor ordinului, iar trecerea în neființă, când le venea timpul, nu însemna sfârșitul. Dimpotrivă, era începutul, deveneau spirite templiere, *spirite paladine*, care apărau adevărul împotriva răului în ambele lumi. Fiecare pe treapta lui, secole la rând, încă din vremea maestrului Hugues de Payens și a călugărului Bernard, cel care le-a deschis poarta spiritelor și le-a dat învățătura de bază.

- Mergem în salon, i-a întrerupt gândurile Ernesto. Mergem

pentru a mânca ceva.

- Și o cafea, Ernesto, un espresso cum numai tu știi să faci.

În timp ce-și savurau cafeaua după micul dejun catalan, s-a auzit strigătul marinarului de cart.

- Mișcare pe puntea vasului, căpitane.

Din trei pași, cei doi tineri au fost în cabina timonei și și-au luat binocurile, privind spre iahtul care-i interesa. Trei persoane, doi bărbați și o femeie stăteau pe puntea laterală. Alain și-a reglat binoclul până când imaginea a devenit deosebit de clară. L-a recunoscut imediat pe Raul, care o ținea la piept pr Luisa, păziți de un membru al echipajului. Spre bucuria lui, tinerii păreau a fi liniștiți și se purtau degajat, ca doi îndrăgostiți. „Sunt foarte bine tratați, după câte îmi dau seama. De ce sunt păziți? Deci, că nu sunt liberi. Au fost răpiți și acum sunt ținuți captivi, bine îngrijiți, dar captivi. Ce poate însemna asta?”

- Alain, nu făc parte din bandă, sunt captivi. Cred că în scop de șantaj.

- Mi-ai ghicit gândul, Ernesto. Dar pe cine și de ce să șantajeze răpitorii?

- Pe Alvarez Tòssa, tatăl Luise, ofițer pe „Meduza”. Pe cine altcineva?

Tonul lui Ernesto era ceva mai dur, semn că l-a supărat neîncrederea lui Alain în capacitatea lui de a gândi logic.

- Pe cine altcineva?

- Nu te supăra, prietene, a cedat Alain. Mi-am verificat propria logică prin tine, cum faci și tu deseori cu mine. Și, fără a aștepta reacția lui Ernesto, a continuat:

- Grupul care i-a răpit pe tineri vor să-l atragă pe ofițerul

Tòssa în traficul de droguri, doar vorbim de Marseille. De ieri ne-am gândit că este vorba de droguri. Ca să-l convingă, i-a răpit fiica și o vor elibera doar dacă el acceptă să le transporte drogurile cu vasul.

- Și eu cred asta. Raul Gautier a fost prins în această acțiune întâmplător, fără voia lui. Și dacă Tòssa nu acceptă propunerea lor, fiica lui va dispărea pentru totdeauna. La fel și tânărul Raul.

- Asta înseamnă că domnul Tòssa trebuie să accepte colaborarea cu traficanții. Cel puțin, până când îi vom elibera pe tineri. Voi merge la bordul navei „Meduza” pentru a fi sigur că domnul Alvarez Tòssa acceptă propunerea lor.

- Dacă trebuie, mergi acolo, și-a dat acordul Ernesto. Pregătesc barca. Și eu?

- Vom pleca ceva mai târziu, după ce pregătesc terenul și acoperirea sosirii mele la bordul navei. Tu ia doi dintre marinari și mergeți cu barca printre iahturi, cât mai aproape de „Rândunica”. Să fii gata de intervenție dacă va fi nevoie. Ținem legătura prin telefon.

*

Domnul Alvarez Tòssa simțea tot mai apăsătoare tensiunea nervoasă ce-l stăpâna în ultimile două săptămâni. Niciodată nu s-a gândit că va trece prin așa ceva, tocmai el, care căuta liniștea și evita orice situație ce i-ar putea afecta armonia interioară. Era mai mult un filosof, decât om de acțiune și, cu toate acestea, nu

a evitat niciodată să răspundă provocărilor, dar numai în cazuri extreme, destul de rare, din fericire.

Ajunsesse, la nici patruzeci și cinci de ani, să aibă o familie frumoasă și unită, un serviciu demn de invidiat, ofițer naval și șef al personalului pe una dintre cele mai mari nave de croazieră, „Meduza”. Munca liniștită pe navă îl făcea să se bucure de o permanentă vacanță alături de fiica sa, Luisa, steward la bordul navei. Uneori, venea la bord și soția, Isolda, pentru două, trei zile, mai ales când nava era acostată în porturile pe care aceasta le iubea.

Din nefericire, în urmă cu două săptămâni, au început necazurile pentru el. Unul din turiștii bogați, domnul Beuform, care făcuse vreo trei voiaje cu nava lor, i-a prezentat domnului Alvarez Tòssa o cunoștință, un avocat din Marseille, după cum s-a recomandat acesta. Sociabil, fire deschisă și amuzantă, avocatul Gramier era companionul ideal pe perioada călătoriilor, care știa cum să întrețină atmosfera agreabilă a grupurilor de turiști.

După ce s-au întâlnit câteva zile la rând pe timpul penultimei croaziere, avocatul Gramier i-a propus o afacere rentabilă și sigură pentru amândoi: să asigure trecerea prin vamă a bagajelor unora din turiștii recomandați de Gramier. Bagajele conțineau obiecte obișnuite pe care le ia cu el orice turist, dar era mai bine ca vameșii să nu fie prea curioși în privința acelor valize.

Desigur, domnul Alvarez Tòssa a refuzat din start afacerea și orice altă discuție pe această temă. Mai mult, a refuzat orice

întâlnire Gramier, până când acesta a coborât de pe vas la terminarea sejurului.

Se părea că refuzul ferm al domnului Alvarez Tòssa de a colabora cu avocatul Gramier nu i-a plăcut nici turistului Beuform, care s-a înscris la un nou sejur pe vas pentru a avea posibilitatea de a-l ține sub observație pe Alvarez. Și pentru a-l contacta zilnic, în scopul determinării acestuia să accepte propunerea avocatului.

Într-una din zile, domnul Beuform, care pretindea că vorbea în numele avocatului, l-a amenințat voalat pe Alvarez cu niște consecințe dramatice dacă nu accepta afacerea. Era un fel de ultimatum.

Și, la nici douăzeci și patru de ore de la refuzul ultimatumului din partea domnului Alvarez Tòssa, fiica acestuia, Luisa, a suferit un accident de circulație în Barcelona.

Din acel moment și Alvarez și-a luat măsurile lui de apărare împotriva traficantilor. I-a relatat toată întâmplarea căpitanului Ramiro d'Almare, care l-a chemat pe șeful postului de poliție pentru siguranța navală de pe vas și l-a pus în temă cu acțiunile celor doi turiști asupra ofițerului navei, Alvarez Tòssa. Șeful postului de poliție, comisarul Peira Fargus a raportat incidentul și i-a dat în consemn pe domnul Beuform și pe avocatul Gramier, urmând ca el să ia toate măsurile polițienești pe navă, iar poliția din Marseille și Barcelona să desfășoare alte măsuri de investigație, de urmărire a suspecților și de protecție a familiei Tòssa.

Oarecum mai liniștit, cu o seară în urmă, Alvarez Tòssa a participat, împreună cu comandantul Ramiro d'Almare, la balul

organizat în marele salon al navei, alături de alții aproape o mie de persoane. De fapt, în fiecare seară era organizat un spectacol sau un bal pentru turiști, în afara altor zeci de alte activități distractive de pe navă: dansuri la piscină, cazinou, filme, spectacole ale formațiilor muzicale de renume. Doar că el, ofițerul de navă Tòssa, nu a prea avut dispoziția necesară pentru activitățile distractive organizate pentru turiști, însă de data aceasta comandantul l-a invitat insistent să meargă împreună la bal.

Încet, încet, domnul Alvarez a uitat de probleme și s-a lăsat prins de atmosfera frumoasă, distractivă din sală, neregretând faptul că a răspuns invitației căpitanului. Însă, la vreo două ore după miezul nopții, obosit, a plecat spre cabina lui, a făcut un duș și a adormit imediat. La un moment dat i s-a părut că aude cum cineva bate în ușa cabinei și cum bătăile au continuat, s-a ridicat din pat, apropiindu-se de ușă. Nu știa cât timp a trecut de când a adormit. Încă adormit, a deschis ușa și, uimit, l-a văzut pe avocatul Gramier, care-i zâmbea prietenos.

- Ce înseamnă asta? Cum vă permiteți? a răbufnit domnul Alvarez, închizând ușa.

Dar nu a mai apucat să o închidă, Gramier și-a pus piciorul în deschizătură, a împins ușa deschizând-o și a intrat peste Alvarez.

- Stai jos, domnule Tòssa, i-a spus el poruncitor. Nu-ți fac nici un rău, doar vreau să vorbești cu cineva drag.

În timp ce Alvarez îl privea cu aceeași uimire, avocatul Gramier a pus pe masă micul laptop ce-l avea sub braț, l-a deschis și a făcut legătura internet cu un corespondent

necunoscut.

„Suntem cam de aceeași statură și constituție fizică, doar că el este ceva mai tânăr. Dacă-l atac, l-aș putea învinge și l-aș forța să-mi spună ce intenții are, apoi să-l predau poliției. Dar scap astfel de probleme? Nu lucrează singur, sunt alții care-i vor continua acțiunea.”

- Te rog, vino și stai pe scaun.

Alvarez a privit ecranul laptopului și, dintr-o dată, a apărut chipul Luisei. A încremenit, rămas fără cuvinte. *„Ce? Cum?”*

Fața speriată a Luisei spune amai mult decât orice cuvinte.

- Luisa, draga mea!

Ar fi vrut să fie calm, să-i transmită și ei încrederea că totul este bine. Când i-a văzut fața speriată, a știut că Luisa a fost răpită, iar când ea i-a confirmat acest lucru, furia a pus stăpânire pe el și nu s-a putut calma nici după ce convorbirea a fost întreruptă. A rămas așezat pe scaun, privind ecranul aparatului. *„Ce pot face acum? Din nefericire, poliția nu a reușit să prevină răpirea Luisei și a însoțitorului ei, astfel că lucrurile au luat o întorsătură de o gravitate extremă.”*

„Trebuie să iau eu inițiativa. Voi afla unde sunt ținuți Luisa și tânărul ei însoțitor, după care voi merge să-i eliberez”.

Odată hotărârea luată, a reușit, în sfârșit, să-și controleze furia.

- Poți pleca, domnule Gramier. Mă voi gândi serios la oferta voastră, dată fiind situația creată. Probabil că voi accepta, dar îmi trebuie garanții că familia mea este în siguranță și că mă veți proteja de poliție, indiferent ce s-ar întâmpla. Îmi dau seama ce putere și ce relații aveți. Vom discuta mai târziu amănuntele.

Dar dacă fiica mea pățește ceva, nu vei pleca viu de pe vas. Asta să fie clar!

- Domnule Tôssa, te înțeleg foarte bine. Poate fiecare dintre noi, cei aflați în această afacere, am trecut prin așa ceva. Cu mulți ani în urmă. Mă anunți când ești dispus să discutăm amănunțele. Dar până astă seară, nu mai târziu.

Vocea și întreaga înfățișare a avocatului exprimau satisfacție, satisfacția misiunii îndeplinite. Poate va primi, pe lângă aprecierile bossului și un bonus substanțial, va primi chiar un post mai important.

- Binențele, este doar interesul meu.

După plecarea avocatului, Alvarez și-a calculat pașii ce urma să-i facă, lucid, organizat, așa cum făcea în problemele de serviciu. Desigur, era neliniștit, impacientat, încă furios, dar știa că putea avea succes numai dacă acționa rațional.

„Orice aș face, trebuie să fiu prudent. Cu siguranță Gramier nu este singur pe vas, are câteva ajutoare care mă vor urmări. Cum să iau legătura cu poliția? Suntem în apele teritoriale franceze, așa că trebuie să obțin ajutor din Marseille. Comandantul d'Almare! Prin el pot vorbi cu poliția portului.”

A încercat să-și stăpânească nerăbdarea de a pleca imediat spre puntea de comandă și, cu mare greutate, a reușit cât de cât să se controleze. Și asta numai datorită faptului că și-a analizat planul în cele mai mici detalii, furia și nerăbdarea devenind aliații săi, stimuli pentru acțiunea ce urma să o desfășoare. Iar dimineața, la ora șapte, s-a prezentat la raport cu o stare de spirit bună, reușind chiar să facă și câteva glume.

Raportul de dimineață și rezolvarea problemelor de serviciu au durat ceva mai mult de o oră, Alvarez reușind să rămână, în sfârșit, singur cu comandantul d'Almare.

- Domnule comandant, am nevoie de ajutorul dumneavoastră, a deschis el discuția. Să vă povestesc ce s-a întâmplat în ultimile ore.

Comandantul l-a ascultat atent, expresia feței exprimând toate stările prin care acesta trecea în timp ce asculta descrierea întâmplărilor prin care au trecut și continuă să treacă subordonatul său. Era impresionat, mai ales că le cunoștea bine atât pe doamna Isolda Tõssa, cât și pe Luisa.

- Spune-mi, te rog, cu ce te pot ajuta?

- Va trebui să luăm legătura cu poliția portului și să le explicăm situația creată. Apoi, după ce stabilesc unde este ținută Luisa, să anunțăm poliția competentă. Am înțeles de la ea că ar fi undeva pe mare.

- Și comisarul Peira Fargus? l-a întrebat comandantul. Nu-l informăm? Avocatul este la bord, ar trebui să-l supravegheze.

- Nu trebuie să intervină. Poliția are o birocrație de speriat, iar acum este vorba de ore ca să salvăm viața Luisei și a însoțitorului ei. În plus, Gramier are cu siguranță ajutoare care mă urmăresc și vor observa orice mișcare suspectă a polițiștilor de la bordul navei. Cred că traficanții i-au identificat până acum pe polițiștii de pe navă. Știu cum trebuie acționat și, ca să nu implic echipajul, voi acționa singur. Nici dumneavoastră nu trebuie să știți cum vreau să acționez.

- Bine, oficial nu știu. Dar neoficial, îți dau un om care să te ajute. Nu mă întreba cine este, dar poți avea încredere deplină

în el.

- Mulțumesc, domnule. Este este polițist?

- Polițist? Nu. Dar are tangență cu poliția și este om de acțiune. Necunoscut la bord, pare a fi un simplu turist. Exact de ceea ce este nevoie.

- Atunci, este în ordine. Toată lumea știe că în viziunea autorităților, infractorii au mai multe drepturi decât victimile. Așa că vreau să mă ajute cineva care să-mi salveze fiica, nu să-mi spună drepturile traficantilor de droguri.

- Ține un telefon cu număr nou, ca să nu poți fi urmărit de oamenii lui Gramier, i-a spus comandantul. Ai salvat în telefon numărul lui Mario, pe care-l poți chema oricând ai nevoie. El va fi anunțat de mine.

- Mulțumesc, domnule comandant. Tot prin acest telefon ținem legătura și noi doi. Vă voi spune și când să anunțați poliția ca să intervină pentru eliberarea Luisei, după ce voi afla unde a fost dusă de răpitori.

- Succes, Alvarez! Domnul cu tine.

- Mulțumesc, domnule comandant!

*

După orele nouă dimineața, o barcă a căpitaniei portului Marseille s-a apropiat de nava de croazieră „Meduza” și a acostat lângă uriașul vas. Un inspector al căpitaniei a urcat la bord și s-a prezentat la căpitanul navei, Ramiro d’Almare, căruia i-a întins hârtia cu delegația sa. Inspectorul era împuternicit să verifice toate documentele de navigație, iar personalul navei era

obligat să-i acorde tot sprijinul inspectorului, indiferent de solicitările acestuia.

Comandantul Ramiro, om de vreo cincizeci de ani, a trecut prin multe și a văzut tot felul de delegații emise de căpităniile porturilor lumii. Mirosea de departe a operațiune de informații sub acoperire și, privindu-l pe tânărul de statură medie, foarte bine făcut, s-a convins că acela era adevărul. Noul venit, prea tânăr să fie inspector cu astfel de atribuțiuni, îl privea pe căpitan cu simpatie, ochii lui negri, pătrunzători urmărind reacțiile interlocutorului. Probabil era o deformare profesională. Întreaga înfățișare a acestuia trăda un om de acțiune, nu un funcționar portuar.

„Ce ar putea căuta agentul-inspector la bordul navei mele? Teroriști, contrabandiști? Nici comisarul Pereira și nici Mario nu m-au informat despre prezența vreunui suspect la bord. Rămâne doar cazul Alvarez Tôssa.”

- Domnule Bartold, ai din partea mea tot sprijinul. Dar nu ar fi mai bine să discuți direct cu ofițerul meu, Alvarez Tôssa?

Alain de Gervémon, fiindcă el era inspectorul portuar, l-a privit cu un ușor zâmbet, un zâmbet de simpatie. *„Inteligent, direct, om de acțiune. Un comandant de navă ideal”.*

- Da, domnule comandant, ar fi chiar indicat acest lucru. Doar să fie chemat aici în așa fel încât să nu creeze suspiciuni.

- Comandantul își cheamă subordonați la orice oră din zi sau din noapte, fără a crea suspiciuni. Doar astea sunt atribuțiunile mele, să-mi comand oamenii, nu?

- Aveți dreptate. Îl voi aștepta aici, pe puntea de comandă.

- Puteți merge în cabina mea, are intrarea direct de aici, din postul de comandă. Dacă vreți să fiți singuri, desigur.

- Domnule, aș prefera să nu știți ceea ce vorbim eu și domnul Tòssa, dar veți fi ținut la curent cu tot ce se întâmplă.

- Vorbiți și cu șeful biroului de poliție al navei?

- Nu, avem atribuțiuni total diferite. Va fi și el informat, dar de comandanții săi din Barcelona. Deocamdată, ne descurcăm singuri, domnule comandant.

Tocmai atunci a intrat pe ușa cabinei de comandă domnul Alvarez Tòssa, cu un aer neliniștit. L-a privit întrebător pe comandant, apoi pe tânărul necunoscut, inspector naval.

„*Probleme de serviciu*”, s-a gândit el. „*Și tocmai acum, când am atâtea de făcut*”.

- M-am prezentat, căpitane. Aștept ordine.

- Căpitania portului cere date despre navă și personalul de la bord, ceva pericol de boli transmisibile. Te va pune la curent inspectorul trimis de căpitanie. Terminați repede, nu te impacienta. Dar, mergeți în cabina mea, acolo aveți liniște.

Fără să înțeleagă prea bine ceea ce i-a spus comandantul Ramiro d'Almare, Alvarez Tòssa l-a invitat pe Alain să meargă împreună în cabina comandantului.

- Vă ascult, domnule inspector.

- Numele meu este Alain. Am venit să discutăm despre eliberarea Luisei și a lui Raul, domnle Tòssa.

Alvarez s-a schimbat la față. „*Cum Doamne, toți au aflat despre răpirea Luisei? Ce se întâmplă?*”

Alain a continua, nelăsându-i timp de gândire. Și nici pentru a reacționa, negând faptele.

- Da, știu tot ce s-a întâmplat cu Luisa și Raul, pentru că sunt împuternicit de familia Gautier să le gădesc fiul. Știu și unde sunt acum. Înainte de a stabili ceea ce avem de făcut, vă rog să-mi povestiți tot ce știți dumneavoastră, inclusiv despre șantaj.

Privirea penetrantă, poruncitoare chiar, a interlocutorului și expresia feței acestuia l-au făcut pe Alvarez să accepte fără rezerve conversația, pe care se pregătea să o refuze.

- De la început, domnule Tòssa, povestiți-mi totul de la început, de când au apărut traficanții în viața dumneavoastră.

- Au apărut în urmă cu ceva timp, câteva săptămâni, domnule Alain, și-a început relatarea Alvarez. În câteva minute i-a povestit cum au acționat traficanții prin intermediul celor doi, domnul Beuform și avocatul Gramier și care a fost reacția lui.

- Și ce veți face acum, domnule Tòssa?

- I-am spus avocatului că accept propunerea lor și că vom discuta amănunțele în cursul zilei de astăzi. În funcție de cum reacționează la cererile mele de garanție a siguranței familiei, îl voi determina să-mi spună unde este ținută Luisa și voi anunța poliția, sau, dacă o vor elibera pe Luisa, voi colabora cu poliția ca să-i prindem pe toți cei din bandă.

- Un plan foarte bun, a acceptat Alain. Credeți că vor avea încredere în Luisa? Vor fi siguri că Luisa nu va povesti despre răpire? Mă îndoiesc. Eu vă propun un alt plan. Și, la fel de succint, Alain i-a spus domnului Tòssa care era planul său și ce trebuia să facă acesta.

După un sfert de ceas, cei doi au părăsit cabina comandantului navei, Alvarez Tòssa plecând spre cabina lui, care era și birou de lucru, aflată tot pe puntea de comandă, iar

Alain oprindu-se să vorbească și cu Ramiro d'Almare, comandantul vasului. Avea asupra lui cheia cabinei personale a domnului Alvarez, pentru că acea cabină făcea parte din planul lui Alain.

Pe vasul croazieră atmosfera de vacanță era atotstăpânitoare. Oriunde ai fi mers, pe cele cinci punți, unde se aflau piscine, restaurante și locuri de dans, sau în sălile de jocuri, în cinematografe, ca să nu mai vorbim despre sectorul magazinelor, oamenii erau veseli, se distrau, iar muzica întregă atmosfera aceea de bună dispoziție.

Alain a ieșit din marea cabină de comandă, s-a îndreptat spre lifturi și a intrat în primul lift disponibil. A coborât la nivelul patru și a ieșit din lift, îndreptându-se spre magazinele care ocupau întreg nivelul, înalt cât un bloc de opt etaje. Între etaje se urca folosind scările rulante, la acea oră pline de turiști, ca de altfel întreg sectorul de magazine. S-a oprit câteva minute, privind distrat în jur și admirând sectorul comercial. În dreapta și stânga holului larg, pe verticală, se vedeau vitrinelor celor aproape două sute de magazine ce vindeau absolut tot ce și-ar fi putut dori un turist aflat la bordul navei.

La etajul doi al sectorului se aflau magazinele care vindeau obiecte de îmbrăcăminte, majoritatea fiind de firmă, dar se puteau găsi și din cele fără marcă. Acolo s-a oprit Alain și, după ce și-a ales un pantalon elegant din doc, de culoare deschisă, o cămașă de culoare albastru deschis și pantofi, a intrat într-o cabină de probă. Când a ieșit din cabină, era aproape de nerecunoscut, un tânăr elegant, cu ochelari de soare și o borsetă de firmă. Uniforma de marină urma să fie trimisă de personalul

magazinului pe puntea de comandă.

A rămas în sectorul comercial vreun sfert de oră, verificând dacă era urmărit, după care s-a îndreptat spre barul *Rosa*, unde avea întâlnire cu un anume Mario, întâlnire aranjată de comandantul d'Almare. Barul era pe puntea a treia, lângă piscină, un adevărat bar de plajă.

Alain a privit amuzat la turiștii care se răcoreau în apa piscinei, oameni de toate vârstele se comportau ca niște copii, jucându-se și împingându-se unii pe alți. S-a așezat pe un scaun la o masă liberă, undeva la marginea terasei, așteptând venirea lui Mario. A așteptat vreo zece minute, întrebându-se de ce Mario întârzia. Nu se cunoșteau unul pe celălalt, dar asta nu era o problemă. A privit din nou, prelung puntea, apoi piscina și a mai comandat un suc de kiwi.

Din apă a ieșit un tânăr blond, înalt, cu un corp destul de slab, care a intrat sub duș, iar când a terminat dușul, s-a apropiat de masa lui Alain, salutându-l cu o înclinare din cap.

- Mulțumesc pentru că ați avut răbdare să mă așteptați, domnule... Sunt Mario.

- M-am amuzat privind-i pe cei din piscină, Mario. Sper că te-ai convins că nu sunt urmărit. De fapt, am ajuns în același timp, după ce ți-ai făcut cumpărăturile odată cu mine.

Tânărul Mario l-a privit uimit, apoi a izbucnit în râs.

- Bravo, domnule! Ai punctat, ce să mai zic.

- Sunt Alain, implicat în cazul ofițerului Tòssa. Părinții tânărului Raul m-au angajat să le salvez fiul. Știi toată povestea, comandantul te-a pus în temă, nu-i așa?

- Da, cunosc întreaga poveste. Și vreau să-l ajut pe domnul

Tòssa. Care este planul?

- Să-i eliberăm pe cei doi tineri răpiți și să ajutăm poliția să strângă probe împotriva traficantilor. Cei de la bord pot fi deja reținuți, probele pe care le deține domnul Alvarez Tòssa sunt foarte clare. De asemenea, pot fi reținuți și cei care-i păzesc acum pe tineri.

- Domnule Alain, sigur ești pe cont propriu?

- Bineînțeles. Dar colaborăm cu voi, cei de la inteligență și mai învățăm câte ceva și noi, independenții.

- Sper să-ți reușească planul! Sunt prea multe necunoscute și prea puține forțe.

- Știu asta. Aș fi anunțat poliția, sau informațiile, dar nu mai este timp. Vorbim de câteva ore, timp în care tinerii trebuie eliberați. Altfel vor fi uciși.

- Atunci, să începem operațiunea.

- Cred că mai ai unul, doi oameni la bord, cei de la antitero lucrează în echipe. Dumneata ai autoritate asupra postului de poliție și, după ce-i identifici pe traficantii de pe navă, îi rețineți fără a le da posibilitatea să-și anunțe șefii.

- Îmi trebuie ceva timp până îi identific pe traficantii de la bord. De unde știi că suntem de la antitero?

- Intuiția și experiența. Referitor la traficantii: avocatul Gramier va fii cu mine. Îmi va spune el cine îi sunt complicii.

- Ești sigur?

- Mario, sunt independent. Știi cum lucrează independenții. Dar va pleca domnul Tòssa la o plimbare pe navă și atunci îi veți identifica pe urmăritori foarte ușor. Până când nu vor fi siguri de Tòssa, îl vor urmări în permanență. Mai mult, cred că

traficantii au un transport la bord, după cum se comportă.

- Poți conta pe noi. Dar trebuie să raportezi acțiunea.

- Chiar te rog, cineva trebuie să-și asume meritul acțiunii.

- Sper că nu glumești, Alain. Mario nu se aștepta la o astfel de sugestie.

- Vorbesc serios. Poliția va anunța un mare succes, desigur, dacă vom reuși noi. Dar este mai bine ca voi să dețineți toate datele despre traficanți și despre acțiunile noastre. Vezi cum se rezolvă totul atunci când nici nu te aștepți? Mă refer la mine.

- Nu vreau alte explicații. Lasă-mi jumătate de oră, să-mi pregătesc acțiunea și oamenii. Comunicăm prin telefon.

- Perfect. Eu, acum voi pleca, Mario. Mulțumesc de ajutor!

Alain s-a ridicat sprinten de pe scaun și a pornit spre puntea principală, apoi s-a pierdut printre turiști. Și-a luat telefonul celular și l-a sunat pe Alvarez, dar a închis înainte ca acesta să-i răspundă. Semnalul fusese transmis.

Mario a privit lung în urma lui Alain. *„Să-i spună el cui vrea să-l creadă că este freelancer. Sigur face parte din serviciul de informații. Dar care?”* A plecat și el să-și întâlnească cei doi oameni din subordine, fără a-și mai da răspunsul la întrebare. Oricum nu avea prea mare importanță pentru el.

Alain a ajuns în câteva minute pe punte și s-a intersectat cu Alvarez, pe care l-a salutat cu deferență. Doar s-au cunoscut în acea dimineață. La fel de amuzat ca la piscină, Alain a privit doi turiști care, aparent fără să se cunoască între ei, se strecurau pe urmele lui Alvarez. *„Mario îi va depista urgent. Dar sunt doar*

aceștia doi? Vom afla în curând.”

Verificându-și în permanență spatele, Alain a coborât pe puntea inferioară, unde se afla cabina personală a lui Alvarez Tòssa. Degajat, a descuiat ușa cu cheia primită de la ofițer și a intrat, închizând ușa după el. Interiorul cabinei era foarte elegant, un adevărat apartament format din antecameră, cameră mare, baie proprie și un hol la intrare. A observat imediat că apartamentul era locuit, personalizat prin obiectele locatarului, printre care și pozele de familie, puse în fiecare încăpere. I-a plăcut acest lucru, domnul Tòssa dovedindu-se a fi un familist convins. Odată familiarizat cu detaliile apartamentului, Alain s-a retras în baia aflată lângă intrarea în apartament, cu acces din hol. A lăsat ușa băii deschisă, lumina stisă și s-a lipit de peretele opus direcției de deschidere a ușii. În acest fel putea acționa cu ușurință.

Timpu trecea destul de greu. Au trecut aproape douăzeci de minute până când s-au auzit pașii ușori, care se apropiau pe holul mare al punții. După zgomotul pașilor, și-a dat seama că două persoane s-au oprit în fața ușii apartamentului și, imediat, s-a auzit zgomotul cheii răsucită în broască, apoi ușa s-a deschis.

- După dumneavoastră, domnule Tòssa, s-a auzit o voce de bariton, în timp ce Alvarez a intrat pe hol, urmat de un bărbat la vreo patruzeci de ani. Acesta era de statură medie, poate ceva mai scund, dar bine făcut, îmbrăcat ușor, cu haine de culoare deschisă. Alvarez a înaintat spre antecameră, în timp ce necunoscut a închis ușa, după care s-a îndreptat și el spre antecameră.

A fost momentul așteptat de Alain. Când necunoscutul a

ajuns în dreptul ușii de la baie, Alain a ieșit brusc în fața acestuia și l-a lovit în bărbie. Dar nu s-a așteptat ca necunoscutul să aibă reflexe atât de bune. Acesta a evitat lovitura din reflex, prin întoarcerea scurtă a capului, resimțind doar un șoc ușor. Fulgerător, l-a lovit cu pumnul pe Alain, dar și acesta a reușit să devieze lovitura cu antebrațul. Câteva zeci de secunde, cei doi au încercat să se lovească, încercând fiecare să-și neutralizeze adversarul cu lovituri decisive. Își foloseau brațele cu o rapiditate ce numai profesioniștii o puteau avea. Simțind că lupta se putea prelungi, Alain l-a lovit cu piciorul în gleznă, scurt, cât să-i distragă atenția și apoi, cu pumnul, l-a lovit în tâmplă. Necunoscutul s-a clătinat și picioarele i-au cedat, căzând pe covor.

Alvarez a privit uimit lupta aceea dură, desfășurată într-un spațiu atât de îngust. Doar în filmele cu luptătorii ninja a mai văzut astfel de scene.

- Să-l punem pe scaun, i s-a adresat Alain și, împreună, l-au ridicat, așezându-l pe scaunul cu spătar.

După ce necunoscutul a fost așezat pe scaun în mijlocul camerei, în timp ce Alvarez îl ținea să nu cadă, Alain l-a legat de spătar, apoi de mâini și de picioare și i-a pus un plasture peste gură.

- Cine este, avocatul? l-a întrebat pe Alvarez.

- Da, avocatul Gramier. Abia l-am convins să discutăm în cabina mea, să nu fiu văzut cu el. Ce facem, așteptăm să se trezească?

- Îl vom trezi noi, nu avem timp de pierdut.

După ce a pus pe masă, în fața avocatului, un aparat minuscul de înregistrat convorbirile, s-a apropiat de acest și a apăsat cu degetul mare un punct de pe occipital. În câteva momente, avocatul Gramier s-a mișcat ușor și a deschis ochii. Părea că nu știa unde se afla și ce era cu el, dar după momente bune, și-a amintit totul. Se vedea asta după cum se comporta. Se mișca violent în legăturile trainice și scotea sunete neinteligibile datorită plasturelui aplicat peste gură.

Pe neașteptate, Alain l-a prins cu mâna de bărbie și și-a apropiat fața de fața lui Gramier, privindu-l în ochi, fix, penetrant, destul de mult timp. Luat prin surprindere, la început prizonierul a încercat să-și elibereze bărbia. Văzând că nu se poate elibera, s-a liniștit. Cu mișcări încete, delicate, Alain i-a atins fața, continuând să-l privească în ochi.

- Acum, te-ai calmat, te-ai liniștit. Ți este cald și somn, îți este din ce în ce mai bine și nu mai simți, nu mai auzi nimic în afara vocii mele. Este bine, da?

Gramier a dat din cap, în semn de încuviințare.

Cu o mișcare scurtă, Alain i-a smuls plasturele de pe gură, mișcare care trebuia să-i provoace durere, dar Gramier a rămas imobil.

- Aici ești în siguranță, noi suntem asociații tăi, da?

Gramier a înclinat capul în semn de încuviințare.

- Mai sunt oamenii de-ai noștri la bordul navei?

- Da, mai am trei oameni.

- Cum ții legătura cu ei?

- Prin telefon.

- Vom reveni la ei, mai târziu. Ce planuri ai în legătură cu ofițerul de bord Alvarez Tôssa?

- Ne va ajuta să aducem marfa la bord odată cu aprovizionarea navei, iar la destinația pe care o vom indica, va descărca marfa fără să o treacă prin vamă. Mai târziu, după ce se rodează, va prelua întreg transportul, cu o echipă pusă la dispoziție de noi.

- Va deveni unul din oamenii noștri, poate șeful transportului? a întrebat Alain.

- Da, asta este ideea, i-a confirmat Gramier.

- De ce ați ordonat răpirea fiicei lui Alvarez?

- Avem astfel un mijloc de convingere în plus.

- Când o eliberți?

- Imediat ce ne confirmă asocierea cu noi.

- Sigur?

- Așa este ordinul șefului.

- Cine va da ordinul de eliberare?

- Șeful, după ce primește confirmarea de la mine.

Discuțiile, înregistrate cu apartul instalat de Alain, au durat aproape jumătate de oră, timp în care Gramier a dat informații complete despre organizația de traficanti, mod de operare, puncte de aprovizionare și cele de livrare, cam tot ce știa despre asociații lui și contrabanda ce o fac aceștia. Inclusiv despre cei aflați în acel moment la bordul navei.

Pe durata acelei discuții deosebit de interesante, Alain a fost apelat, pe telefonul setat pe *silance*, doar de două ori. Ernesto l-a anunțat că la bordul iahtului „Rândunica” erau mișcări suspecte, o parte din echipaj părăsind vasul. Imediat, a

sunat și Mario, care-l anunța că trei din oamenii traficantilor erau reținuți și duși în camerele de arest ale postului de poliție de la bord.

Ambele convorbiri l-au alertat pe Alain și trebuia să clarifice cu Gramier situația tinerilor răpiți, astfel că și-a continuat interogatoriul.

- Ceva nu este în ordine, domnule Tòssa, i s-a adresat Alain. I-ai confirmat lui Granier că vei colabora cu ei?

- Bineînțeles, înainte de venirea ta.

- Gramier, i s-a adresat Alain prizonierului său, mă auzi?

- Da.

- Ți-a confirmat ofițerul Tòssa că acceptă colaborarea?

- Da, a acceptat, dar nu în totalitate. Mai trebuie să discutăm.

- Ai raportat șefului.

- Da, a fost foarte mulțumit.

- Ar putea ordona uciderea tinerei răpitate, chiar dacă tatăl ei acceptă colaborarea?

- Da, dacă nu primește semnalele periodice de la bordul navei, că totul este în ordine.

Alain a încremenit. Inima i s-a strâs de teamă că ceva rău s-ar putea întâmpla cu cei doi tineri. L-a privit pe domnul Tòssa, a cărui față era albă de spaimă.

- Gramier, la ce ore trebuie transmise apelurile de verificare?

- Din trei în trei ore.

- Și ultimul apel?

- La ora unspezece.

Instantaneu, domnul Tòssa și Alain și-au privit ceasurile de

mână. Era ora unsprezece și jumătate.

Aproape în același timp Alain l-a apelat pe Ernesto:

- Ernesto, vasul va fi aruncat în aer. Urgent urcați la bord și salvați-i pe tineri. Ne rugăm la Domnul să mai avem timp să-i salvăm.

A închis telefonul fără să mai aștepte confirmarea lui Ernesto și l-a sunat pe Mario.

- Mario, la ce oră i-ai reținut pe suspecți?

- Nu știu, la scurt timp după ce s-a întâlnit domnul Tôssa cu avocatul.

- Înainte sau după ora unsprezece?

- Înainte de unsprezece, cu siguranță.

A întrerupt conversația cu Mario și s-a întors spre Gramier.

- Gramier, ascultă-mă bine.

Vocea lui Alain tremura de îngrijorare și nerăbdare, tensiunea nervoasă începea să-ți facă efectul. Dar trebuia să-i vorbească lui Gramier, cu riscul de a-l trezi.

- Ce trebuie să faci ca să contramandezi ordinul de ucidere a tinerilor răpiți?

- Doar să-l sun pe șef.

Alain nu a mai făcut până atunci lucrul pe care intenționa să-l facă. L-a căutat prin buzunare pe Gramier și când a găsit telefonul celular al acestuia, l-a întrebat:

- Gramier, care ste numărul de telefon al șefului? Cum îl găsesc în telefonul tău?

- Caută-l pe Renold în agendă.

- Vorbește cu el, i-a pus Alain telefonul la ureche după ce a găsit persoana în agendă și l-a apelat. – Spune-i că totul este în ordine, dar nu poți vorbi fiindcă supravegheați inspectorii sanitari, care verifică încărcătura și bagajele neridicate. Pericol de epidemie. Îl vei suna mai târziu.

- Boss, totul este în ordine. Nu prea pot vorbi fiindcă-i supraveghem pe inspectorii sanitari care verifică încărcătura și bagajele neridicate. Pericol de epidemie. Te sun mai târziu.

Alain a închis telefonul imediat ce Gramier a terminat convorbirea. L-a închis deconectându-l de la rețea, pentru ca Renold să nu-l sune pe Gramier. Atunci și-ar fi dat seama de înșelătorie, fiindcă Alain nu-i putea transmite lui Gramier răspunsul la întrebările șefului. Iar Gramier nu avea discernământul să raționeze singur.

- Crezi că va ține combinația? l-a întrebat domnul Tôssa, atât de speriat, încât abia putea vorbi.

- Este singura noastră șansă să o salvăm pe Luisa și pe însoțitorul ei. Lui Ernesto îi sunt necesare doar câteva minute să ajungă la bordul iahtului și să-i salveze pe tineri. Doamne ajută! Îl trezesc pe Gramier, cu el am terminat. Îl va prelua poliția.

Alain a ieșit pe holul îngus al cabinei, și-a închis ochii și a început să se roage, cu credință, profund, așa cum știa el să o facă. „Doamne, ajută-ne să-i salvăm pe acești doi tineri nevinovați! Lasă doamne îngerii tăi să ne vină în ajutor, măcar unul din ei, să-i ocrotească pe acei doi copii care au nevoie de ajutorul Tău. Mare Preot Iosuwah, dă-ne binecuvântarea și ajutorul *apărătorului* Sfântului templu, a *paladinului* care ne

ajută, fiindcă numai el poate fi salvarea celor doi aflați în pericol, copii nevinovați. Îl invoc și îl chem pe *paladin*, Mare Iosuwah, în numele tău, ca să știe în ce loc și în ce timp să vină pentru a-și face datoria de *apărător* al familiei noastre. Slavă Domnului Nostru! Non nobis Domine, non nobis!”

A rămas în genunchi minute în șir, rugându-se pentru salvarea celor doi tineri. Era singurul lucru pe care mai putea să-l facă. Să invoce *Spiritul templierului!*

Rămași pe puntea iahtului, sub ochii vigilenți ai paznicului-majordom, Raul și Luisa, îmbrățișați, priveau marea și cerul, priveau cu speranță departe, spre orizont. Apoi și-au îndreptat privirile spre dealurile Marsiliei. Și, oriunde priveau, ochii lor erau plini de speranța că vor redeveni liberi. Priveau spre casa Domnului aflată pe coama dealului, spre libertate, spre viață.

- Știi, Raul, mi se pare că te-am așteptat, subconștientul meu îmi spunea să am răbdare că vei veni și, în sfârșit, ai venit. Deseori seara, pe „Meduza”, priveam spre orizont, cum privim noi acum, așteptând să se întâmple ceva frumos, să întâlnesc omul care-mi este destinat de soartă, de Divinitate. Nu am căutat niciodată iubirea, de mică știam că va veni la momentul potrivit, cum mi-a spus mama. Dar așteptam cu dor și cu nostalgie această mare întâlnire.

- Te înțeleg, Luisa. Am cunoscut multe femei, dar niciuna nu mi-a făcut inima să tresară, cu atât mai mult nu mi-a cucerit dragostea. Vezi, însăși modul în care ne-am cunoscut este cu totul aparte, prin intermediul unei cărți electronice. O carte despre cavalerii medievali, castelane și iubirile lor. Parcă am

trăi amândoi într-o lume misterioasă a cavalerismului, transpusă în epoca modernă. Am senzația că nu ne-am ales unul pe altul, ci am fost conduși de cineva mare și puternic pe drumul întâlnirii noastre. Să mai spună cineva că nu există destin.

- Aceeași senzație am și eu. Și eu cred în destin, Raul, întotdeauna am crezut. Părinții mei spuneau că destinul lor este să fie împreună, indiferent ce li se va întâmpla în viață. Care crezi că va fi destinul nostru?

- Să fim împreună, Luisa. Este evident. Această întâmplare nefericită ne-a adus împreună, ne-a unit. A trebuit să vin în Barcelona, să ne întâlnim și înainte de a ne cunoaște, să trecem prin această încercare.

- Nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce aș fi făcut singură aici, răpită și sechestrată pe iaht. Tu ce crezi, Raul, vom scăpa cu viață?

- Eu cred că vom fi eliberați cât de curând și vom uita de pericolul prin care am trecut. Sau nu vom uita, ci ne vom aminti de acest pericol doar ca început al dragostei noastre. Sper asta din tot sufletul.

Luisa l-a privit lung, străduindu-se să creadă ceea ce-i spunea Raul. Și el se străduia să creadă ceea ce-i spusese Luisei, pentru a-i întări speranța într-un sfârșit fericit al dramaticei întâmplări. Nu voia să analizeze situația în care se aflau și nici cum au ajuns aici, erau prea multe necunoscute. Intuiția îi spunea că pericolul în care se aflau devenea din ce în ce mai mare. Și tot mai des se gândea la părinții lui, la durerea, la tragedia prin care treceau aceștia. Și simțea cum durerea îl cuprindea și pe el, durerea și regretul pentru ceea ce simțeau ei.

Probabil că iubitul lui tată a făcut toate demersurile pentru a fi găsit, iar poliția răscolea Barcelana în căutarea lor. Iar ei erau departe, pe mare și totuși mai aproape de Perpignan decât s-ar fi gândit *papá* și *mama*.

El, dacă ar fi putut, la cine ar fi apelat ca să-l salveze? Nu știa pe nimeni cu o putere atât de mare, încât să-i găsească și să-i salveze. „*Nu, greșesc! Cunosc pe cineva care poate răsturna lumea pentru a ne salva. Este domnul de Gervémou, Alain de Gervémou! Cel care te domină numai prin privire, cel care apare și dispare subit, fără să-l sesizezi. Ce bine ar fi să-l pot anunța acum! Din nefericire, este departe, imposibil de contactat acum. Neșansa mea*”

- Știi, Raul, aș vrea să vină acum corabia bunului căpitan, care să ne salveze din mâinile piraților. Vasul cavalerilor care salvau lumea creștină luptând împotriva piraților ce atacau vasele comerciale pe Mediterana.

Apoi, Luisa s-a oprit câteva momente din vorbit.

- Scuză-mă, cred că am o cădere psihică, a continuat ea gânditoare. Caut să evadez într-o lume imaginară ca să scap de situația asta îngrozitoare. Nu mi se întâmplă prima dată. De multe ori m-am visat într-o altă lume, castelană într-un castillo de pe malul mării. Într-o lume unde totul era bine și frumos, unde necazurile treceau repede, ca prin farmec.

- Nu, Luisa, nu este o cădere psihică. Subconștientul nostru are capacitatea de a ne proteja, diminuând efectele psihice ale traumelor sau transpunându-ne în situații ideale pentru protejarea activității și trăirii psihice.

- Indiferent ce este, mie îmi face bine.

- Și mie îmi face bine să visez cu ochii deschiși, i-a spus Raul. De multe ori mă visez și eu un cavaler templier, care iubește în secret o castelană.

Luisa i-a venit în întâmpinare:

- Și de ce nu-i declari deschis dragostea ta? Doar ești cavaler, deci ai curaj să-i vorbești. Sau templierii nu aveau suficient curaj în fața unei doamne?

- Cavalerii templieri, Luisa, erau, în evul mediu, un ordin militar religios de elită, cei mai temuți luptători și nobili de mare onoare. Aveau cunoștințe spirituale cum rar întâlnești și în zilele noastre, stăpâneau foarte bine magia veche orientală, științele ezoterice și alchimia. Lor li se datorează răspândirea în Europa a unor noutăți științifice arabe, printre care și conceptul de universitate. Ca și robele universitare. De fapt și ei purtau robe, robe albe cu o cruce roșie cu sută pe fața și spatele robelor. Se spune că după moarte deveneau spirite, fantome, care continuau lupta pentru apărarea credinței și ocrotirea celor nedreptățiți. Și da, aveau curaj să vorbească în fața oricui, chiar și a unei doamne. Dar mi se pare mai...tentantă o iuire secretă medievală.

- Foarte interesant. Bine că acum este mai ... tentant să-ți declari dragostea. Dar nu sunt cumva legende toate aceste lucruri despre cavaleri?

- Nu, eu am studiat acest ordin pentru întocmirea lucrării de licență și știu ceea ce spun.

- Mi-ar fi plăcut să fiu o castelană și să se îndrăgostească de mine un astfel de cavaler. Dar să-mi declare dragostea lui și să mă ceară în căsătorie.

- După regulile ordinului lor, cunoscute sub denumirea de Carta Latina, nu aveau voie să se căsătorească și nici să întrețină relații cu femei. De altfel, depuneau jurământ de castitate.

- Chiar? Nu se puteau îndrăgosti?

- Cum nu? Erau și ei oameni. Foarte multe iubiri secrete s-au consumat în acele timpuri. Mai mult, puteau deveni templieri și nobili căsătoriți, dar purtau o manie neagră, semn al păcatului fizic.

- Raul, ți-ar fi plăcut să fi fost cavaler templier, nu-i așa?

- Binețeles. Și îndrăgostit de tine. Cu mantie neagră.

- Mulțumesc, Raul. Ești cavalerul meu templier! Te înnobilez eu cu acest rang.

Raul a strâns-o în brațe, impresionat de tonul cu care Luisa a spus acele cuvinte, dar mai ales pentru semnificația lor. Și au rămas așa, uniți prin dragostea apărută în împrejurări dramatice, simțindu-se în mai mare siguranță unul lângă celălalt.

La un moment dat, pe iaht s-a simțit o oarecare mișcare: barca a fost lăsată la apă. După o scurtă convorbire la stația radio, paznicul lor s-a apropiat de cei doi tineri și i-a invitat, politicos dar ferm, să coboare în cabină.

„Prea fermă și neașteptată trimiterea noastră în cabină. Pleacă cineva de pe iaht și nu avem voie să-l vedem? Ar putea fi un semn bun faptul că se ascund de noi. Asta înseamnă că am putea fi eliberați? Dar nu acum?” Raul voia să fie optimist, dar ceva îl împiedica, subconștientul lui semnala un pericol. A privit-o pe Luisa. Fața ei exprima îngrijorare.

- Raul ceva se petrece la bord. Aș vrea să cred că ne-ar putea elibera chiar astăzi, dar nu pot.

Zgomotul făcut de cheie atunci când paznicul a încuiat ușa cabinei, a sunat aproape sinistru, prevestitor a ceva rău. Spre deosebire de zgomotele anterioare, din aceeași dimineață.

Așteptând ca să se îndepărteze zgomotul făcut de pașii paznicului, care urca scările spre puntea iahtului, Raul s-a apropiat de ușă, încercând să o deschidă. Încuietorea părea solidă, dar știa că nu fusese făcută pentru a închide oameni răpiți. Ar fi putut-o sparge destul de ușor.

- Luisa, aș putea deschide ușa, dar zgomotul pe care-l fac va fi auzit de paznic. Se va alerta și va veni să vadă ce se petrece. Mai aștept puțin.

Pe punte s-au auzit alte zgomote de pași care alergau, apoi zgomotul făcut de motorul bărcii, care se îndepărta de iaht. Cei doi au simțit cu toată ființa lor liniștea sinistru care stăpânea nava după plecarea bărcii. O liniște înspăimântătoare.

- Nu mai rezist, Raul, i-a spus Luisa ascunzându-se la pieptul lui. Vocea ei exprima exact ceea ce simțea: o teamă cumplită.

- Stai puțin, sparg ușa, indiferent ce se va întâmpla. Dacă vine paznicul, îl imobilizez..

Lovind încuietorea cu tocul pantofului și trăgând de ea de mai multe ori, Raul a reușit să deschidă ușa. A luat-o de mână pe Luisa și au urcat scările cât de repede au putut, spre lumină, spre libertate. Odată ajunși pe punte, au alergat spre balustradă, ținându-se de mână unul pe celălalt, pregătiți să sară în apă. Dar nu au mai apucat să se apropie de balustradă. Iahtul s-a zguduit puternic și lumina strălucitoare a exploziei i-a orbit. Ultima imagine pe care li s-a părut că o văd, a fost cea a unui

înger, îmbrăcat cu mantie albă strălucitoare, cu o cruce roșie pe ea. „*Raul, te iubesc! Te iubesc și în cealaltă lume! Iată, Cavalerul templier! Ne-ar fi putut salva în alte vremuri.*” Au fost ultimile gânduri ale Luisei. Apoi, neantul! Înălțarea la cer, spre lumina Divină care-i aștepta. Un zbor plăcut, fără efort. Era, ea însăși, o lumină.

*

Alain l-a trezit pe Gramier din starea de hipnoză în care acesta era. Când a deschis ochii, avocatul i-a privit uimit, dezorientat.

- Unde sunt, i-a întrebat el. Ce s-a întâmplat cu mine.

Tocmai când Alain se pregătea să-i răspundă, s-a auzit un zgomot puternic, ca o explozie.

Alvarez Tôssa și Alain s-au repezit spre fereastra cabinei, dar aceasta era situată spre larg. Nu se vedea nici o urmă a exploziei, în acea parte totul părea normal. Atunci, ca la o comandă, amândoi s-au repezit spre ieșirea din cabină și s-au îndreptat către punte, în partea dinspre țarm.

Nu departe de nava „Meduza”, un mic iaht ardea cu flăcări înalte, iar fumul negru se înălța spre cer.

„*Doamne, Luisa! Nu mi-o lua, Doamne!*” s-a rugat Alvarez.

„*Rândunica*” a fost aruncată în aer. *Tinerii erau la bord.*” Alain era îngrozit la gândul că cei doi tineri au pierit în explozie. Și el i-ar fi putut salva!

Sunetul telefonului l-a luat prin surprindere și l-a resimțit ca

pe o intruziune.

- Alain, sunt chiar lângă „Rândunica”, dar probabil știi ce s-a întâmplat. Nu am mai ajuns la bord să-i salvez, explozia s-a produs înainte de sosirea mea. Îmi pare rău. Mai stau pe aici. Vasul este aproape scufundat, în câteva momente va fi pe fundul mării. Aștept să-mi dai noi instrucțiuni. Îmi pare rău, tare rău, fratele meu!

Vocea îndurerată a lui Ernesto i-a făcut bine. Nu era singur și nici familiile celor doi tineri nu erau singure. Și vor fi răzbunate, vinovați vor fi pedepsiți exemplar. De ei, *apărătorii, paladinii templieri*.

- Alvarez, avem oameni lângă vasul care se scufundă. Caută în jurul lui, poate au reușit să se salveze. Să așteptăm, cu încredere în Domnul!

- Nici nu am altceva de făcut. Îți mulțumesc, Alain, că ai fost alături de mine și te-ai străduit să mă ajuți. Să o sun pe soția mea.

- Nu încă, Alvarez. Mai așteaptă, să se termine căutările. Vin și scafanderii portului, cu siguranță.

- Bine, cum spui tu. Durerea l-a copleșit pe Alvarez Tôssa. Ținea capul plecat, umerii lăsați, iar ochii îi păreau a fi fără viață. Omul puternic, impunător, cu personalitate, în câteva minute a devenit de nerecunoscut. Se vedea că lovitura primită a fost devastatoare.

„Cum să-l ajut? Mi se rupe inima văzându-l cât de greu suportă pierderea fiicei.” Dar, în acel moment, Alain nu avea cum să-l ajute, în afară de a-i spune câteva cuvinte de încurajare. Să fi folosit acum sugestia și hipnozia, ar fi avut urmări și mai

grave. Nici nu știa dacă l-ar fi putut influența într-un fel benefic. *„Păcat! Să treacă aceste prime momente, primele zile, după care vom încerca să-l ajutăm și mai mult. Pe el și pe doamna Tòssa, cărora soarta le-a rezervat această grea încercare”*.

- Măcar să-i găsească, Alain, indiferent cum ar fi, să-i găsească. Să ne îndeplinim datoria creștinească, s-a auzit vocea pierdută a lui Alvarez.

Poliția portului Marseille și poliția federală au ajuns imediat la locul unde s-a scufundat iahtul, iar scafandrii au început căutările. Nu se știa exact câte persoane au fost la bord în momentul producerii exploziei, de aceea căutarea posibilele victime avea să dureze ceva mai mult timp.

Alvarez Tòssa și Alain de Gervémon au luat una din bărcile navei de croazieră și au plecat spre sediul poliției portului, unde domnul Tòssa a relatat faptele pe care le cunoștea despre explozie și întreg contextul în care aceasta s-a produs.

Fiind un martor cheie al întregii anchete, a fost rugat să meargă, împreună cu șeful poliției federale a districtului, la sediul din Marseille unde, spre surpriza lui, l-a întâlnit pe Mario. Audierile poliției au durat aproape întreaga noapte, astfel că Alvarez Tòssa nu a avut timp nici de odihnă și nici să se gândească la durerea lui. Iar prezența lui Mario s-a dovedit a fi benefică. Acesta l-a ajutat, cum a putut mai mult pe Alvarez, încurajându-l și susținându-i relatările despre grupul de traficanti. A fost un adevărat prieten, deși abia se cunoteau. Dar se vor mai întâlni, cu siguranță și după terminarea anchetei, doar erau amândoi din Barcelona, oraș al prieteniei.

În acea noapte lungă, grea, Alvarez a fost apelat de câteva ori de diferite persoane, care i-au comunicat rezultatele cercetărilor efectuate pe mare, majoritatea încurajându-l să fie optimist. Ar fi vrut și el să fie optimist, să treacă mai ușor peste acea grea pierdere. Poate, cu timpul, cu uitarea, așa va fi!

Datorită destăinuirilor avocatului Gramier, înregistrate de Alain în cabină și cu declarația lui Alvarez, confirmată de Mario, probe directe dintre cele mai puternice, s-a declanșat imediat operațiunea de prindere a tuturor membrilor organizației de traficanti. Și, spre stupefarea poliției, toți șefii organizației de traficanti au fost găsiți morți. Concluzia medicilor legiști a fost una singură: sinucidere. S-au adeverit, astfel, promisiunile făcute de Alain de Gervémon, în gând, este adevărat, de pedepsire a celor vinovați de răpirea tinerilor Raul și Luisa și producerea exploziei. Dar, mai ales, pentru răul pe care aceștia l-au făcut zecilor de mii de tineri, prin traficul lor nociv.

În acest timp, cu toată durerea lui, Alvarez nu s-a putut abține să se întrebe: de ce Alain de Gervémon nu a fost chemat ca martor de către poliție? Întrebarea lui a rămas fără răspuns, poliția evitând orice referire la acel martor.

Capitolul 5.

Începutul lunii iulie, Perpignan

Domeniul Gautier, situat lângă Perpignan, era pregătit pentru primirea musafirilor în acea după amiază de vineri. Musafiri așteptați și întâmpinați cu mare bucurie de familia Gautier.

- Doamnă Tòssa, domnule Tòssa, Luisa, așteptăm de mult să ne cunoaștem. Ne bucurăm că ne onorați cu prezența voastră.

Și, ca să-și exprime bucuria și mai mult, doamna Caroline Gautier le-a îmbrățișat pe doamna Tòssa și pe Luisa.

Auzin voci pe terasa din fața vilei, Raul Gautier a ieșit grăbit și, văzând-o pe Luisa și pe părinții ei, s-a oprit în fața lor, salutându-i.

- Mama, papá, vă prezint pe Raul, dragul meu prieten. Raul, mama și tatăl meu, fericiți să te cunoască.

- Fericirea este de partea mea, damnă, domnule Tòssa. I-ați cunoscut pe părinții mei.

- Acum, vă rugăm să ne însoțiți în casă, unde ne vom relaxa cu un pahar de vin spumant, produs tocmai pentru astfel de momente pline de bucurie.

Salonul mare era pregătit pentru musafiri, iar doi ospătari așteptau să aducă toate cele necesare, gustări și vinul promis de domnul Gautier.

Atmosfera întâlnirii devenise, după scurt timp, atât de plăcută, încât părea că toți se cunoșteau de ani de zile. Liantul acelei bune dispoziții erau Raul și Laura, fericiți că venise

vremea să ia o hotărâre în privința lor. Care ar putea fi acea hotărâre? Se vedea cu ochiul liber în ce direcție se îndrepta relația lor.

Doamnele discutau între ele, domnii vorbeau despre vin, iar tinerii, despre ceea ce urmau să facă în acea vară.

- Doamnelor, domnilor, le-a spus domnul Gautier, evenimentele nefericite din ultimile zile, care s-au terminat cu bine, din fericire, au avut și o urmare fericită: ne-au oferit ocazia de a ne cunoaște și a ne apropia sufletește unii de alții. Desigur, datorită Luisei și lui Raul, familiile noastre s-au împrietenit și apropiat sufletește. Avem și o mulțime de întrebări despre acele evenimente, rămase până acum fără răspuns, dar nu pentru asta v-am invitat la noi, ci pentru a ne cunoaște și mai bine. Asta vom și face. Cât despre întrebări, răspunsurile le vom afla cu timpul. Acum, să ne bucurăm împreună că suntem toți sănătoși și avem un sfârșit de săptămână fericit. Bagajele dumneavoastră sunt deja în apartamentul ce-l aveți la dispoziție, iar dacă vreți să vă schimbați, noi vă vom aștepta pe terasa exterioară. Sperăm să vă simțiți bine la noi. Raul, dragul meu, tu și Laura vă faceți programul pe care-l doriți. Aici sau în oraș. Prânzul este anunțat la ora unu. Vă urez din nou bun venit și sper să vă simțiți foarte bine, dragii noștri musafiri.

Ziua a trecut pe nesimțite și la orele serii au luat cina pe terasă, lângă piscină. O seară foarte reușită, o seară în familie, care s-a prelungit până târziu după miezul nopții, când gazdele și musafirii, obosiți, au mers la culcare.

Luisa Tòssa, mai mult decât fericită, abia a reușit să adoarmă după emoțiile din timpul zilei. Avea și motive să fie

emoționată: urma ca cele două familii să se cunoască mai bine și se întreba dacă părinții lui Raul o vor place. Împresia pe care o va face ea era atât de importantă, fiindcă voia ca aceștia să o trateze ca pe o fiică a lor și, de ce nu, să o iubească la fel de mult cum îl iubesc pe Raul. Iar acesta nu era singurul motiv al emoțiilor ei. Urma să anunțe și dorința lor, a ei și a lui Raul, de a se logodi, în prezența domnului Alain, cel care le-a salvat viața, după cum a aflat ea mai târziu.

Luisa s-a gândit că în prima zi a vizitei lor la domeniu, lucrurile au mers mult mai bine decât ea s-ar fi așteptat. Părinții lui Raul i-a întâmplinat cu o amabilitate, politețe și căldură, iar părinții ei s-au comportat ireproșabil. Iar această atmosferă a făcut-o fericită, dragostea lui Raul pentru ea, exprimată deschis și decent, a contribuit decisiv.

Într-un final, a adormit cu zâmbetul pe față. Nu știa cât a dormit dar, pe neașteptate, s-a trezit speriată de visul pe care l-a avut. Un vis curios, de coșmar la începutul lui. A aprins veioza și a privit ceasul: dormise mai puțin de jumătate de oră. A stins lumina și, singură în camera ce i-a fost pusă la dispoziție, a rămas gânditoare, cu privirea în tavanul întunecat al camerei, încercând să rememoreze visul.

Se vedea în sala de primiri a castelului. Castelul și sala de primiri i se păreau cunoscute, s-a mai visat în acele locuri, ca și cum ar fi fost locurile familiare în care a trăit. Îmbrăcată cu haine de epocă, medievale, foarte elegante, asculta împreună cu mama și tatăl ei, povestea relatată de cavalerul aflat în vizită la castelul lor. Îi plăcea acel cavaler îmbrăcat cu haine de hidalgo și mantie albă, tuns scurt, bine bărbierit, frumos și viteaz și de

aceea îi sorbea cuvintele. „Acum, că m-am trezit, mi se pare că semăna, vag, cu Raul. Raul, cavalier medieval? Stai!...Dacă mă gândesc bine, parcă era chiar Raul. Sau vreau să cred că el era? Nu. Știu, este influența acestei seri frumoase! Dar acel cavalier îmi este drag și acum, după ce m-am trezit din somn. Cum se explică asta? ”

Visul a continuat: se afla pe o corabie, mai bine zis în interiorul unei corăbii și în jurul ei era zgomot înspăimântător, iar nava se mișca brusc și dezordonat, ca și cum ar fi venit sfârșitul lumii. Dar nu era singură, ci alături de multe alte fete de vârsta ei și-i era rău, foarte rău datorită acelei mișcări dezordonate a corabiei. Furtună, era în plină furtună și o teamă teribilă o stăpânea. A ținut mult acea teamă, până când corabia a primit o izbitură puternică, apoi a auzit trosnituri ca și cum corabia se dezmembra. Într-un final, corabia a rămas aproape nemișcată, înconjurată de zgomotul puternic al vântului și al valurilor.

Treptat, acele zgomote au fost acoperite de strigăte și urlete de groază, de durere, pe care le-a auzit și mai bine când s-a deschis chepengul corabiei și o voce atât de cunoscută le-a strigat: „Ieșiți pe rând, fără teamă. Suntem ostași creștini, veniți să vă salvăm. Domnișoara María Luisa de Alpineda, este aici? Să urce scara.” La început, nu i-a venit să creadă acele cuvinte, apoi s-a repezit spre scara de urcare, unde un felinar lumina slab fața ...cavalerului ei. „Raymond!” a fost un strigăt plin de disperare, de bucurie, de speranță, nici ea nu știa de ce l-a strigat. Când a ajuns sus, a prins-o în brațele lui puternice. S-a lăsat purtată de el, lipsită de puteri, cu un ultim gând: ”Doamne,

mulțumesc. Pot să mor în brațele cavalerului meu!”

Au urmat alte scene ale visului. S-a văzut în grădina aceluiași castel, împreună cu Raymond și părinții ei, înconjurați de trei copii. Pe alee veneau un cavaler și o doamnă, iar copiii s-au repezit spre ei. *„Părinții mei, veniți din Perpignan”*, a spus Raymond și toți s-au ridicat să-i întâmpine. În timp ce-i așteptau pe noii veniți, lângă ei a apărut o sferă mare de ceață luminoasă. Raymond a sărutat-o și s-a îndreptat spre acea sferă luminoasă. *Trebuie să plec, draga mea, mă cheamă paladinii!”* i-a spus el și a intrat în acea sferă luminoasă. *„Doamne, mă lasă singură? Mă părăsește?”* Iar o voce, venită parcă din cer i-a răspuns: *„Nu te va părăsi niciodată, dar va pleca de câte ori va fi nevoie de el.”*

Atunci s-a trezit Luisa.

„Ce semnificație poate avea visul? O poveste, o frumoasă poveste de dragoste! Dar de ce eu și Raul suntem eroii poveștii?”

Cu această întrebare în minte a adormit din nou, un somn liniștit și odihnitor. Iar când s-a trezit, dimineața senină anunța o zi frumoasă de vară. *„Și o zi foarte frumoasă de familie!”*

Prânzul l-au luat pe terasa plină de flori, la umbra palmierilor și a umbrelor colorate, aproape de apa cristalină, albastră a mării piscine. Cele două familii au avut bucuria să primească un musafir deosebit: domnul Alain de Gervémon. Cel căruia nu i-au mulțumit îndeajuns pentru ajutorul pe care acesta le-a dat în acele zile pe care le voiau uitate.

În timp ce stăteau relaxați la un cognac și cafea, vorbind despre plecarea într-o excursie la Barcelona, cu micul iaht al domnului Gautier, Luisa le-a spus distrată:

- Sper că vom avea timp frumos, nu ca în visul meu.
- Ce vis? a întrebat-o doamna Isolda Tòssa, curioasă.
- Am avut un vis ciudat, despre un cavaler și o corabie.
Apoi, le-a povestit, cu intonații și pauze semnificative ca o adevărată artistă, derularea scenelor din vis.

Descriind scena cu plecarea cavalerului Raymond, purtat de sfera luminoasă, Luisa a încheiat cu o întrebare:

- Ce este un *paladin*?

Deși toți au ascultat-o curioși până atunci, la auzul întrebării, doi dintre cei prezenți au încrăcit din uimire, privind-o cu ochii mari. Erau domnii Alain și... Lambert Gautier. După câteva momente, s-au privit unul pe celălalt, iar Alain i-a răspuns:

- A, nu mare lucru. După câte știu eu, așa erau numiți ostașii care apărau castelele medievale.

- Înțeleg. Dar nu înțeleg cum au apărut, în vis, câteva coincidențe cu viața noastră de acum: Eu eram castelana, Raymond semăna, dacă mă gândesc bine, cu Raul, iar el și părinții lui trăiau în Perpignan. Amândoi, Raymond și castelana au trecut prin situații dramatice pe mare. Castelana a fost răpită și cavalerul a salvat-o din mâinile răpitorilor, dar și din furtună. Îmi poate da cineva o explicație pentru coincidențele din visul meu și viața mea reală?

S-a lăsat o tăcere deplină, încărcată de un sentiment general de neputință față de întâmplări inexplicabile. Toți știau că Luisa avea dreptate, dar ce puteau spune? Niciunul nu știa ce semnificație ar putea avea visul, era ceva care le depășea capacitatea de a înțelege lucruri escuse omului.

- Poate subconștientul tău a reacționat la situația prin care ați

trecut tu și Raul. Te-ai gândit la asta? A încercat o explicație Alain, mai mult pentru a rupe tăcerea ce devenea obositoare.

- Nu, dar ai putea avea dreptate, domnule Alain, i-a răspuns Luisa nu prea convinsă.

Pe Alain îi obseda un gând, care trebuia să-și afle răspunsul. Un gând care, undeva, cândva, ar fi putut avea legătura cu visul Luisei.

- Scuzați-mă câteva momente, trebuie să dau un telefon, s-a scuzat el și s-a ridicat de la masă.

Ajuns dincolo de piscină, și-a luat din buzunar telefonul albastru și a apelat un număr.

- Excelență, bună ziua. Vă cer un favor.

- Te ascult, Alain.

- Vă povestesc un vis al tinerei Luisa Tôssa. Puteți verifica?

- Bineînțeles. Te sun ceva mai târziu. La revedere.

Alain s-a înapoiat pe terasă, unde atmosfera, redevenită veselă, de familie, l-a făcut să se simtă tot mai bine. Le-a povestit și el despre Barcelona și câteva din legendele urbane mai puțin cunoscute chiar și de locuitorii orașului. Și știa nenumărate legende, doar era arhitect de profesie și a făcut destulă practică tocmai în Barcelona.

Și, în timp ce povestea, a sunat telefonul, iar după ce a ascultat cele relatate de Excelența sa, a continuat să le povestească și alte lucruri interesante, cum ar fi spiritul lui Gaudi⁵, care-și făcea simțită prezența în Sagrada Familia.

⁵ Vezi „Dragoste și mister la Barcelona”, ed. 2016

- Doamnelor și domnilor, să vă mai relatez o poveste, una veche, medievală, le-a spus el după ce a terminat de povestit despre Gaudi.

- Dar tot una misterioasă, a ținut să precizeze Luisa.

- Dacă nu are prea mult mister, nu este vina mea, Luisa, ci a eroilor acestei povești. Este o poveste despre cavalerii templieri, deveniți cavaleri de Montesa.

După ce Alain le-a trezit curiozitatea, a făcut o scurtă pauză și a continuat, privindu-i pe rînd pe cei care-l ascultau.

- Prin anii 1096-1097, când a început prima cruciadă creștină, unul din seniorii ținutului Tarragona, Ortiz de Saguàrdia, a primit un domeniu lângă Perpignan, ca răsplată pentru serviciile cavaleriești aduse Contelui de Barcelona, conducătorul provinciei Catalonia. A fost primul senior de Saguàrdia menționat în manuscritele de epocă. Probabil că familia, sau clanul Saguàrdia exista cu mult timp înainte în zona Tarragona și, după plecarea seniorului Ortiz, toate rudele lor au rămas acolo.

Unul din urmașii lui, Raymond de Saguàrdia, care a trăit la începutul secolului al 14-lea, fost un renumit cavaler templier, care o avut demnități înalte în acest ordin. Nobil viteaz, curajos, a participat la multe lupte și despre el au apărut adevărate legende. Și totuși, a renunțat la demnitățile cavaleriești și s-a căsătorit cu o tânără catalană, ca și el, Maria Luisa de Albalot.

- Doamne! Alain, a intervenit, impacientată, Luisa, mi-am amintit că în visul meu cavalerul mi-a spus pe nume: Maria Luisa. Doamne! Nu pot să cred!

- Toți au privit-o uimiți, într-o tăcere apăsătoare. Ceva misterios, aproape mistic i-a învăluit, parcă ar fi fost la o ședință de spiritism.

Într-un târziu, Alain și-a reluat povestea.

- Maria Luisa de Albalot și Raymond de Saguàrdia au avut trei copii, din care unul a rămas la castelul Albalot și doi au plecat la castelul Saguàrdia. Aproape un secol, cele două familii au avut relații bune, apoi vremurile i-au despărțit definitiv. Deci, cei doi au trăit, au existat în realitate, în acele vremuri îndepărtate. Misterioasă însă este apariția lor în visul Luisei. Asta nu-mi pot explica, a concluzionat Alain.

Domnul Lambert Gautier l-a privit înlung pe Alain, tăcut, gânditor, parcă analizând o anume ipoteză pe care nu avea curajul să o expună celorlalți.

- Da, Lambert, i-a ghicit gândul Alain, tinerii din 1315 s-au reîntâlnit în vremurile noastre. Așa se explică și coincidențele surprinzătoare. Și, în timp ce vorbea, Alain a dat afirmativ din cap de câteva ori, iar Lambert a înțeles că Alain avea confirmarea Excelenței sale. Și a spiritelor, a *paladinilor*. Dar nu le putea spune celorlalți acest lucru.

- Ce tot spuneți, a intervenit supărată doamna Caroline Gautier. Reîncarnări, mistere medievale! Chiar vrei să cred?

- Doamna Gautier! *Mama* Caroline, s-a corectat Luisa, dacă eu vă descriu o scenă reală, veți crede în misterele medievale? Sau veți crede că eu am înnebunit?

Și, fără a mai aștepta răspunsul doamnei Caroline, Luisa a continuat:

- Eram pe punte, eu și Raul, cu câteva secunde înainte de

explozia de pe iaht. În momentul exploziei, flacăra și suflul au venit spre noi, am văzut totul cu încetinitorul, ca într-un film vechi, de groază. Chiar înainte de a ne spulbera, în fața noastră, între noi și flacăra exploziei, a apărut umbra unui cavaler îmbrăcat cu mantie albă, cu o cruce roșie pe ea. L-am recunoscut în vis, era Raymond, era Raul. El ne-a aruncat peste bord, în apă, odată cu propagarea exploziei, pe mine și pe Raul. Amândoi, eu și Raul ne țineam de mână și așa ne-au găsit scafandrii veniți să ne caute.

- *Mama*, Luisa spune adevărul. Am văzut și eu, mi-am văzut dublura. Raul o privea liniștit pe mama sa, care rămăsese cu gura deschisă, ochii mari, incapabilă să scoată un singur cuvânt.

- Nu am avut curajul să vorbesc despre asta până acum, dar fiind vorba despre vise...

Lambert și Alain zâmbeau cu satisfacție, mulțumiți că spiritul templierului Raymond s-a manifestat din nou într-o situație de mare pericol, pentru a salva vieți, vieți ale copiilor de templieri.

- Înseamnă că suntem urmașii uneia dintre familiile Albalot sau Saguàrdia? a întrebat timid doamna Tòssa.

- Nu, doamnă, strămoșii dumneavoastră ar putea fi, după câte se pare, familia de Gadara. Melissa și Lopez de Gadara, *hidalgos* de lângă Tarragona, i-a răspuns Alain. Asta, din câtă istorie a Cataloniei cunosc eu. Iar cuvintele lui aveau o mare încărcătură de mister. Poate prea mult mister ca să poată fi înțeles.

- Eu v-am spus doar o poveste, o legendă catalană, după cum v-am avertizat la început. Vorbeam de două spirite de îndrăgostiți care s-au întâlnit chiar sub ochii noștri. Referitor la strămoșii dumneavoastră, mai trebuie cercetate documente istorice. Asta doar dacă sunteți interesați. Poate mă înșel eu în privința strămoșilor dumneavoastră.

Singurul care a știut că Alain nu se înșela, a fost Lambert, dar nu a spus nimic.

În acel moment, doamna Caroline Gautier a scos un strigăt și și-a dus mâna la gură. Apoi, le-a arătat ceva între palmierii de lângă piscină. Era o umbră ce purta mantie albă, cu o cruce roșie pe ea și care privea spre ei. Li se părea că umbra aceea îi privea zâmbind mulțumită. Da, Umbra era Fericită!

Așezat lângă doamna Caroline, cineva zâmbea mulțumit. Fericit. Era domnul Lambert. Lambert Gautier de Saguàrdia.

Va urma.

Câteva din cărțile publicate de autor în limbile spaniolă, franceză și română:

*** Sceptrul Cavalerilor Ospitalieri, 2014,**

Subiectul cărții îl constituie prima cruciadă creștină și înființarea ordinului cavalerilor ospitalieri, cunoscut și sub numele de Cavalerii de Malta. Autorul ne poartă prin timp în Ierusalimul medieval și ne facilitează pătrunderea în tainele primului ordin cavaleresc religios, Ordinul cavalerilor ospitalieri. Cunoaștem prin intermediul cărții și câteva aspecte din viața urmașilor vechilor cavaleri de Malta, prinși în acțiuni polițiste pe Coasta de Azur.

*** Medalionul Ospitalier, 2014,** este continuare a « Sceptrului cavalerilor ospitalieri ».

Cartea descrie evoluția și acțiunile ordinului cavalerilor ospitalieri (de Malta) în cursul secolului al 12-lea. În același timp, participăm alături de urmașii cavalerilor la noi acțiuni polițiste în Israel și pe Coasta de Azur.

*** Misteriosul templier Hugues, 2015,** Subiectul cărții îl constituie viața cavalerului Hugues de Payens până la terminarea primei cruciade, respectiv până la înființarea Ordinului cavalerilor templieri, în anul 1118. De asemenea, cartea descrie împrejurările în care cavalerul a fost inițiat în secretele ezoterismului oriental, etapă premergătoare mării

inițieri templiere. Tototdată, sunt prezentate într-o formă atractivă și interesantă aventurile cavaleștești, iubirile și acțiunile nobilului Hugues de Payens.

* **Chemarea templului secret, 2016**, este un roman în care magia, paranormalul, lumea spiritelor se întâlnesc pentru a ne arăta o față necunoscută a templierilor și a templului lor. Viața și acțiunile cavalerilor sunt prezentate și din perspectivă spirituală, ezoterică, așa cum au fost percepute, deseori, în epocă, dar și în zilele noastre.

Aflăm din carte o parte din marile secrete ale Templului lui Solomon, care au devenit, în timp și secretele templierilor, secrete regăsite în lumea materială și cea spirituală. Descrierea celor două planuri, a celor două lumi, cea fizică, materială și cea spirituală, magică, lumi ce s-au interferat în existența *apărătorilor templului*, ne ajută imaginația să pătrundă și să cunoască enigmele, secretele templierilor. Acțiuni palpitate, întâmplări misterioase, intervenții ale spiritelor, totul într-o carte de excepție.

* **Saint Bernard de Clairvaux și Ordinele cavaleștești, 2015**. Lucrarea ne ajută să înțelegem marea contribuție a Sfântului Bernard de Clairvaux la consolidarea și dezvoltarea Ordinului cistercian, și prin aceasta, influența avută asupra unei perioade istorice complexe, cu mari frământări teritoriale, politice, militare, religioase.

Se poate spune, fără a greși, că valorile cisterciene, preluate ca valori templiere, au devenit, în timp, o adevărată doctrină templieră cu valori spirituale universale. Astfel se explică și preluarea valorilor și doctrinei templiere de celelalte ordine cavaleștești menționate în carte, și predate lumii de azi ca o valoroasă moștenire, ca bază a templarismului modern.

* **Fantomele din Tarragona, 2015**, este o carte de dragoste romantică, plină de mister și paranormal și ne arată o mică parte din istoria stațiunii turistice Salou, Costa Dorada. În ea ne este descrisă o frumoasă legendă din vechea istorie a Cataloniei, cu efecte în zilele noastre, cu eroi și fantome, cu tradiții și obiceiuri din Catalonia. *Este o adevărată carte a provinciei Tarragona.*

* **Dragoste și mister la Barcelona, 2016**. Este un roman de dragoste, cu elemente de mister și paranormal, care folosește ca motiv o întâmplare polițistă, de acțiune pentru a descrie iubirea plină de neprevăzut dintre doi tineri spanioli. Cu primele emoții ale dragostei, cu inerentele supărări și împăcări, incertitudini și teama de viitorul comun și finalul neașteptat al sacrificiului suprem în numele iubirii. Totul în atmosfera binefăcătoare a spiritului lui Gaudi, spirit care apare atunci când tinerii aveau nev-oie de sfatul lui înțelept.

Romanul este o adevărată carte de călătorii, aproape un ghid turistic, care descrie obiective turistice din Barcelona și Malta și legende ale acestora: Sagrada Família, La Rambla, La Boqueria, Fântâna magică, La Valletta, cu istoriile lor interesante. Este o carte spaniolă *de și despre* viața socială, în care acțiunile se desfășoară pe multiple planuri, ce se întrepătrund, arătând cititorului o modestă descriere a ceea ce înseamnă dragostea, familia, spiritul plin de frumusețe al catalanilor. Și o modestă dedicație tuturor îndrăgostiților

